

Tổng Tài Baba: Mami Giận Thật Rồi!

Contents

Tổng Tài Baba: Mami Giận Thật Rồi!	3
1. Chương 1: Tại Nạn	3
2. Chương 2: Về Mộ Gia	8
3. Chương 3: Em Trai Cùng Cha Khác Mẹ	14
4. Chương 4: Cấp Cứu Cho Người Nổi Tiếng	19
5. Chương 5: Mẹ Anh Đẹp Hơn Tôi Tưởng Tượng	20
6. Chương 6: Phía Sau Bóng Tối	23
7. Chương 7: Chủ Tịch Của Phạm Thị	25
8. Chương 8: Chủ Tịch Của Phạm Thị(tt)	27
9. Chương 9: Khí Thế Bức Người	29
10. Chương 10: Hợp Đồng	31
11. Chương 11: Mạc Phong	33
12. Chương 12: Cảm Giác Quen Thuộc	35
13. Chương 13: Đối Đầu	36
14. Chương 14: Người Là!!	39
15. Chương 15: Kinh Tởm	41
16. Chương 16: Hành Hạ	43
17. Chương 17: Nổi Giận	44
18. Chương 18: Nhớ Lại	46
19. Chương 19: Thức Ăn Vợ Nấu	50
20. Chương 20: Cuộc Họp	53
21. Chương 21: Sự Yêu Thương Ngọt Ngào	55
22. Chương 22: Ngày Giỗ	57
23. Chương 23: Ngày Giỗ (tt)	60
24. Chương 24: Ghen	61
25. Chương 25: Ghen Tị	64
26. Chương 26: CƠM Trưa Ngọt Ngào	66
27. Chương 27: Thông Tin Về Triệu Nặc Ân	68
28. Chương 28: Bị Sốt	70
29. Chương 29: Cậu Bé Đây Là Con Cậu Sao?	72
30. Chương 30: Tên Biến Thái	74
31. Chương 31: Tên Biến Thái (tt)	76
32. Chương 32: Oan Gia Ngõ Hẹp	80
33. Chương 33: Lãnh Thần Là Con Của Ai?	83
34. Chương 34: Đại Mỹ Nhân	85
35. Chương 35: Đại Mỹ Nhân	87
36. Chương 36: Du Lịch	89
37. Chương 37: Paris Thẳng Tiến	91
38. Chương 38: Kẻ Thứ Ba	93
39. Chương 39: Ánh Mắt Say Đắm	95
40. Chương 40: Ánh Mắt Say Đắm	97
41. Chương 41: Trở Về Tây Đô	99

42. Chương 42: Sự Lựa Chọn Đau Khổ	101
43. Chương 43: Xảy Ra Chuyện	103
44. Chương 44: Sự Thật	105
45. Chương 45: Chạm Mặt Hứa Mỹ Lệ	108
46. Chương 46: Kịch Tình Trong Bệnh Viện	110
47. Chương 47: Kịch Tình Trong Bệnh Viện (18+)	112
48. Chương 48: Nói Anh Nghe, Em Là Ai?	114
49. Chương 49: Say Rượu (18+)	116
50. Chương 50: Cô Là Ai?	119
51. Chương 51: Tổn Thương Em Anh Vui Lắm Sao?	121
52. Chương 52: Tổn Thương Em, Anh Vui Lắm Sao?	122
53. Chương 53: Tổn Thương Em, Anh Vui Lắm Sao?	124
54. Chương 54: Đau Khổ	127
55. Chương 55: Hứa Mỹ Lệ Tìm Gặp	129
56. Chương 56: Kế Hoạch Tổ Tình	131
57. Chương 57: Lời Tổ Tình Bá Đạo	134
58. Chương 58: Tình Yêu Chiến Thắng Tất Cả	135
59. Chương 59: Anh Sắp Làm Ba Rồi Sao?	137
60. Chương 60: Hứa Mỹ Lệ Nắm Toàn Bộ Hứa Gia	140
61. Chương 61: Hộp Báo	142
62. Chương 62: Mục Lạc Anh Đáng Sợ	144
63. Chương 63: Một Đêm Xuân Sắc[18+	147
64. Chương 64: Một Đêm Xuân Sắc [18+	149
65. Chương 65: Giam Lông	151
66. Chương 66: Ngủ Sofa	154
67. Chương 67: Một Chút Mạnh Mối	157
68. Chương 68: Còn Dám Đi Nữa Không? Hả?	159
69. Chương 69: Được Tự Do	161
70. Chương 70: Ưc Trai Thoát Chết -hứa Mỹ Lệ Lại Bị Giam Lông	164
71. Chương 71: Ưc Trai Thoát Chết-hứa Mỹ Lệ Lại Bị Giam Lông	166
72. Chương 72: Hạnh Phúc Tan Biến	167
73. Chương 73: Hiểu Lầm	170
74. Chương 74: Rời Khỏi Tây Đô	173
75. Chương 75: Bảo Bảo Ra Đời	175
76. Chương 76: Trong Mưa, Anh Nhớ Đến Em	178
77. Chương 77: Bảo Bảo Là Thiên Tài	180
78. Chương 78: Oa, Ba Minh Là Ông Trùm Tây Đô	182
79. Chương 79: Dụ Dỗ Mami Về Tây Đô	184
80. Chương 80: Có Thực Sự Đã Hết Yêu?	187
81. Chương 81: Có Thực Sự Đã Hết Yêu?	189
82. Chương 82: Bảo Bảo Tính Kế	191
83. Chương 83: Lãnh Hàn Mọc	195
84. Chương 84: Bảo Bối Ra Tay	197
85. Chương 85: Sự Nổi Giận Đáng Sợ	200
86. Chương 86: Sự Nổi Giận Đáng Sợ	203
87. Chương 87: Yêu Em [18+	206
88. Chương 88: Ảnh Vương Ra Tay Tàn Bạo	208
89. Chương 89: Ảnh Vương Ra Tay Tàn Bạo	212
90. Chương 90: Tiểu Hiên Đối Đầu Hứa Mỹ Lệ	214
91. Chương 91: Tiểu Hiên Thông Minh	217
92. Chương 92: Sự Thật Sắp Hé Lộ	218
93. Chương 93: Ảnh Vương Đã Chết	219
94. Chương 94: Tất Bạc Chuẩn Bị Hôn Lễ	221
95. Chương 95: Kế Hoạch Hoàn Hảo	224

96. Chương 96: Kế Hoạch Hoàn Hảo	226
97. Chương 97: Không Phải Anh Em	228
98. Chương 98: Hứa Mỹ Lệ Tính Kế- Tiểu Hiên Phá Kế	231
99. Chương 99: Hợp Tác Vui Vẻ	233
100. Chương 100: Hôn Lễ - Điều Bắc Ngờ	235
101. Chương 101: Liệu Rằng Em Còn Yêu Anh?	237

Tổng Tài Baba: Mami Giận Thật Rồi!

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, Sủng, HESố chương: 138NVC: Mộ Tư Phàm + Mục Lạc AnhMọi chuyện bắt đầu từ việc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-baba-mami-gian-that-roi>

1. Chương 1: Tại Nạn

Thành phố Tây Đô lúc này đã là trời tối, màu đen đã bao phủ xuống, chỉ còn nhìn thấy những ngọn đèn đường. Một chiếc xe lamborghini màu đỏ đang chạy với một tốc độ, có thể nói là kinh khủng. Người đàn ông ngồi bên trong xe một tay lái xe, một tay đặt lên vành cửa kính.

- Rầm.

Một tiếng, chiếc xe lúc nãy giờ chỉ còn là một đám lửa lớn và một làn khói nghi ngút. Người đàn ông kia bây giờ đang nằm trên đường, thân hình cao to đầy máu, vết thương lớn nhỏ thảy đầy mình.

Từ xa, một chiếc xe mô tô màu đen chạy về phía anh ta, người con gái đỡ xe bước xuống, mái tóc dài bay bay trước gió thật mê hoặc.

“Anh gì đó ới? Tôi đưa anh đến bệnh viện nhé!”.

Không đợi người kia trả lời, cô liền đỡ anh lên chiếc mô tô của mình. Chạy thẳng đến bệnh viện.

“Chuẩn bị phòng mổ..tôi phải cứu người”_cô gái đó nghiêm nghị nói.

Những người ở đó nghe thấy, nhanh chóng đi chuẩn bị. Sau 10” đã xong, cô gái đó bước vào phòng mổ, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của anh ta. Cô đeo găng tay vào.

Cô tiến lại, tay phải cầm một cái dao mổ, tay trái nhẹ nhàng chạm vào người anh ta, bắt đầu mổ.

- Tinh _một tiếng, cửa phòng mở ra, người nhà của anh ta cũng không biết đã đến từ khi nào. Một người phụ nữ và một người đàn ông! Người đàn ông nhìn rất nghiêm nghị, nhưng qua ánh mắt cô có thể thấy ông ta đang rất lo lắng. Còn người kia, nhìn bà ta vô cùng nham hiểm.

Đôi mắt cô đảo xung quanh, cảnh tượng làm cô kinh ngạc, có khoảng 10 tên đàn ông to con mặc vest đen đeo kính.Đứng nghiêm chỉnh.Như đang bảo vệ hai người này. Thoạt nhìn cô có thể đoán gia đình của người đàn ông đàn nằm trong kia không tầm thường!!!

Nhìn thấy cô bước ra,người đàn ông trung niên bước lại:“Bác sĩ, con trai tôi thế nào rồi?”

“Đã qua cơn nguy kịch, nhưng...”_cô gỡ khẩu trang ra, nhìn ông ấy nói.

“Nhưng làm sao bác sĩ..”_một người phụ nữ nắm lấy tay cô, nước mắt tuôn ra như suối.Nhưng sao khi cô nhìn bà ấy, cô cứ có cảm giác người đàn bà này không hề lo lắng, cứ như là bà ta rất mong người nằm trong kia sẽ chết vậy.

“Phần đầu của anh ta bị va đập làm cho não bộ không hoạt động bình thường được..”.

“Ý cô là nó trở nên ngốc nghếch sao?”_người đàn ông cố gắng giữ bình tĩnh.

“Đúng vậy...cộng thêm một phần kí ức sẽ mất đi”.

“Ông à..vậy sau này ai sẽ tiếp quản Phàm Thị đây ”_người phụ nữ nhìn chồng mình nói. Không ai biết rằng trong lòng bà ta bây giờ vui hơn ai hết.

“Tạm thời cứ cho Tư Linh quản lí đi, còn sau này sẽ bàn sao”_vừa dứt lời,niềm vui trong lòng bà ta lại càng dâng lên.

Mộ Tư Phàm, muốn đấu với tôi cậu còn non lắm!_ bà ta nghĩ.

“Bây giờ chúng tôi có thể vào thăm nó không bác sĩ?”_người đàn ông hỏi.

“Được..”_cô nhàn nhã trả lời. Không nói gì nữa mà rời khỏi.

Hai người bước vào phòng, ngồi xuống cạnh anh ta. Tuy bị thương nhưng vẫn không làm cho anh ta mất đi vẻ đẹp của mình. Khuôn mặt có chút nhợt nhạt. Người đàn ông trung niên nhìn mà đau lòng.

“Tư Phàm, tỉnh lại đi con”.

Lời nói của ông ấy như một ma lệnh, đôi mắt của anh từ từ mở ra. Đôi mắt ấy không còn sắc bén lạnh lùng như trước kia nữa, đổi lại là một cặp mắt như trẻ con. Ngây thơ vô cùng.

“Các...các người là ai..a?”_Mộ Tư Phàm ngây ngốc nhìn hai người.

“Ta là ba con...còn đây là mẹ kế..con không nhớ gì sao?”

“Ba..ba, mẹ..mẹ kế sao?”

“Đúng vậy, con nhớ ta chứ?”

“Không tôi...không nhớ gì cả..Aaa.đầu tôi đau quá”_vừa nói anh vừa ôm lấy đầu mình. Nhìn có vẻ rất đau đớn.

- Cách.

“Để tôi kiểm tra cho ta, mọi người đừng lo lắng quá”_cô từ bên ngoài bước vào.

“Ngoan nào, không sao cả, anh cứ bình tĩnh ”_cô xoa xoa đầu anh, anh liền bị hành động này của cô làm cho vui hẳn lên. Như đứa trẻ được cho kẹo vậy. Anh cười vui vẻ nhìn cô.

Nụ cười của tên này đúng thật là hút hồn mà!!.

“Cô..cô là ai?”_anh hỏi.Con người tròn xoe nhìn cô.

“Tôi tên là Mục Lạc Anh, tôi là bạn anh, anh không nhớ sao”_cô giả vờ nói.

“Không...cô không phải bạn tôi ”_anh la lên một cái.

“Tại sao chứ”_cô kiên nhẫn hỏi.

“Cô là vợ tôi”_lời nói như đánh vào đầu cô. CMN! Từ khi nào mà cô trở thành vợ hẳn vậy?.

“Tôi không phải vợ anh đâu”_cô cười cười.

“Cô là vợ tôi..là vợ tôi”_anh điên cuồng la hét. Hai tay cầm được vật gì lại ném vật đó.

Aass! Cái tên này đúng là khó chiều mà.

“Được vợ thỳ vợ, bây giờ anh ngủ đi, nếu không ngủ tôi lập tức bỏ mặt anh ”_lời nói nghiêm túc của cô làm cho anh có phần hơi hoảng sợ. Nằm im xuống mà nhắm mắt lại.

Sau khi thấy anh dường như đã ngủ, cô mới ra ngoài. Hai người kia cũng ra cùng.

Người đàn ông thấy cô muốn rời khỏi, liền gọi: “Bác sĩ, chúng ta nói chuyện một lát được chứ?”.

Cô ngoảnh mặt lại nhìn ông ấy: “Ông cứ nói ”.

“Cô..có thể nào làm vợ con trai tôi được không?”

“Tại sao?” _cô cau hàng chân mày thanh tú của mình lại.

“Cô cũng thấy, con trai chúng tôi bị như vậy, lại bảo cô là vợ nó, nếu cô không ở cạnh chăm sóc nó, thì nó lại nổi điên lên như lúc này thì làm sao?”.

“Chăm sóc bệnh nhân là điều bác sĩ chúng tôi nên làm, nhưng còn việc làm vợ con của ông thì không thể” _cô kiên quyết từ chối.

“Nhưng...”

“Vợ..vợ đâu rồi” _lời nói chưa kịp thốt ra thì một giọng nói khác vang lên.

Mọi người hốt hoảng đi vào, cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình, tay anh toàn máu, dưới sàn toàn là mảnh ly vỡ.

Nhìn thấy một màn như vậy, cô cảm thấy rất tức giận. Hung hăng bước lại gần anh: “Anh quậy đủ chưa?”.

“Huhuhuu...” _không nói không rằng anh kiên bật khóc. Trái tim nhỏ bé của cô như tan chảy trước vẻ mặt này của anh.

“Tôi xin lỗi..đừng khóc nữa ” _cô luống cuống không biết làm gì, chỉ đành ngồi xuống ôm anh vào lòng.

Không ngờ, anh ngưng khóc ngay. Vẻ mặt cún con lại hiện lên: “Đừng bỏ chồng nha vợ”.

Chết tiệt! Cô chửi trong lòng. Lời nói của tên này đúng là làm cho mình bị dụ hoặc mà.

“Được, không bỏ anh, nằm xuống tôi băng bó lại vết thương”.

Anh ngoan ngoãn nằm xuống, nhìn từng cử chỉ nhẹ nhàng của cô, sau đó mắt chịu không nổi nữa mà cụp xuống.

“Hazzzz...”_cô thở dài một hơi.

“Cô..cô có thể đồng ý với đề nghị lúc nãy của tôi được không?”.

Cô nhìn anh, cô không hiểu tại sao bản thân mình lại không cho phép cự tuyệt. Cô đành gật đầu đồng ý.

“Cảm ơn..cảm ơn cô rất nhiều”_ông ta vui mừng nói.

“Có thể cho tôi biết quý danh của mọi người không?”_đây là điều mà cô muốn biết đầu tiên.

“Tôi là Mộ Nhiếp Chính”.

“Còn tôi là Lâm Đan”.

“Vậy còn người này”_cô chỉ tay về phía anh.

“Mộ Tư Phàm”.

Cái gì chứ? Mộ Tư Phàm là một trong những người nổi tiếng nhất thành phố Tây Đô này, người mà cô cứ khăng khăng bảo cô là vợ. Lại nói anh ta còn là một người lạnh lùng, chỉ cần nhìn ánh mắt liền biết người kia đang nghĩ gì. Một người coi trời bằng vung thế mà lại nằm đây, biến thành một tên ngốc.

“Bác sĩ...cô suy nghĩ gì mà nhập tâm vậy?”_Mộ Nhiếp Chính gọi cô.

“A..không sao cả, tôi giới thiệu lại nhé? Tôi tên Mục Lạc Anh, là bác sĩ ở đây ”_ngưng một lát cô nói tiếp:“Tôi có một điều kiện”.

“Cô cứ nói”_Mộ Nhiếp Chính mỉm cười gật đầu.

“Tôi không muốn tổ chức hôn lễ ”_vẻ mặt nghiêm túc của cô làm cho Lâm Đan và Mộ Nhiếp Chính khó đoán được cô là đang nghĩ gì.

“Được, làm theo ý cô, ngày mai chúng tôi sẽ chuẩn bị để đón cô đến Mộ Gia ”.

“Nhanh như vậy sao?”.

“Chắc cô cũng biết, Mộ gia chúng tôi là một gia tộc lớn, nếu để người khác biết Tư Phàm gặp tai nạn trở nên ngốc nghếch nhất định họ sẽ thừa cơ lật đổ cả Mộ gia chúng tôi”

“Nói cho cùng, các người chỉ nghĩ đến lợi ích của mình”_ cô không chậm không nhanh nói.

“Không như cô nghĩ đâu, nếu như Mộ gia bị lật đổ, thì biết bao nhiêu người bị tàn sát cô biết không? Hơn năm trăm nghìn người đó! Chỉ cần liên quan đến Mộ gia thì nhất định họ sẽ không tha ”.

Cô nghe mà có chút sợ hãi. Hơn năm trăm nghìn người, nói có quá không, Tây Đô cũng chỉ gần một tỷ người mà Mộ gia chiếm hơn mấy trăm nghìn người, xem ra cô không nên đùa với lửa rồi.

“Họ mà các người nói là ai?”.

“Đó là chuyện của gia tộc chúng tôi, không thể nói cô biết được”.

“Tôi hiểu..tôi hiểu mà, bây giờ tôi còn việc phải xử lý, chốc nữa sẽ quay lại, tạm biệt”_nói rồi cô rời khỏi.

Mộ Nhiếp Chính và Lâm Đan cũng trở về Mộ gia, để lại mình anh và hai tên vệ sĩ đứng bên ngoài bảo vệ.

- _____

Chúc các bạn buổi tối vui vẻ

Ủng hộ và theo dõi bộ truyện đầu tay của mình nhé!!

2. Chương 2: Về Mộ Gia

Tối đó, cô làm xong công việc của mình, chợt nhớ ra tên gốc kia hình như chưa ăn gì cả, vừa nghĩ cô liền đi mua thức ăn đến cho anh. Qua lớp kính trong suốt, cô nhìn thấy anh đang ngồi nhìn về phía cửa sổ, đôi mắt trống rỗng nhưng rất buồn.

Thấy vậy, bất giác lòng cô lại nhói lên một cái.

Mục Lạc Anh không lẽ mà thích anh ta rồi? Làm sao có thể?.

Dứt khỏi suy nghĩ vô lí đó, cô bước vào, anh nghe tiếng động liền quay lại, nhìn thấy cô như nhìn thấy bảo vật, hai mắt sáng lên, miệng nhỏ khê mấp máy:“Vợ, vợ ”.

A, lòng cô sao ấm áp khi nghe tiếng “vợ” này, mỉm cười ngọt liếm nhìn anh:“Anh đói chưa?”.

“Đói..A, rất đói”_vừa nói anh vừa xoa cái bụng của mình. Trông đáng yêu vô cùng.

“VẬY ăn cái này đi, tôi mới mua đó”_cô chìa ra hộp thức ăn,mùi thơm nghi ngút.

“VỢ ăn cùng chồng đi, chồng ăn một mình buồn lắm”_anh nhìn cô nói.

“Tôi ăn rồi..ọt ọt ọt”_A cái bụng này dám phản bội mình. Thật mất mặt quá đi.

“Cái gì mới kêu vậy vợ ”_anh ngây ngô nói

“Không có gì đâu, anh ăn đi để ngủ bây giờ ”.

Tên gốc kia cũng không nói nhiều, từ từ ăn, cô đói bụng thật nhưng vẫn không ăn, ngồi xuống sofa, cầm lấy tạp chí đọc.

Đang ngồi, cô cảm nhận được cái ghế hình như bị trũng xuống, nhìn qua đập vào mắt cô là gương mặt vô cùng đẹp trai của anh, ấp úng nói:“Anh, anh lại đây làm gì?”.

“Nè, vợ ăn đi, chồng biết vợ đang đói”_vừa nói, anh vừa gấp một phần thịt đưa trước miệng cô.

Cảm động quá đi, tên gốc này cũng biết quan tâm người khác nhỉ?

“Ừm”_cô đói chịu không nổi rồi, nhanh nhẹn ăn miếng thịt.

“VỢ ăn nữa đi, chồng no rồi”.

Gì? Mới ăn có chút xíu mà no. Anh ta cũng giỏi thiệt.

Sau một lúc, cô cũng ăn xong, quay qua thì thấy anh đã ngủ mất rồi.

A! Gương mặt lúc ngủ cũng đẹp trai như vậy.

Lấy chân đạp lên người anh, định bỏ ra ngoài nhưng ai ngờ một bàn tay vô cùng lạnh lẽo nắm lấy tay cô kéo mạnh xuống, hiện giờ cô đang nằm trong vòng tay của ai kia.

Gương mặt vì thế mà đỏ bừng lên, gạt tay anh ra nhưng vô dụng đành phải ngoan ngoãn. Hai người cũng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Mộ Nhiếp Chính và Lâm Đan vào viện, vừa mở cửa đã thấy một cảnh vô cùng đẹp, một chàng trai đang ôm một cô gái ngủ vô cùng ngon. Như cảm nhận được ánh mắt, cô từ từ thức dậy.

Ôi trời! Mất mặt mất mặt nữa rồi.

“Chào buổi sáng!”_cô vô thức nói, rồi chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Anh cũng bị cô làm cho giật mình mà thức. Về mặt bỗng chốc trở nên sợ hãi:“Lại là các người? Muốn bắt tôi đi sao?”.

“Con nói gì vậy, ta là ba con mà”_ông Mộ lo lắng nhìn đứa con trai của mình.

“Không, không, tôi không có ba, không có người nhà, tôi chỉ có một mình vợ tôi thôi”_anh hét lớn đến nỗi cô ở trong cũng có thể nghe.

Nghe những lời như vậy, tim cô bỗng đập rất nhanh. Cô VSCN xong, bước ra ngoài, đành phải ôm anh vài lòng, nhẹ nhàng nói:“Thôi, đừng sợ, họ là người nhà của anh”.

“Thật sao vợ?”_anh nghe vậy, thoát khỏi vòng tay cô.

“Ừ, tôi không lừa anh đâu?”.

Anh có phần sợ hãi nhìn Lâm Đan, bà ta liền lộ ra vẻ mặt yêu thương:“Ta là mẹ con, con không nhớ ta sao ”

“Mẹ, ba ”_anh nhìn họ, miệng lẩm bẩm.

“Được rồi, bây giờ về nhà thôi con trai”.

“Mình về nhà nha vợ”_anh quay qua hỏi cô.

Cô mỉm cười gật đầu.

- —

Mộ gia.

Oa! Lớn thiệt nha, lần đầu tiên mình mới nhìn thấy một nơi vừa đẹp lại vừa rộng như vậy._suy nghĩ của

cô khi đến Mộ gia

Cô cùng anh đi xe riêng, Mộ Nhiếp Chính và Lâm Đan đi riêng. Tuy đã đến Mộ gia, nhưng vẫn còn phải chạy một khoảng nữa mới đến biệt thự.

Con đường đi đến biệt thự cũng rất đẹp, nhìn như mê cung vậy.

Cô bị mê hoặc nơi này, không màng đến tên kia đang bực bội: “Vợ, vợ nhìn gì mà suy tư vậy”.

“Ồ đây rất đẹp nha” _ cô không nhìn anh nói.

“Chồng không đẹp bằng nơi này hả”.

Mục Lạc Anh: “.....” _ tôi biết anh đẹp rồi, nhưng có cần phải tự cao vậy không?.

“Sao vợ không nói gì hết vậy ” _ anh lấy tay lấy lấy người cô.

“Không có gì, chỉ đang suy nghĩ về một tên đại tự luyện thôi”.

“Ồ bên cạnh chồng, mà vợ còn nghĩ đến người đàn ông khác” _ tên nào đó vẻ mặt vô cũng tức giận nhìn cô.

Mục Lạc Anh: “???????” _ hần tự ăn giấm của mình luôn sao. Không những là một tên đại tự luyện mà còn là một tên đại vô lí nữa.

“Tôi nào có” _ cô quay mặt nhìn ra cửa sổ, tại sao lâu như vậy mà chưa tới nữa.

“Vợ à, hay là mình chơi một trò chơi đi ” _ anh nhìn cô với vẻ mặt cúm con.

“Trò gì?”.

“Kể ở trên, kể ở dưới” _ nghe cô hỏi liền vui vẻ mà trả lời.

“Anh tự mà đi chơi đi ” _ cô thật bực bội rồi nha. Không biết tên này ngốc thật hay giả nữa. Bị ngốc mà còn nghĩ đến được mấy cái chuyện XXX đó nữa.

Đúng lúc, xe dừng trước cửa biệt thự, cô cùng anh và hai người kia vào trong. Bên trong làm cho cô bị choáng ngợp.

“Dẫn cô Mộc và thiếu gia đi nghỉ ngơi ”_ông Mộ nói với quản gia Mộc. Ông ấy làm ở đây từ lúc Mộ Tư Phàm còn nhỏ. Nên cũng có thể coi là thành viên của cái nơi rộng lớn này.

“Vâng ”_quản gia Mộc cung kính.

Cô và Mộ Tư Phàm không nói gì, đi theo quản gia, trước mắt cô là một căn phòng màu đen và trắng vô cùng lạnh lẽo và cô đơn.

“Đây là phòng của thiếu gia và tiểu thư ạ”.

“Con và anh ta ở chung ”_cô ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy,thưa tiểu thư, ông chủ nói cô là vợ của thiếu gia tất nhiên phải ở cùng rồi”_quản gia Mộc không ngại mà giải thích.

“Bác đừng gọi con là tiểu thư gì đó, gọi con là Lạc Anh đi”_cô cười ngọt ngào nói với ông. Nụ cười như ánh nắng ấm áp làm ấm lòng người nhìn.

“À, được, thôi con nghỉ ngơi đi ta đi làm việc”.

Nói rồi, cô cùng Mộ Tư Phàm bước vào, có lẽ Mộ Tư Phàm quá mệt nên vừa vào liền ngủ. Cô không muốn làm phiền lấy đồ đi tắm.

Tắm xong, cô bước ra trên người là chiếc áo sơ mi và cái quần jean dài. Ở nơi xa lạ này cô không thể tùy tiện mặc những bộ váy hở hang, sẽ làm cho người khác khó chịu, cũng như làm cho cái tên này mà phát thù tính thù lúc đó coi như tiêu đi. Hương thơm của sữa tắm lan tỏa khắp căn phòng. Làm cho cái mũi của ai kia ngửi phải mà thức giấc.

“Vợ thơm quá à!”.

Cái vẻ mặt đầy dục vọng kia làm cô phát run.

“Sao anh không ngủ tiếp ”_cô né tránh cái ánh mắt kia, ngồi xuống giường lau tóc mình.

“Để chồng lau cho”_tên nào đó không thèm trả lời cô.

Anh đã giứt lấy cái khăn, nhẹ nhàng lau tóc cho cô, không quên ngửi ngửi cái mùi hương lúc nãy.

Phần cổ của cô nó cứ nhột nhột làm sao, hai vành tay đỏ bừng:“Đừng ngửi nữa ”.

“Chồng xin lỗi, do vợ thơm quá thôi”_anh ngoan ngoãn, không ngủ nữa.

“Sao vợ lại mặt đỏ kính vậy, không nóng à ”_tên nào đó lại ngây thơ hỏi.

“Trời nóng nhưng tôi lại thấy lạnh”_cô bực bội không thềm điểm sĩa tới anh.

“Vậy để chồng sưởi ấm cho vợ nha ”

“Không cần, đi ngủ đi”.

“Trời trưa mà vợ bắt chồng đi ngủ ”_anh uất ức.

“Ừ, tôi thích vậy đó, không ngủ tôi liền bỏ anh”.

Chỉ một câu nói của cô, anh trầm mặt, bỗng nhiên lạnh tanh, làm cô cũng phải sợ hãi, cô chỉ muốn giỡn thôi, không lẽ hấn ta tưởng thật chứ. Mà qên anh ta bị ngốc mà.

“Đừng bỏ chồng, chồng sợ lắm ”_vừa nãy còn làm ra bộ mặt lạnh như băng nhưng giờ lại như vậy.

“Tôi chỉ nói giỡn thôi”_cô xoa đầu anh, cười.

“Chồng nghe lời vợ là vợ không bỏ chồng phải không?”.

“Ừ”.

“Vậy chồng sẽ ngủ, vợ không được bỏ chồng đó”.

Một lúc sau, anh cũng đi ngủ, cô nhìn gương mặt này, bất giác bàn tay nhỏ bé chạm vào.

Mắt đượm buồn:“Anh khiến trái tim bé nhỏ này của tôi rung động rồi đấy. Nhưng khi anh nhớ lại liệu rằng anh còn nhớ tôi không ”.

Giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má cô, còn anh thỳ đã ngủ chẳng nghe được.

- _____

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ

3. Chương 3: Em Trai Cùng Cha Khác Mẹ

Mộ Tư Phàm đánh một giấc tới sáng, không biết phải lời nói của Mục Lạc Anh như một liều thuốc hay không mà khiến Mộ Tư Phàm ngủ nhiều như thế. Nhưng cũng tốt đi, đỡ làm cho cô phải tức khi nói chuyện với anh.

Tuy nói là chung phòng, nhưng Mộ Tư Phàm ngủ giường, còn cô thì ngủ sofa. Một cái sofa ở đây đủ để thân hình nhỏ bé của cô nằm đủ. Nói là phòng nhưng nó còn rộng hơn cái nhà của cô thuê trước đây. Mà thường ngày cô ở bệnh viện còn nhiều hơn ở nhà.

“Ừm” _đôi mắt to tròn của Mục Lạc Anh khẽ động, cái môi cũng mấp mấp. Vươn vai một cái, nhìn xung quanh căn phòng chẳng thấy tên gốc kia đâu. Lòng dâng lên cảm giác bồn chồn, bước chân xuống nền nhà lạnh lẽo tìm anh.

Vừa mở cửa đã thấy cái bản mặt vô cùng đáng yêu rồi.

“Chồng làm cho vợ đấy, bổ dưỡng nữa ”_anh đưa ra ly sữa còn nóng như vừa mới làm.

“Không ngờ anh cũng biết làm ”_cô nhận lấy ly sữa, uống một hớp, không tệ nha.

“Vợ đang chê chồng đó sao?”_anh không vui mà tiến lại giường ngồi.

Cô biết rằng anh lại dở chứng giận dỗi, không muốn đôi co với anh ta làm gì, nhưng nhìn cái bản mặt yêu nghiệt này, đành phải duốt giận vậy:” Tôi không chê anh, sữa cũng rất ngon ”.

“Vậy vợ thưởng cho chồng đi ”_anh vui mừng khi nghe khen, dở trò cún con mà dụ hoặc cô.

“Thưởng gì?”_cô vừa uống sữa vừa nói.

“Cũng là sữa, nhưng phải tinh khiết cơ?”.

“Hửm? Ở đâu ra mà có cho anh uống”_cô khó hiểu nhìn anh.

“Cái đó đó”_anh chỉ tay về phía đôi gò bồng của cô.

Làm cho ai kia mặt đỏ bừng bừng, đang uống mà ho sặc sụa.

Mục Lạc Anh:“.....”_biến thái, biến thái quá đi.

“Sao mặt vợ đỏ vậy?”

“Do sữa nóng thôi ”.

“Vậy để chồng thổi cho ”.

“Không cần ”.

- Cốc cốc.

“Ai vậy?”_cô đặt ly sữa xuống, hỏi.

“Thưa thiếu gia và tiểu thư, ông bà chủ cho gọi hai người xuống ăn bữa sáng ”_quản gia Mộc nói.

“Được rồi, tụi con xuống ngay”.

Nói rồi, cô cùng anh xuống lầu. Từ xa nhìn thấy thức ăn bụng cô lại làm rộn lên. Ngồi ngay ngắn xuống ghế.

“Đông đủ rồi,mọi người ăn cơm đi”_ông Mộc vui vẻ nhìn tất cả mọi người.

“Vợ, vợ dứt chồng ăn đi”_anh quay qua cô hào hứng chỉ chỉ vào miệng.

“Lớn rồi, tự ăn đi còn kêu dứt nữa”_cô chưa kịp lên tiếng liền bị Lâm Đan cắt ngang, lời nói vô cùng khinh miệt.

Nhìn bà ta rất ghét Mộc Tư Phàm thì phải? Hay bà ta không phải mẹ anh ấy?.

“Huhuhuhuhu, bà là người xấu bà im đi ”_anh bật khóc như trẻ con. Cô cũng thấy đau lòng. Vươn tay lau nước mắt cho anh. Xoa xoa đầu anh, đây là hành động mà anh rất thích, cứ mỗi lần khóc được xoa đầu liền nín ngay.

“Anh hai à! Anh cũng trẻ con quá đi, lớn như vậy mà còn khóc nữa, thật là mất mặt mà”_Mộc Tư Linh khó chịu mắng anh.

Lời nói liền gây sự chú ý của cô, hẳn ta có phần giống Mộc Tư Phàm nhưng tính cách vô cùng hống hách. Nếu cô đoán không lầm thì đây là Mộc Tư Linh.

Ông Mộ thấy không khí vô cùng trùng xuống, liền nói: “Thôi được rồi, ăn cơm đi”.

Lâm Đan đặt đĩa xuống, đặt bàn: “Ông không thấy con trai ông bảo tôi im sao, ông còn bình nó, bữa cơm này nuốt không vô nữa rồi”

“Nó không phải con bà sao?”.

“Con tôi? Nó là con của vợ trước chẳng có quan hệ máu mủ gì với Lâm Đan này cả” __Lâm Đan nhìn anh, nhưng lời nói lại vô cùng thâm sâu.

“Bà....” __ông Mộ ôm lấy tim mình mà ngã xuống.

Theo như cô thấy thì ông Mộ bệnh tim, nhanh chóng đỡ ông ấy lên phòng.

Lâm Đan và Mộ Tư Linh hờ hững đi phía sau, chẳng tỏ ra quan tâm.

“Mau gọi bác sĩ” __quản gia Mộc lo lắng nói.

“Không cần đâu bác, để con khám cho ” __cô nhìn quản gia.

“Cô biết gì mà khám chứ” __Lâm Đan nhin không được mà nói.

“Vợ cứ khám đi, chồng bảo vệ vợ” __anh chứng kiến cảnh vợ mình bị ức hiếp, nhanh chóng đứng ra.

Những lời ngọt ngào này của anh đã thành công làm trái tim cô rung động. Đúng! Có lẽ cô đã yêu tên ngốc này rồi.

“Ừm” __cô cười, ánh mắt dịu dàng nhìn anh, tiến lại giường khám cho ông Mộ.

“Không có vấn đề gì, do tức giận nên bệnh tái phát, nghỉ ngơi sẽ không sao”.

“Cô thì biết gì mà nói chứ?” __Lâm Đan khinh bỉ nhìn cô.

Cô lạnh lùng nhìn bà ta, môi nhếch lên: “Tin hay không tùy bà”.

Ánh mắt như xuyên thấu bà ta, hai tay Lâm Đan bấu chặt vào nhau. Run bần bật.

Cô không nói gì nữa kéo tay anh rời khỏi.

“Mẹ, chị ta thật đáng ghét”_Mộ Tư Linh nhìn theo bóng lưng hai người.

“Con yên tâm, mẹ sẽ khiến cô ta và tên ngốc kia cùng nhau xuống địa ngục”_Lâm Đan cười tà ác.

- _____

Cô và anh trở về phòng, vô tình gặp quần gia, thật ra trong lòng cô đang phân vân về lời nói của Lâm Đan khi ở bàn ăn. Cô đoán quần gia chắc chắn biết, nên nhanh chóng kêu ông.

“Lạc Anh có chuyện gì sao?”.

“Vào phòng con rồi hãy nói”.

Cô cùng Mộ Tư Phàm và quần gia Mộc vào phòng.

“Bác có thể nói con nghe về bà Lâm và Tư Phàm được không?”.

“Thật ra thiếu gia và Lâm Đan không có quan hệ máu mủ gì cả, bà ấy là mẹ kế của thiếu gia, còn nhị thiếu gia mới là con ruột của bà ấy ”_quần gia Mộc vừa nói, đôi mắt có chút đượm buồn.

“Bác kể con nghe về Tư Phàm và bà Lâm rõ hơn đi ạ”_theo như hành động cùng lời nói của Lâm Đan lúc này đối với Tư Phàm, cô có thể đoán được một phần là họ không phải mẹ con.

Cô nhớ lúc ở bệnh viện, tuy bà ta khóc rất nhiều nhưng lại vô cùng giả tạo.

Quần gia Mộc chăm chú kể lại:”Vào 20 năm trước, thiếu gia được sinh ra, nhưng không may mẹ thiếu gia liền qua đời, một mình ông chủ nuôi thiếu gia. Đến năm thiếu gia 11 tuổi, ông chủ dẫn phu nhân về nhà và tổ chức lễ cưới cậu chủ khóc rất nhiều bà mình cưới vợ.Cũng ngày hôm đó, cậu chủ như biến thành người khác, ít nói trầm lặng hơn. Có khi một tháng không nói chuyện, dù có nói cũng không quá ba từ.

Đến năm thiếu gia 13 tuổi, phu nhân hạ sinh được nhị thiếu gia là Mộ Tư Linh. Cả nhà ai cũng bận rộn, nhưng thiếu gia cũng chẳng quan tâm đến, lúc thiếu gia 28 tuổi, Phàm thị được gia lại cho thiếu gia, nhưng không ngờ do tai nạn nên Phàm thị bây giờ là do nhị thiếu gia tiếp quản”.

Tai nạn! Lúc đó mình đã cứu anh ấy!

“Nếu nói vậy, Mộ Tư Linh mới 17 tuổi ”_cô vuốt cằm nói.

“Đúng vậy”.

“Nếu Phàm thị giao cho một người quá nhỏ tuổi...”_đang nơi cô bỗng dừng lại. Hỏi câu khác.

“Mẹ Tư Phàm tên gì vậy bác ”.

“Địch Mẫn Nhu, bà ấy rất xinh đẹp”.

“Tên bác ấy đẹp thật, ước gì con có thể nhìn thấy dung mạo của bác ấy ”_cô vô thức nói.

“Ngày mai là ngày giỗ của phu nhân, nhưng tiếc là không ai nhớ đến cả”_quản gia Mộc nói đến đây, ủ rũ.

“Ngay cả ông Mộ luôn sao?”.

“Ông chủ có nhớ, nhưng thường năm chỉ có thiếu gia đến mộ của phu nhân. Cũng cái ngày đó, thiếu gia sẽ không về nhà, nhưng hôm nay thiếu gia lại thành như vậy không biết ai sẽ đến đó thăm viếng bà ấy...hazzz”.

“Bác chỉ con đường đến đó đi, con sẽ dẫn anh ấy đi thăm mẹ ”.

“Đồi hoa oải hương ở ngoại ô thành phố, nơi đó được thiếu gia xây dựng như một cung điện toàn loài hoa oải hương mà phu nhất thích ”.

“Thật ngưỡng mộ, ngày mai con sẽ dẫn anh ấy đến ”.

“Được rồi, ta còn công việc phải làm không nói chuyện với con nữa ”_nói rồi quản gia rời khỏi.

Câu chuyện đau lòng, nhất định mình sẽ bảo vệ Tư Phàm.

Nhắc mới nhớ, nãy giờ không nghe tiếng nhỉ?.

Không ngờ ai kia lại ngủ một cách rất ngon, giống như mới được nghe kể chuyện vậy. Đắp chăn cho anh. Cúi người hôn nhẹ vào trán anh:“Em sẽ mãi ở bên cạnh anh”.

Trời đã là 12h trưa, cô cũng phải đến bệnh viện. Với lấy cái áo khoát rồi rời khỏi

- - - - -

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ

4. Chương 4: Cấp Cứu Cho Người Nổi Tiếng

Bệnh viện mà Mục Lạc Anh làm là bệnh viện lớn nhất Tây Đô. Bác sĩ là ước mơ của cô lúc nhỏ. Nhìn người thân của cô từng người từng người một ra đi. Vì vậy, việc muốn làm bác sĩ lại bùng cháy dữ dội trong con người cô.

Cô được mọi người ở bệnh viện gọi là “thần y Mục”. Cô chưa bao giờ để cho ai chết. Thậm chí người đó dù còn nửa cái mạng cô cũng cứu được.

Không biết hôm nay vệnh viện có việc gì mà rất nhiều người, bác sĩ y tá ở đây đều tắt bậc chạy ra chạy vào, giống như đi đánh giặc vậy.

“Bác sĩ Mục ”_y tá Sa nhìn thấy cô như nhìn thấy thần tiên vậy.

“Chuyện gì vậy?”_cô dừng chân lại.

“Có một ca cấp cứu cần cô giúp, nhưng người đó không phải người tầm thường ”_y tá Sa nói đến đây, mồ hôi cũng nổi ra.

“Ý cô là sao?”_cô không hề tỏ ra lo lắng, vẫn cứ bình tĩnh nghiêm nghị.

“Người cô phải cứu là Mạc Phong, nghe nói anh ta là ông trùm làng giải trí ”.

“Chỉ là ông trùm làng giải trí thì có gì mà cô lại sợ đến như vậy ”_Mục Lạc Anh cười lạnh.

“Chẳng những như vậy, anh ta còn là một trong tứ đại gia tộc ”.

Tứ đại gia tộc! Là Mộ-Mạc-Hứa-Bạch. Nếu nói như vậy, Mộ Tư Phàm cũng thuộc vào tứ đại gia tộc sao? Sao cuộc đời mình lại gặp phải những người nguy hiểm không vậy trời!!.

“Bác sĩ Mục, cô còn nghĩ gì vậy, anh ta sắp không kịp nữa rồi”_ y tá Sa hốt hoảng nhìn cô.

Gương mặt cũng cũng chẳng biến sắc:“Anh ta ở đâu?”.

“Trong phòng cấp cứu vip ”.

Cô không nói gì, bước đi thẳng tắp về phía trước, sau khi tới nơi. Lại khiến cô một phen một nỗi. Một top người áo đen như lần trước vậy.

Cô chẳng màng đến họ, bước vào, một tên áo đen thấy vậy, hung hăng đứng ra chặn đường cô: “Cô là ai?”.

Mục Lạc Anh chỉ cười: “Nếu anh còn không tránh, thiếu gia nhà các người cũng đừng mong sống nữa”.

Một người đàn ông trung niên bước ra, cô nghĩ chắc đây là ba của tên Mạc Phong kia. Ông ta nghiêm nghị nhìn cô: “Cô là bác sĩ Mục phải không?”.

Cô gật đầu, ông Mạc liền bảo tên áo đen bỏ ra, cô cũng nhanh chóng bước vào phòng cấp cứu.

Nhìn người nằm trên bàn mổ, không khỏi khiến cô ghen tị nha. Sao anh ta cũng đẹp trai nhỉ? Nhưng không bằng Phàm Phàm nhà mình! Không nghĩ nhiều cô bắt đầu làm việc của mình.

1 tiếng, 2 tiếng, rồi lại 3 tiếng.

- Tĩnh.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, người con gái xinh đẹp tháo khẩu trang, trán cô lấm tấm mồ hôi: “Anh ta đã qua cơn nguy kịch”.

Ông Mạc nghe vậy, có chút vui mừng: “Cảm ơn cô bác sĩ, sau này nếu cần gì cứ tìm tôi, tôi sẵn sàng giúp cô”.

Đúng là chỉ có người có tiền mới vậy, cô cười cười rồi bỏ đi.

- _____

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ

5. Chương 5: Mẹ Anh Đẹp Hơn Tôi Tưởng Tượng

Sau khi rời đi, cô mới phát hiện trời đã tối như vậy rồi. Không biết tên ngốc ở kia đang làm gì nhỉ? Nghĩ vậy, cô nhanh chóng lái xe về nhà.

Con đường tĩnh mịch, yên ắng đến lạ. Màn đêm buông xuống lại gợi cho người khác cảm giác nao lòng đến đáng sợ.

Cô ấn gar thật nhanh, về đến nhà chẳng thấy ai đâu, giờ này thì người hầu chắc cũng đi nghỉ ngơi nhưng còn tên ngốc kia đâu?

Cô lo lắng, chạy lên phòng, vừa mở cửa liền thấy thân ảnh cao to đang ngồi ở mép góc tường lạnh lẽo, cả cơ thể run bần bật. Cô hốt hoảng chạy lại, ôm anh đỡ anh ngồi dậy.

Nghे thấy mùi hương quen thuộc, hai tay anh ôm chặt cô hơn, giống như sợ vuột mất vậy.

Đỡ anh nằm xuống, cô nói: “Anh có sao không?”.

Anh không nói gì, lắc đầu.

Cô hỏi tiếp: “Anh đã ăn gì chưa?”.

Anh lại lắc đầu.

Cô thấy hành động của anh rất lạ, làm cho cô sợ lắm, không kìm được mà rơi lệ. Những giọt nước mắt của cô rơi vào tay anh, anh giật mình, bản năng liền ôm lấy cô, vuốt vuốt tóc cô: “Vợ, vợ đừng khóc, vợ khóc chồng đau ở đây lắm”.

Tên nào đó vừa nói, vừa chỉ vào lòng ngực mình. Hành động cùng lời nói này khiến cô cảm thấy rất vui. Dù biết anh ngốc nhưng cô sẽ xem lời nói đó chính là sự thật. Để cô được một lần mà cảm nhận tình yêu thương.

Khóc một lúc cô cũng ngủ thiếp đi. Trong hoàn cảnh này, anh đặt cô nằm xuống, ôm cô và ngủ. Nếu ai nhìn vào còn tưởng anh không phải là kẻ ngốc đâu.

- _____

Sáng hôm sau, khi cô thức dậy, lại phát hiện ai đó đang ôm mình mà ngủ. Cô ngại ngùng, nhẹ nhàng gạt tay anh ra, nhưng không ngờ anh liền thức, lấy tay vùi vùi mắt, trong như mèo con, nói: “Sao vợ không ngủ tiếp?”.

“Anh muốn đi chơi không?”_ cô không trả lời anh, trực tiếp nói về chuyện khác.

Nghе đi chơi, hai mắt anh sáng lên, cầm tay cô nói: “Đi chơi, đi chơi, mà đi đâu vậy vợ?”.

“Lát nữa anh biết, giờ thì VSCN đi”.

Anh ngoan ngoãn đi làm VSCN, một lúc sau hai vợ chồng đã xong. Cô và anh mặc đồ đôi nha! Trông đáng yêu vô cùng.

Cô thỳ cái đầm ngắn tới đầu gối, anh thỳ mặc áo sơ mi, quần tây dài.

Hai người được tài xế đưa đến ngoại ô thành phố.

Quả nhiên, quần gia Mộc không lừa cô, đứng ở ngoài nhìn vào thỳ thấy ở đây như một cung điện, rất to, xung quanh toàn là hoa oải hương. Cô nắm tay anh bước vào trong, bên trong như một khu rừng, chỉ toàn hoa, không có bất cứ đồ vật gì cả, miệng anh bất giác nói: “Vợ đi đường này nè!”.

“Anh biết đường đi ở đây?”__ cô không khỏi thắc mắc.

“Chồng cũng không biết, ở đây rất quen thuộc ”__ anh gãi đầu mình nói.

Anh và cô đi theo con đường mà anh chỉ, từ xa xuất hiện một ngôi mộ rất to, cũng rất đẹp. Cô đoán chắc đây là mẹ của Mộ Tư Phàm.

Cô buông tay anh ra, bước lại gần đặt hoa lên, bàn tay bất giác chạm nhẹ vào hình ảnh trên mộ.

Mẹ của Mộ Tư Phàm đẹp hơn mình tưởng tượng, bà đẹp một cách tao nhã, nhìn bà cũng rất hiền từ, khuôn mặt phúc hậu. Bà và Mộ Tư Phàm giống nhau ở đôi mắt, đều có màu nâu.

Cô nhìn ảnh rồi lại nhìn anh: “Đây là mẹ anh đó”.

Anh nhìn theo hướng tay cô, bỗng trong đầu anh lại xuất hiện một loạt hình ảnh về người này. Anh ôm đầu ngã ngửa xuống. Cô hốt hoảng chạy lại: “Anh, anh sao vậy?”.

“Mẹ, mẹ”__ anh gạt tay cô ra, ôm lấy cả ngôi mộ mà khóc.

Anh ấy nhớ lại rồi sao?.

Khóc được một lúc, anh đứng dậy đi về phía cô: “Về thôi vợ”.

“Anh nhớ ra gì rồi sao?”.

“Chồng không biết nữa, chồng cảm nhận người này rất quen thuộc ”.

“Ừ, anh nhìn kĩ nha, đó là mẹ anh ”.

“Ừm, mẹ mẹ”_anh lại ngây thơ nói.

- _____

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ

6. Chương 6: Phía Sau Bóng Tối

Cô cùng anh trở về Mộ gia đã là trời tối, sau khi anh ngủ, không hề hay biết trong màn đêm, một thân ảnh mảnh mai, với mái tóc dài bay trong gió, đứng ở sân thượng của Mộ gia. Từ từ biến mất trong đêm.

“Chủ nhân”_một giọng nói lạnh lùng mà cung kính.

Ánh mắt không chút sợ hãi nhìn người đàn ông đang ngồi xoay lưng về phía cô gái. Trong bóng tối chẳng thể nào nhìn ra gương mặt của hắn.

“Hôm nay ta gọi cô về là muốn cô làm một chuyện”_người đàn ông hút một điếu thuốc, ánh mắt nhìn ra một lớp kính, trong con ngươi ông ta là toàn bộ TP Tây Đô.

“Chủ nhân cứ nói”.

“Ngày mai cô hãy tới Phàm thị”.

Nghe Phàm thị, lòng cô chợt dao động.Không phải chủ nhân muốn cô làm gì Phàm thị chứ.

Tuy không nhìn cô, nhưng ông ta lại có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô, chậm rãi nói:“Chỉ muốn cô làm sao để Mộ Tư Linh không đảm nhiệm chức chủ tịch”.

Mục Lạc Anh cô không hiểu, chủ nhân và Phàm thị có liên quan gì với nhau.

“Chủ nhân, tôi mạo muội muốn hỏi một câu”.

“Tôi biết cô muốn hỏi gì, tôi và Mộ Nhiếp Chính là bạn”.

Như sáng tỏ, cô không hỏi gì nữa, lẳng lặng rời đi.

- _____

Trên đường về Mộ gia, cô không khỏi suy nghĩ về lời nói của chủ nhân lúc nãy. Nếu vậy, chủ nhân là đang muốn bảo vệ Phàm thị không muốn để Mộ Tư Linh phá hoại.

Cũng được thôi dù gì đó cũng là công ty của Phàm Phàm mà.

Cô bước vào nhà, nhưng một giọng nói vang lên:“Lạc Anh”.

Làm cô giật cả mình mà, thỳ ra là ông Mộ. Cô xoay người lại:“Ông Mộ có chuyện gì sao?”.

“Lại đây ngồi đi, ta có chuyện muốn nói với con”_ông Mộ không nhìn cô nói.

Cô cũng nhanh nhẹn bước lại ngồi:“Ông nói đi”.

Ông Mộ nhìn vào đôi mắt của cô, nghiêm túc nói:“Ngày mai là cuộc họp cổ đông của Phàm thị về việc chọn ra tân chủ tịch”.

“Vậy, mọi người đều biết Tư Phàm bị tai nạn ”_cô ngạc nhiên hỏi.

“Chuyện đó họ chưa biết, chỉ là Tư Phàm đã không xuất hiện ở Phàm thị, ta sợ mọi người sẽ phát hiện nên sớm mở họp báo nói là Tư Phàm phải ra nước ngoài ”.

“Nếu ông nói như vậy, chuyện chọn ra chủ tịch ắc hẳn ông cũng đã sớm có kết quả”.

“Đúng vậy, Mộ gia chỉ có Tư Phàm và Tư Linh, bây giờ Tư Phàm bị như vậy.....”_

“Tôi hiểu rồi”_cô cắt ngang lời ông Mộ

“Mà ông nói chuyện này với tôi làm gì?”.

“Thật ra ta đã sớm nhìn ra Tư Linh muốn cướp đi Phàm thị, nếu bây giờ để rơi vào tay nó...”

“Vậy ông muốn tôi làm gì”.

“Trong tay Tư Phàm có 65% cổ phần, Tư Linh là 25%, còn lại những cổ đông khác mỗi người 2%,bây giờ Tư Phàm xem con là vợ nó, ta cũng công nhận con là con dâu của Mộ gia ”.

“Ý ông là muốn tôi làm chủ tịch của Phàm thị”.

“Con rất thông minh”.

“Được tôi biết mình cần làm gì rồi”.

Ông Mộ nhìn theo bóng lưng của cô, quả thật ông nhìn không sai người. Cô gái này xứng đáng làm vợ của Tư Phàm.

- —————&———— -

Buổi trưa hảo hảo

7. Chương 7: Chủ Tịch Của Phàm Thị

Cô bước vào phòng, ngồi xuống ghế sofa, suy nghĩ.

Ông Mộ muốn cô điều hành Phàm thị, chủ nhân cũng như vậy. Nhưng quan trọng cô phải lấy được 65% cổ phần mà Tư Phàm đang giữ.

Với cô không gì khó cả. Nhưng nếu khi anh nhớ lại nhằm tưởng là cô đang lừa tiền anh thì sao? Cô mặc kệ, sau này tính tiếp, nếu không bảo vệ Phàm thị, để rơi vào tay hai mẹ con Lâm Đan thì nguy mất.

Cô rón rén bước lại gần anh, lấy ra một tờ giấy thông minh do cô tạo ra. Nó sẽ định dạng dấu tay và tự tạo ra chữ kí của người đó.

Đưa vào tay anh, mấy giây sau hiện ra chữ kí và dấu vân tay. Cô mỉm cười nhìn phát minh của mình. Không khỏi tự hào.

Tất cả đã xong, chỉ cần làm bản hợp đồng chuyển nhượng cổ phần nữa là xong. Nghĩ là làm, cô bước tới cái bàn có máy tính. Đôi bàn tay nhanh nhẹn đánh từng chữ, từng con số.

“Oải cuối cùng cũng xong rồi”_ cô ngã người ra ghế, vươn vai một cái.

Mắt cô dường như không mở nổi nữa rồi, mắt ý thức tiến lại giường ngủ luôn.

Anh đang ngủ, cảm nhận được cái gì đó đang chạm vào mình, do trí óc ngây thơ nên anh còn tưởng đó là gấu bông liền ôm chặt, vui vui cái đầu vào cổ cô.

Sáng hôm sau, cũng như mọi ngày cô luôn thức dậy đúng giờ. Thấy người bên cạnh vẫn ngủ ngon nên không muốn làm phiền.

Bước vào phòng tắm, một lát sau bước ra, thấy tên nào đó ngoan ngoãn ngồi trên giường đọc sách. Hai chân cô cự nhiên không kìm được mà lại chỗi anh, cô cười nhìn anh: “Tôi có chuyện phải xử lí, anh ở nhà ngoan nha”.

Anh nghe thế, mắt rưng rưng: “Vợ, vợ đi tìm nam nhân, vợ hết thương chồng rồi”.

Cô dở khóc dở cười, tên này ăn giấm cũng ghê gớm thật, cô lại dùng chiêu cũ, xoa đầu anh: “Không phải đâu, tôi bận việc lát về sẽ dẫn anh đi chơi, chịu không?”.

“Thật sao?”.

“Ừm”.

“Vậy vợ đi sớm về sớm ”.

Cô gạt đầu, rời khỏi Mộ gia, nơi đầu tiên cô đến chính là Phàm thị.

Tôi sẽ không để cho mẹ con hai người hủy hoại Phàm thị.

Cô hiên ngang bước vào Phàm thị, gương mặt không biểu lộ cảm xúc gì. Khí thế áp người này của cô làm nhân viên ở đây không dám nói lời nào.

Tất cả họ có cùng một suy nghĩ: “Khí chất của cô gái này giống hệt như tổng tài vậy”.

Cô bước vào thang máy, bấm nút tầng 50, tầng cao nhất của Phàm thị.

- Đỉnh

Cửa thang máy mở ra, ngay mặt cô cũng là hai chữ “phòng họp”. Hừ lạnh một tiếng, cô đẩy cửa bước vào.

Trong con người xanh lục của cô là Lâm Đan, Mộ Tư Linh, Mộ Nhiếp Chính, và một số cổ đông khác.

Cô nhẹ nhàng ngồi xuống, ông Mộ thấy mọi người đã có mặt đầy đủ, nghiêm nghị nói: “Mọi người ắc hẳn

biết cuộc họp ngày hôm nay diễn ra vấn đề gì rồi phải không?”

“Cụ chủ tịch Mộ, ngài cứ vào thẳng vấn đề luôn đi”_một vị cổ đông không nhận được nói.

“Được, bây giờ tôi sẽ nói thẳng luôn. Chủ tịch của Phàm thị là Mộ Tư Phàm con trai tôi, nhưng nó phải ra nước ngoài xử lý một số việc, hiện không thể quay lại Tây Đô nhanh được, nên hôm nay tôi mở cuộc họp này là muốn hỏi ý kiến mọi người về việc chọn ra kim Chủ tịch của Phàm thị”_ông Mộ điềm đạm nói.

“Xin hỏi cụ chủ tịch, cô gái này là ai vậy”_Lâm Đan hỏi, bà ta đang thắc mắc là tại sao Mục Lạc Anh cư nhiên lại xuất hiện ở đây.

- _____

Các bạn đọc truyện vui vẻ

8. Chương 8: Chủ Tịch Của Phàm Thị(tt)

“Nhân tiện tôi nói với mọi người luôn, đây là Mục Lạc Anh là vợ của Tư Phàm, hôm nay cô ấy ở đây là thay mặt Tư Phàm đến”.

Lời nói làm hai mẹ con Lâm Đan run lên.

Mọi cổ đông cũng bàn tán rộn lên, cô quan sát nét mặt của hai mẹ con, trong lòng không khỏi vui sướng.

Muốn đối phó Tư Phàm sao?Phải qua Mục Lạc Anh này cái đã.

“Chào mọi người, tôi là Mục Lạc Anh ”_cô đứng dậy cúi chào mọi người.

“Nếu cụ chủ tịch nói cô gái này là vợ của Mộ Tư Phàm, thì tôi xin hỏi, cô ấy tới đây chỉ để làm bù nhìn sao ”_Lâm Đan một lần nữa lên tiếng. Trong lời nói có phần khinh bỉ cô.

“Cổ đông Lâm, bà sai rồi, tôi đến đây không phải làm bù nhìn cho các người, tôi thay mặt chồng tôi đến đây, và nói cho cổ đông Lâm nghe một việc, trong tay tôi là 65% cổ phần của Phàm thị ”_nói đến đây, giọng cô càng uy nghiêm hơn. Tầm lưng thẳng tắp, không chút sợ hãi.

“Cô đang lừa con nít 3 tuổi sao? 65% cổ phần đó, riêng Phàm thị chỉ có Mộ Tư Phàm mới có, làm sao mà cư nhiên lại xuất hiện cổ đông nắm 65% thứ hai, thật là nực cười mà ”_Mộ Tư Linh không nhận được mà đứng dậy nói. Từng lời nói của anh ta như đang khiêu khích cô.

Cô cũng không tỏ ra lo sợ, lấy trong túi sách ra một sổ hồ sơ, đặt xuống: “Cậu nói sai rồi, nếu không ai tin thì có thể xem cái này, đây là 65% cổ phần mà chồng tôi đã giao lại ”.

Từng chữ, từng điều khoản được ghi trong giấy, kể cả chữ kí, bao nhiêu con mắt cũng không thể phủ nhận.

Nhìn thấy biểu hiện của họ, cô cười thầm trong lòng.

“Mọi người tin rồi chứ?”.

Ông Mộ cũng nhìn sổ giấy, thật không thể tin cô gái này trong một đêm có thể làm ra nó. Làm bang chủ một thời, ông có thể nhìn ra đây là một sổ giấy chỉ toàn là giả, nhưng người thường làm sao có thể nhìn ra. Ông nhất định phải điều tra cô gái này.

“Được rồi, cũng như tôi nói trước đây, ai nắm trong tay cổ phần lớn nhất sẽ thành chủ tịch, tức là Mục Lạc Anh chính thức là kim chủ tịch của Phàm thị, nếu ai có ý kiến thì gặp riêng tôi, tan họp ”_ông Mộ nói.

“Không thể được, không phải ông nói để Tư Linh làm sao”_Lâm Đan nghe vậy, tức giận nhìn ông Mộ.

“Mọi người ra ngoài hết đi, Mục Lạc Anh và hai người thợ ở lại ”.

Trong phòng còn lại bốn người, ông Mộ cũng không ngại nữa, nói thẳng: “Tôi có nói để Tư Linh tạm thời tiếp quản, tôi chưa từng nói là giao cả Phàm thị này cho nó”.

Lâm Đan lại một phen nữa, tức muốn thổ huyết: “Ông, ông có xem Tư Linh là con ông không?”

“Nó là con tôi, nhưng Phàm thị này là của Tư Phàm, nhưng bây giờ nó thành ra như vậy mà Lạc Anh lại là vợ nó tất nhiên Phàm thị này phải do nó quản lí ”_ông Mộ nói rồi, không nán lại mà rời khỏi.

“Hahahaha, Mộ Nhiếp Chính, ông hay lắm, hay lắm, hay cho một màn cha chồng con dâu ”_Lâm Đan vừa nói vừa vỗ tay, nhìn theo bóng lưng ông, rồi lại nhìn cô một cách căm ghét.

“Mẹ Lâm à! Tôi gọi như vậy chỉ vì nể mặt bà là mẹ kế của Tư Phàm, lúc trước coi như tôi có mắt như mù, xem bà như một người mẹ người hiền từ, nhưng không ngờ bà lại là một mẹ phù thủy, độc ác nham hiểm”

“Này, bà chị ăn nói cho cẩn thận, coi chừng tôi đánh chị bây giờ”_Tư Linh hung hăng nói với cô.

Đánh! Một người như anh ta cũng muốn đánh lại Mục Lạc Anh này sao? Tu thêm nghìn kiếp nữa đi.

Tặng cho hai mẹ con một nụ cười nham hiểm. Rồi rời khỏi.

Bốn mắt nhìn bóng lưng kiều ngạo của cô, tay siết chặt thành nắm đấm. Nghiến răng ken két.

Tôi không tha cho cô đâu, Mục Lạc Anh.

Lâm Đan nghĩ độc ác.

- _____
Buổi tối hảo hảo

9. Chương 9: Khí Thế Bức Người

Hôm nay, cô tới Phàm thị, không tỏ ra lo lắng gì cả, cô vẫn vậy, vẫn giữ cho bản thân thật bình tĩnh, ánh mắt có thể đốt cháy người nhìn. Một khí thế bức người, không hổ danh là vợ của tổng tài.

Một cô nhân viên nhìn thấy cô, không biết cô là ai liền đi ra mà kiếm chuyện. Do cô gái này chỉ mới vào thực tập nên không biết cô là chủ tịch mới. Cô ta chỉ biết chủ tịch Phàm thị là Mộ Tư Phàm.

Theo như cô quan sát, cô gái này ăn mặc khá là thiếu vải đi, hở trên hở dưới. Nhìn vào cái bảng tên treo lơ lửng trước ngực “Kiều Phỉ Phỉ, nhân viên thực tập”. Mộ Tư Phàm anh có mắt nhìn thật đó.

Tên ngọc nào đó ở nhà không ngừng hắc xì.

Cô gái đó đứng ra, hung hăng chỉ tay vào mặt cô: “Này, cô là ai? Trên mỗi nhân viên đều có bảng tên cho mình, cô thì không có muốn vào đây quấy rối chủ tịch à?”

Những nhân viên gần đó, không khỏi cầu may cho cô gái này, cư nhiên chặn đường kim chủ tịch, đã vậy còn chỉ tay vào mặt chủ tịch nữa.

Cô nhìn Kiều Phỉ Phỉ, nở một nụ cười khó đoán, ánh mắt như xuyên thấu cả người Kiều Phỉ Phỉ, nâng bàn tay trắng nõn của mình, cô cầm lấy cái bảng tên hình chữ nhật này, lạnh lùng nói: “Cô có biết, trong công ty người không cần đeo bảng tên là ai không?”

Câu hỏi thoáng nhẹ qua tai Kiều Phỉ Phỉ, hai tay Kiều Phỉ Phỉ run lên, nắm chặt vào nhau. Không lẽ cô gái này là Chủ tịch. Nhưng lúc đầu mình vào làm chính là do chủ tịch Phàm đích thân duyệt mà. Nghĩ vậy, Kiều Phỉ Phỉ nhìn cô, kiều ngạo nói: “Tất nhiên là tôi biết, chỉ có chủ tịch mới không đeo, nhưng Phàm thị này là do chủ tịch Phàm quản lý, cô cũng chỉ là một tình nhân của anh ấy thôi, cô không biết à! Tôi là do anh ấy đích thân duyệt vào làm đó!”

Ha! Anh ta cứ nhiên lại tuyển dụng cô ta như vậy!

“Tình nhân! Cô tưởng ai cũng giống như cô, đừng tưởng được Tư Phàm trọng dụng liền lên mặt với tôi”_hai tay cô nâng cằm Kiều Phỉ Phỉ.

Kiều Phỉ Phỉ cau mày đau đớn, hất tay cô ra:“Cô thù khác gì tôi, gọi là Tư Phàm, làm tình nhân cũng không biết mất mặt ”.

“Gọi chồng mình như vậy thù có gì sai sao? Trợ lí Triệu”_cô quay sang nhìn Triệu Nặc Ân, anh ta là trợ lí đi theo Mộ Tư Phàm 20 mấy năm. Triệu Nặc Ân này rất giỏi về máy tính, dung mạo cũng khá ổn, không lạnh lùng như Mộ Tư Phàm, anh ta luôn mang sự diu dằng và vui vẻ. Nên cũng khá nhiều cô gái trong công ty mê mẩn.

“Thưa chủ tịch căn dặn ạ ”_Triệu Nặc Ân bước ra, nói.

Lời nói của Triệu Nặc Ân vô tình lọt vào tai Kiều Phỉ Phỉ. Cô ta là chủ tịch sao? Mà còn vợ của anh ấy.

Cô nhìn Kiều Phỉ Phỉ, lạnh giọng nói:“Kiều Phỉ Phỉ chính thức bị đuổi ”.

Triệu Nặc Ân không nhanh không chậm nói:“Vâng, tôi sẽ làm theo lời chủ tịch ”.

Cô hài lòng mỉm cười, đi lướt ngang qua Kiều Phỉ Phỉ, nói đủ để Triệu Nặc Ân và cô ta nghe:“Nhớ trả cho cô ta tiền lương, đừng để cô ta ra ngoài loan tin nói Phàm thị là nơi nghèo đến mức không có tiền trả cho nhân viên”

Kiều Phỉ Phỉ giờ phút này mới hối hận vì việc làm lúc nãy của mình, quỳ xuống nắm lấy chân cô, khóc:“Chủ tịch, chủ tịch xin cô đừng đuổi tôi, do tôi sai tôi không nhìn ra chủ tịch, còn sỉ nhục cô tôi xin lỗi, nếu tôi mất đi việc làm này gia đình tôi sẽ lâm vào khó khăn, họ chỉ trông chờ vào tôi thôi”.

Cô hất tay Kiều Phỉ Phỉ, chòm người xuống nhìn:“Cô cũng biết sợ sao?”.

“Tôi sợ, tôi biết sai rồi”.

“Cô có lúc cũng biết sai, nhưng tôi thù không thể nào nói rồi rút lại ”_cô đứng dậy, bước đi.

Kiều Phỉ Phỉ nhìn theo, ánh mắt căm phẫn nhìn cô, hai tay siết chặt lại.

- - - - -

Độc truyện vui vẻ

10. Chương 10: Hợp Đồng

Hiện tại cô đang ở phòng chủ tịch, ngồi trên chiếc ghế, xoay người ra phía ngoài cửa kính, ánh mắt xa xăm mang một nỗi buồn khó đoán.

- Cốc cốc.

Cô có phần mệt mỏi, nhắm tịt mắt lại, miệng khẽ nói: “Vào đi”.

Trợ lý Triệu đẩy cửa bước vào, đặt lên bàn cô một số tài liệu, nói: “Thưa chủ tịch, đây là tài liệu doanh thu của tháng này”.

Cô mở mắt ra, xoay ghế lại: “Còn gì nữa?”.

Triệu Nặc Ân lại đưa ra một sấp giấy: “Đây là hình ảnh bản vẽ một khu thương mại, cần chủ tịch tham khảo và duyệt ạ”.

“Ừ để đó đi tôi xem sao”.

“Còn một việc nữa, 4h chiều nay công ty chúng ta có hẹn ký hợp đồng với Hàn thị, họ muốn đích thân chủ tịch của Phạm thị đi”.

“Ở đâu?”.

“Ngư Âm quán”.

“Được rồi, cậu ra ngoài đi”.

Tối nay cô phải tới bệnh viện nữa, thật là mệt mỏi.

- _____

Ngư Âm quán.

Cô bước vào, ở đây là một nhà hàng nổi tiếng, yên tĩnh mang đến cho người ta cảm giác bình yên.

Cô bước vào căn phòng vip của nhà hàng, trước mắt cô là hai vệ sĩ và một người đàn ông với tấm lưng thẳng tắp đang quay lưng về phía cô.

Cô ngồi xuống ghế, dịu dàng nói: “Chào anh! ”.

Người đàn ông đó nghe giọng nói ngọt nhẹ như gió thoảng của cô, quay người lại, cẩn thận quan sát cô, dường như cô có gì đó khiến anh ta nhìn mãi mà không dứt được.

Cô khó chịu với ánh mắt đó, lơ đi, ho khụ vài tiếng. Người đàn ông lúc này mới thoát khỏi vẻ đẹp của cô, nói: “Chào cô, tôi là Hàn Dư, chủ tịch Hàn thị”.

“Vào vấn đề chính đi”_ cô không thích dài dòng, nhanh chóng kí hợp đồng còn tới bệnh viện nữa.

“Rất có khí thế, nhưng tôi đã nói là muốn chủ tịch của Phàm thị đến, tại sao lại cử thư kí đến”_ Hàn Dư không hài lòng nói.

“Tôi là chủ tịch của Phàm thị”.

Hàn Dư không tin vào tai mình, không phải Mộ Tư Phàm sao? Bây giờ lại đổi lại là phụ nữ rồi. Như đọc được suy nghĩ của Hàn Dư, cô nhanh miệng nói: “Tư Phàm ra nước ngoài, tôi giúp anh ấy quản lí Phàm thị thôi”.

Cô ta biết mình nghĩ gì? Không đơn giản, mình phải điều tra mới được, Hàn Dư khó hiểu nói: “Cô là gì của Mộ Tư Phàm ”.

Không ngại ngần gì, cô nói ngay: “Là vợ”.

Tên này thật phiền phức, kí hợp đồng thôi mà cũng vòng vo, cau mày khó chịu, nhanh chóng đưa ra bản hợp đồng: “Chắc anh cũng biết Phàm thị, nên mới quyết định muốn kí hợp đồng với chúng tôi, còn nếu anh không tin vào sự quản lí của một người phụ nữ như tôi, anh có thể không cần kí hợp đồng ”.

Hay! Cô gái này rất thông minh. Từng lời từng chữ khiến Hàn Dư rất thích.

Hàn Dư kéo bản hợp đồng về phía mình, lấy bút ra kí tên vào, đẩy qua cô: “Hi vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ”.

Cô đẩy ghế đứng dậy, bắt tay Hàn Dư, cảm nhận được cái lạnh từ bàn tay cô khiến Hàn Dư có chút chạnh lòng.

“Không còn gì nữa, tôi đi trước”.

“À mà cô tên gì vậy?”

“Mục Lạc Anh”.

Nói rồi, cô quay gót bỏ đi. Để lại một ánh mắt thích thú đang nhìn mình.

Lấy trong túi ra cái điện thoại, Hàn Dư ấn vài nút, đầu dây bên kia nhanh chóng trả lời: “Thưa chủ tịch có chuyện gì?”.

“Điều tra cho tôi cô gái tên Mục Lạc Anh, khi xong đem vào phòng làm việc cho tôi”.

“Vâng” __nói rồi anh ta cúp máy.

Mọi Hàn Dư nâng lên một nụ cười tà mị.

- _____

Hảo hảo

11. Chương 11: Mạc Phong

“Cút,các người cút hết cho tôi” __giọng một người đàn ông có phần tức giận, tay anh ta không yên mà ném đồ lung tung.

Đúng lúc Mục Lạc Anh đến, một cô y tá nhanh chóng kéo cô vào phòng bệnh nhân đó, không biết chuyện gì đang xảy ra, cô chỉ thấy một lọ hoa đang bay về phía mình, theo bản năng cô chụp lấy lọ hoa một cách linh hoạt.

Nhẹ nhàng đặt nó xuống, nhìn vào người mới vừa ném: “Anh quậy đủ chưa?”.

Người đàn ông đó hừ lạnh một tiếng, khinh bỉ nói: “Những người như cô tôi thấy nhiều rồi, muốn tiếp cận tôi mà còn giả vờ thuần khiết làm gì?”.

Cô nghe lời anh ta nói, lấy phần thích thú: “Tôi là phụ nữ đã có chồng,và lại anh cũng đừng tự đề cao mình quá”.

Hay lắm, lần đầu tiên dám có người mắng Mạc Phong mình.

Thích thú nhìn cô:“Nếu đã nói vậy, xin mạo mụi được biết tên của chồng cô được không?”.

“Mộ Tư Phàm”.

Gì chứ! Mộ Tư Phàm cậu ta có vợ khi nào, không mời mình uống rượu mừng, nhớ đấy ông đây ghi nhận.

“Tôi vào đây không phải để nói chuyện vớ vẩn với anh, tôi biết anh là bạn của chồng tôi, tôi muốn anh hỏi anh một chuyện”.

Mạc Phong nhìn cô, khó hiểu hỏi:“Cô muốn hỏi tôi chuyện gì? ”.

“Tôi muốn biết lí do anh bị thương”.

“Cô quan tâm tôi sao? Không được đâu nha, cô là vợ Tư Phàm, tôi không thể nào chấp nhận được”.

Cái tên này khéo nghĩ vậy, muốn cô tức chết sao, lúc này thì tự cao bây giờ thì tự luyến, đúng là bạn của tên ngốc đó không có người nào là bình thường cả.

Cô hừ lạnh, nói:“Anh bớt suy nghĩ lung tung đi, mau trả lời câu hỏi của tôi”.

Hung dữ thật! Cả người Mạc Phong run nhẹ một cái, nói:“Tôi bị ám sát ”.

Nếu anh ta nói vậy, thì anh ta và tên ngốc kia cùng bị hãm hại, một người thông minh gian xảo như Mộ Tư Phàm chắc chắn sẽ không lơ là mọi việc, mà dễ dàng bị tai nạn, còn Mạc Phong này cũng là một người rất ghê gớm cũng không thể nào mà tự nhiên bị ám sát.

Nếu nói, hai người họ có rất nhiều kẻ thù, nhưng đâu thể không có chuẩn bị gì để đối phó. Người muốn giết họ ắt hẳn biết được gì đó. Không! Mà là chắc chắn biết được gì đó, chỉ có những người thân cận mới biết được việc làm của họ, vậy là họ có nội gián.

Thấy cô suy nghĩ gì đó, Mạc Phong lay lay người cô:“Nè cô suy nghĩ gì mà nhập tâm vậy?”.

Cô dứt khỏi suy nghĩ, quay gót rời đi, không quên nói:“Tôi sẽ còn đến gặp anh ”.

Phụ nữ đúng là khó hiểu mà.

- _____

12. Chương 12: Cảm Giác Quen Thuộc

Hàn Dư trở về công ty của mình, ánh mắt dừng lại trên một tờ giấy.

Cẩn thận cầm lên xem, bỗng nhiên hai tay Hàn Dư xiết chặt lại, lấy điện thoại ra: “Tại sao chỉ có tên và nghề nghiệp”.

Đầu dây bên kia có phần sợ hãi trước giọng nói của anh: “Tôi cũng không biết thừa chủ tịch, lúc điều tra tôi cũng thắc mắc nhưng vẫn không tra được gì nữa”.

Hàn Dư tức giận cúp ngang, đôi mắt sắc bén nhìn vào tấm hình của cô: “Đại mỹ nhân, em là của tôi”.

Lời nói của Hàn Dư mang đến cho người ta một cảm giác chiếm hữu rất cao.

- _____

Lúc trở về Mộ gia, trong lòng cô không khỏi bồn chồn, hồi hộp.

Hôm nay Mộ gia hình như có khách, cô cũng không quan tâm lắm, bước vào.

Mộ Nhiếp Chính bảo cô lại, cô cũng thuận ý, ông Mộ vui vẻ nói: “Lạc Anh đây là bạn của ta Ngư Hủy Triết”.

Cô cố gắng nở một nụ cười tươi: “Chào ông, tôi là Lạc Anh là vợ của Tư Phàm”.

Cô không hiểu vì sao nhìn người đàn ông này có chút quen thuộc. Cô cười lạnh, cô từ lâu đã không còn người thân rồi. Có lẽ vì vậy, nên mới có cảm giác muốn gia đình.

Cô cũng không nán lại, mệt mỏi nói: “Ba con xin lỗi, hôm nay con hơi mệt không thể trò chuyện cùng ba và ông Ngư đây”.

“Không sao, không sao, con đi nghỉ ngơi đi, ta và mẹ kể con trò chuyện được rồi”.

Cô im lặng, đi thẳng lên phòng. Nhìn thấy tên nào đó đang ngủ rất ngon. Tiến lại ngồi xuống giường, tay cô nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt của anh, chòm người xuống hôn nhẹ lên má một cái, rồi lại nói nhỏ vào tai anh: “Khi anh nhớ lại, liệu rằng anh còn xem em là vợ, mang đến cho em cảm giác được bảo vệ nữa không?”.

Nếu rời xa nhau lại có thể mang đến hạnh phúc cho anh, thì em nguyện ý làm điều đó.

Cô nhìn ra ngoài, một bầu trời cao rộng. Nhưng cũng có bạn là sao, trăng, mây... Còn cô, rồi lại chỉ có một mình.

- _____

13. Chương 13: Đôi Đầu

Đến nay, cô cũng đã ở Mộ gia được hai tháng rồi. Và tất nhiên cô cũng đã quen với việc có anh. Có thể nói tình cảm cô trao cho Mộ Tư Phàm rất nhiều và có thể nhiều hơn thế nữa.

Nói ra cũng hơi buồn cười, cô vào Mộ gia này chỉ để làm vợ hờ của Mộ Tư Phàm, vậy mà họ xem cô là gia đình của họ. Nếu một ngày Mộ Tư Phàm nhớ lại thỳ sao? Câu hỏi này cứ mỗi đêm lại khiến cô phải suy nghĩ.

“Vợ, vợ suy nghĩ gì vậy?” _Mộ Tư Phàm ngồi dựa đầu vào vai cô, vừa đọc truyện vừa nói.

Cô dứt khỏi suy nghĩ, ánh mắt dịu dàng, “Em đang nghĩ về anh”.

Mộ Tư Phàm vui sướng, cười híp mắt, nụ cười ấm áp như nắng ban mai.

Cô ngắt nhẹ mũi anh, tặng cho anh một nụ hôn vào má. Anh đỏ mặt ngại ngùng, ấp úng nói: “Vợ, vợ thơm chồng cái nữa đi”.

“Được voi đòi tiên”.

“Vợ, chồng yêu vợ”.

Lời nói lọt vào tai cô, lần này cô cười thật tươi. Dù biết đây chỉ là lời nói qua loa của anh. Nhưng cô sẽ khắc ghi câu nói này vào lòng. Cô cũng muốn nói với anh rằng “Em yêu anh”. Muốn nói rồi lại thôi. Cứ để việc thuận theo tự nhiên đi.

“Trễ rồi, em đi làm đây” _ cô bước xuống giường.

Mộ Tư Phàm nghe thế, hai tay nắm chặt tay cô, mắt rưng rưng: “Ở nhà với chồng đi vợ, vợ mà đi chồng buồn”.

Tại sao anh ta lại có thể đáng yêu như vậy chứ!.

“Không được, nếu anh không để em đi, em sẽ giận anh”.

Một khoảng trời im lặng.

“Sao không nói gì hết vậy?”.

*Im lặng.

“Không chịu nói là em giận thật đấy!”.

Tên nào đó không nhìn được nữa, buồn bã nói:“Thôi, vợ đi đi, nhưng phải có một điều kiện nha!”.

“Nói đi”.

“Thơm chồng”_anh chỉ tay vào má mình.

Cô chòm người hôm vào má anh, rồi rời khỏi.Trong lòng có chút ấm áp đến lạ.

- _____

Hôm nay ở Phạm thị có một cuộc họp quan trọng, nói vậy thôi chứ cô biết. Cuộc họp này đang nhắm vào cô. Muốn đối phó với Mục Lạc Anh cô, các người phải rèn luyện thêm.

Cô bước đi hiên ngang vào phòng, ngồi vào chiếc ghế quyền lực, đôi mắt lạnh lùng hằn, giọng uy nghiêm nói:“Có ai nói cho tôi biết,cuộc họp này bàn về vấn đề gì không?”.

Mọi người có phần sợ hãi trước thái độ của cô, Mộ Tư Linh đứng dậy, nhìn cô:“Thân là một chủ tịch, cô lại không biết cuộc họp này nói về việc gì, vậy có đáng làm chủ tịch nữa không?”.

Lời nói vừa dứt, những tiếng bàn tán xôn xao, cô ghét nhất những người như vậy. Không tin vào bản thân, chỉ vì một câu nói liền rung lay.

Cô đập bàn một cái thật mạnh, cả gian phòng im lặng hằn đi, cô hài lòng:“Nếu tổng giám đốc Mộ nói như vậy, thì ai có khả năng làm chủ tịch đây?”.

Mộ Tư Linh khó đoán nhìn cô, quả thật hần không biết cop đang nghĩ gì và muốn làm gì, giữ bình tĩnh

nói:“Là tôi”.

“Hahahahaha, nghe thật nực cười, một người làm cho công ty tổn thất một khoảng tiền lớn như anh, đủ tư cách làm chủ tịch”.

“Nếu mọi người không tin, thì xem cái này đi”.

Cô quăng ra một sấp tài liệu, trên đó ghi các khu xây dựng thất bại. Làm cho công ty tổn thất nghiêm trọng. Những người đó lại nhìn nhau.

Cô biết họ chỉ quan tâm đến lợi ích cá nhân. Chỉ cần tổn thất một khoảng nhỏ thôi cũng đủ khiến họ tiếc nuối rồi.

“Tổng giám đốc Mộ, việc này anh sẽ xử lý thế nào?”.

“Tôi...tôi”.

“Theo quy định của công ty, cậu phải đền bù lại khoảng tiền đó, và cắt chức nửa năm”_cô dứt khoát nói, nhìn xung quang nói tiếp:“Mọi người thấy thế nào”.

“Nên cắt chức”.

“Chủ tịch làm rất đúng”.

.....

Cười lạnh một cái, lạnh lùng nói với Mộ Tư Lĩn:“Cậu đồng ý chứ”.

“Tùy cô”_Mộ Tư Lĩn tức giận, đi lướt qua cô nói nhỏ:“Chị chờ đó, sẽ có ngày tôi làm cho chị thân bại danh liệt”.

Cô cũng không tỏ ra sợ:“Tôi chờ cậu, em chồng ”.

- _____

”

14. Chương 14: Người Lạ!!

Tại một nơi nào đó, không khí rất u ám, những cơn gió thổi khiến người ta rùng mình. Một người đàn ông đang ngồi, toát ra một sự nghiêm nghị khiến người ta run sợ.

“Điều tra được gì?”_người đàn ông uy nghiêm nói.

“Vâng, thưa bang chủ, chỉ điều tra được tên và công việc của cô ấy. Còn lại thì không tra được gì nữa”.

Mộ Nhiếp Chính suy tư một lát. Thật ra Mục Lạc Anh còn giấu Mộ gia này chuyện gì nữa. Chỉ cần là điều ông muốn thì dù cho bất cứ ai ông cũng tra ra được. Nhưng hôm nay cứ nhiên lại như vậy. Thật khiến ông tò mò mà. Rồi Mục Lạc Anh là kẻ thù hay người nhà.

Lấy lại dáng vẻ uy nghiêm, Mộ Nhiếp Chính đốt một điếu thuốc, những làn khói bay khắp nơi, mắt nhắm nghiền lại,nói:” Cậu ra ngoài đi, còn về việc của Lạc Anh cứ tiếp tục điều tra, khi có thông tin gì thì báo cho ta ”.

“Vâng”_người đàn ông cung kính nói,chào Mộ Nhiếp Chính rồi rời đi.

Người đó là thuộc hạ thân cận nhất của ông, tên là Nhất Chỉ Tư. Một hacker nổi tiếng nhưng chưa ai có thể nhìn thấy mặt của cậu ta. Nhưng điều làm Mộ Nhiếp Chính phải suy nghĩ là còn một hacker khác, có thể nói là hơn Nhất Chỉ Tư rất nhiều. Trong vòng một năm, đã tiêu diệt sạch sẽ tất cả các tổ chức, các tập đoàn lớn. Đó là nhiệm vụ của một hacker.Người có thể làm cho Nhất Chỉ Tư phải kính phục chỉ có thể là hacker đó, người ta hay gọi là “Bỉ Ngạn”.

Tại sao biết không? Vì người đó mỗi lần xâm nhập vào các tư liệu của họ, lấy đủ tất cả thông tin, khi biết mình thành công, người đó sẽ để lại hình ảnh là hoa bỉ ngạn.

Và tới bây giờ vẫn chưa có ai có thể là đối thủ của người đó, kể cả Nhất Chỉ Tư cũng phải đầu hàng.

Mộ Nhiếp Chính thật sự không mong người đó là Mục Lạc Anh.

- — -

Phạm thị

Mục Lạc Anh đang ngồi xem tài liệu, bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên.

Số lạ!

Cô suy nghĩ một lát, quyết định bắt máy,

“Alo”.

“Chào cô”_đầu dây bên kia nói.

“Cô là ai?”.

Người đàn bà đó ngã người ra ghế, tay trái cầm ly rượu lắc nhẹ, rồi uống, trên môi vẫn nở một nụ cười quái dị: “Cô không cần biết tôi là ai, nhưng hơn hết tôi biết rất rõ về cô”.

Người này không lẽ đã biết được mình là ai? Mình đã xóa toàn bộ tư liệu về bản thân. Vậy mà!.

“Muốn gì?”.

“Nào, nào cô Mục, đừng tức giận chứ, tôi gọi cho cô chỉ muốn nói cho cô một chuyện, không biết cô có hứng thú không?”.

“Chuyện gì?”..

“Rất có khí phách, tôi rất thích”.

“Đừng nhiều lời, nếu không tôi cúp máy ”.

“Khoan nào, sao phải nóng giận, cô không muốn biết gì về tai nạn của chồng cô sao?”.

Cô ta biết Tư Phàm!

“Địa điểm”.

“Đường XY, tới đó cô sẽ thấy một căn nhà cứ đi vào đó sẽ gặp được tôi”.

Cô không nói, cúp ngang máy làm cho đầu dây bên kia có phần tức giận. Nhanh chóng lái xe đến đó. Trong lòng cô lại dâng lên cảm giác kì lạ.

Trần an bản thân lại, cô kỳ để thể để cho bản thân sợ hãi trước bất kì hoàn cảnh nào.

Đỗ xe trước căn nhà mà người đó nói, cô đi thẳng vào một tấm lưng kiên cường. Nhẹ nhàng đẩy cửa vào. Bên trong rất tối, chỉ có một chút ánh sáng qua khe cửa. Cô nghe tiếng bước chân, và rồi “Bịch” một cái. Cả thân thể kiên cường mà nhỏ nhắn của cô ngã xuống, mơ màng nhìn thấy đôi chân thon dài rất đẹp và rồi không chịu nổi nữa ngất đi.

Trong cơn mê, cô cảm nhận được họ đang mang cô đi, nhưng thật sự cô không được nữa rồi. Một quá! Tư Phàm ước gì anh ở đây.

- -

15. Chương 15: Kinh Tởm

“Rào rào”.

Một làn nước lạnh buốt đổ vào người cô. Cảm nhận được cái lạnh, cô mơ màng tỉnh dậy. Hiện tại cô bị trối trên ghế, trước mặt là một người phụ nữ đeo mặt nạ và hai tên đàn ông cao to. Thoạt nhìn có thể thấy được một phần nếp nhăn.

Không một chút sợ hãi: “Các người là ai?”.

Người đàn bà đeo mặt nạ, nhếch môi, cầm lấy cảm cô: “Kiên cường đấy! Nhưng tôi không thích điều đó”.

“Tôi và bà có thù oán gì sao?”.

“Chẳng có thù oán gì với tôi, nhưng cô có thù với chị tôi”

“Chị?”.

“Đúng là Lâm Đan”.

“Là bà ta kêu cô bắt tôi, và muốn giết tôi”.

“Bộp bộp bộp” _ Từ ngoài cửa vang vào tiếng vỗ tay, Lâm Đan lúc ẩn lúc hiện trước mắt cô. Gương mặt của bà ta hiện lên vẻ tà ác khiến người khác run sợ. Lâm Đan ngồi vào ghế, mắt nhìn cô, nham hiểm nói: “Rất thông minh, nhưng tôi lại ghét sự thông minh đó của cô”.

“Nếu dùng trí không thắng được tôi, lại đổi thành bạo lực, Lâm Đan bà khiến tôi kinh tởm”.

“Chát chát”_Lâm Đan tức giận, đứng dậy vung tay đánh vào má cô. Khóe miệng hơi rỉ máu, hai má cũng đỏ lên.

Mục Lạc Anh cư nhiên lấy lưỡi mình liếm lấy máu trên miệng, như một con sói khát máu nhìn cô rata đáng sợ. Điều đó cũng làm cho Lâm Đan và em.gái bà ta run lên, lùi lại vài bước.

Cô không quan tâm là họ đang nghĩ gì về cô? Nhưng cô sẽ nhớ hai bạt tay này. Đôi mắt lạnh hắt đi, không một cảm xúc:“Đừng để tôi thoát được, nếu không bà đừng mong mình sẽ có mặt trên đời này nữa”.

Lâm Đan cười lạnh với lời nói của Mục Lạc Anh, khinh bỉ:“Được tôi đợi cô”.

Đoạn bà ta quay sang cô em gái của mình:“Lâm Nguyệt giao lại cho em”.

“Chị cứ yên tâm”.

Hai chị em nhà này đúng quả là rắn độc.

Lâm Đan rời khỏi, Lâm Nguyệt cười nham hiểm, cầm lấy sợi roi được đặt sẵn trên bàn, đánh vào người cô.

Nhưng cô không hề cất một tiếng nào. Cắn chặt môi đến nổi bậc máu nhiều hơn.

Lâm Nguyệt càng tức giận hơn trước thái độ này của Mục Lạc Anh. Mỗi lần đánh lại rất mạnh, vui vẻ nói:“Để tôi xem cô chịu đựng được bao lâu ”.

Và rồi mười phút, hai mươi phút, ba mươi phút, Lâm Nguyệt không kiên nhẫn được với Mục Lạc Anh, đưa roi về cho hai người đàn ông cao to:“Hai người thay phiên đánh cho tôi, đánh đến khi nào mà cô ta chịu mở miệng thôi”.

“Vâng ”_hai người đàn ông đó nhận lấy, thích thú.

Và rồi họ thay phiên nhau đánh cô, máu trên người cũng tuôn ra không ít. Nhưng đổi lại cũng chỉ là sự kiên cường của cô.

Từng phút từng giây. Cô chỉ mong Tư Phạm cứu cô, nhưng anh ta làm gì biết cô đang ở đây. Anh ta cũng chỉ xem cô là một thứ gì đó yêu thích. Nước mắt của cô cư nhiên lại xuống, giọt nước mắt đau, buồn, vị mặn mặn như xát vào trái tim.của Mục Lạc Anh. Thật đau, đau thấu tâm can!!

- _____

16. Chương 16: Hành Hạ

Mục Lạc Anh mệt mỏi mở mắt, ánh sáng không một tia, cả căn nhà như bao phủ bởi một màu đen. Hình như cô bị đánh một ngày một đêm rồi.

Sợ! Không sợ.

Đau! Lòng thây đau.

Khóc! Rất muốn khóc.

Mục Lạc Anh lúc nào cũng mạnh mẽ không một lần khuất phục, đó cũng là con người thật của cô. Nhưng cô cũng là phụ nữ, cô chỉ muốn được bảo người mình yêu bảo vệ. Và người đó không ai khác là Mộ Tư Phàm. Nhưng bây giờ có lẽ anh ta đang ngủ một giấc ngon, hay là đang xem phim hoạt hình.... Không nhớ đến cô.

Không để cho bản thân suy nghĩ nhiều nữa, Mục Lạc Anh liếc mắt nhìn xung quanh, không thấy ai cả. Có lẽ hai tên kia đi rồi.

Mục Lạc Anh nhìn xuống sàn thấy có vài miếng thủy tinh vỡ, đôi chân nhanh nhẹn bám lấy và hất lên. Với thân thủ nhanh, vừa thấy liền lấy miệng chop lấy. Rồi nhả xuống tay. Do ta của cô bị trói ở phía trước nên cũng thuận tiện.

“Rẹt rẹt rẹt ”

“Rầm”.

Chỉ mới cắt được một nửa, cánh cửa bỗng bật tung ra. Cô giật mình giấu đi miếng thủy tinh. Lâm Nguyệt cùng hai tên thuộc hạ của mình bước vào, vẫn như vậy cô không thể biết được khuôn mặt của Lâm Nguyệt. Bà ta lúc nào cũng đeo mặt nạ.

Lâm Nguyệt bước đến cạnh cô, cười chế giễu: “Sao nào? Vết thương đau không nhỉ?”.

Vừa nói, Lâm Nguyệt cầm lấy một lọ nhỏ rắc vào từng vết thương của cô. Điều đó làm cô như muốn chết đi. Đau! Đau đến tận xương tủy. Nhưng không làm cô phải la lên tiếng nào.

Lâm Nguyệt nén giận, ngồi xuống ghế: “Hai cậu tiếp tục đánh cho tôi ”.

Và sau đó là những tiếng roi vô cùng thảm thiết. Chỉ nghe được tiếng cười thích thú của phụ nữ.

Mặc cho họ đánh, mắt cô từ từ sụp xuống, giờ Mục Lạc Anh chẳng khác gì một cái xác không hồn.

Không được nếu để cô ta chết thây còn gì là vui nữa!!!

“Ngưng đi! ”.

Hai tên kia dừng tất cả hành động của mình lại.

“Hai người ra ngoài canh giữ, không có lệnh của ta thây không được rời cô ta nửa bước”.

“Thuộc hạ tuân mệnh” __Hai người cung kính cúi xuống nói.

Tuy mắt cô nhắm, nhưng vẫn còn nghe thoang thoảng tiếng Lâm Nguyệt.

Mình sắp thoát rồi! Mục Lạc Anh mày phải kiên cường! Mày có thân phận gì, trải qua bao nhiêu khó khăn mày sợ, hôm nay phải sợ một người đàn bà sao? Hừ không thể!!!

- _____

17. Chương 17: Nổi Giận

Mộ Gia

“Vợ, vợ tôi đâu rồi, mau bảo cô ấy về nhà cho tôi” __ Mộ Tư Phàm như một người điên loạn, đập đồ không ngừng, kèm theo đó là một giọng nói vô cùng tức giận.

Mộ Nhiếp Chính cũng rất lo lắng cho cô, cô đã không về nhà hai ngày một đêm rồi. Còn Tư Phàm con ông như mất đi thứ gì đó, điên cuồng la hét. Khuôn mặt không còn ngay thơ nữa, mà đổi lại là một gương mặt băng lãnh.

Mộ Nhiếp Chính nhìn anh, dịu dàng nói: “Tư Phàm, đừng quậy nữa, có thể Lạc Anh nó bận việc nên không về được”.

“Lừa người, tất cả đều lừa người, vợ đã nói sẽ về cùng tôi đi chơi, nhưng đã là hai ngày một đêm rồi lại không thấy, các người lừa tôi sao?”.

“Ta, ta không lừa con đâu?” __Mộ Nhiếp Chính rũ mặt xuống.

“Cậu đủ rồi đó, làm cho cha mình buồn cậu vui lắm sao?”.

Mộ Tư Phàm chuyển dời ánh mắt về phía Lâm Đan, căm ghét:“Bà im ngay cho tôi, một người đàn bà độc ác như phù thủy”.

“Mộ Tư Phàm không được mắng mẹ em”_Mộ Tư Linh hung hăng phản bác.

“Vợ tôi nói không nên mắng người, nhưng mẹ con bà là ngoại lệ ”_Mộ Tư Phàm không tía cảm xúc. Như thể anh biến thành một con người mới vậy.

“Cậu,cậu”_Lâm Đan không tự chủ được, xô anh ngã xuống, không may đầu đập vào cạnh bàn. Máu chảy ra, nhưng anh không lấy làm đau đớn, nhưng sau đó lại ngất đi.

“Bà làm gì vậy hả, bà biết Tư Phàm nó bị ngốc rồi nên mới nói vậy, bây giờ bà làm nó bị thương rồi, bà làm tôi thất vọng quá ”_Mộ Nhiếp Chính tức giận.

Đỡ Mộ Tư Phàm vào phòng, gọi bác sĩ đến.

“Thiếu gia hiện tại chỉ bị thương ngoài da, và hiện tại não bộ của thiếu gia đã trở lại bình thường ”_Bác sĩ cất đồ dùng vào trong,mỉm cười nói.

“Ý ông là nó không còn bị ngốc và có thể trở lại bình thường?”.

Bác sĩ tao nhã gật đầu và lịch sự chào tạm biệt rồi đi. Mộ Nhiếp Chính vui mừng. Còn Lâm Đan nghe vậy, hai tay run lên, không tin vào tai mình.

Nhờ bà ta mà Mộ Tư Phàm mới trở lại bình thường, không chịu nổi nữa, Lâm Đan nhanh chóng rời khỏi căn phòng lạnh lẽo này.

Giờ chỉ còn Mộ Nhiếp Chính và Mộ Tư Phàm.

Ông lấy điện thoại, ấn vào số:“Cậu mau tìm ngay xem Lạc Anh hiện giờ đang ở đâu, tôi cần kết quả nhanh nhất”.

“Vâng, thưa bang chủ”_đầu dây bên kia nhận lệnh, bàn tay linh hoạt gõ bàn phím, thoát sau hiện ra một số tư liệu. nhanh chóng báo lại cho Mộ Nhiếp Chính.

“Thưa bang chủ, tiểu thư Mục hiện giờ ở đường XYZ, trong một căn nhà bỏ hoang ”.

“Được tôi biết rồi ”.

Mộ Nhiếp Chính hài lòng với tốc độ điều tra của Nhất Chỉ Tư, quả thật ông rất tin cậy vào cậu ta.

Tư Phàm sau này, con sẽ là bang chủ của Hắc Long bang, ta cũng nên nghỉ hưu rồi! Mộ Nhiếp Chính nhìn Mộ Tư Phàm đang nằm trên giường, có phần cưng chiều.

- _____

Tại sao Mộ Nhiếp Chính lại đối tốt với Mộ Tư Phàm như vậy? Còn Mộ Tư Linh lại không được ông quan tâm?

Các bạn cùng theo dõi nhé.

Bỏ phiếu + like và theo dõi “Tì Bà Phiêu Bạc”.

Cảm ơn các bạn

18. Chương 18: Nhớ Lại

Mộ Tư Phàm tỉnh dậy, nhìn xung quanh tìm kiếm một hình dáng quen thuộc.

Hai tay anh xiết chặt gar giường, trong đầu cứ xuất hiện hình ảnh của Mục Lạc Anh.

Không cho bản thân yếu đuối, anh đi ra khỏi phòng, ánh mắt chăm chú nhìn vào phòng khách dưới nhà.

Ngồi xuống ghế, lạnh lùng: “Ba con muốn cứu Lạc Anh”.

Mộ Nhiếp Chính không ngạc nhiên với thái độ này của anh mà ngược lại ông còn rất vui: “Được, nhưng tại sao con biết Lạc Anh bị bắt?”.

“Cuộc điện thoại”_Mộ Tư Phàm lười biếng nói vài từ.

Lâm Đan nghe thấy cuộc trò chuyện, vội vàng gọi điện cho Lâm Nguyệt.

“Alo, Lâm Nguyệt em mau rời khỏi đó đi”.

“Sao vậy chị, em chơi chưa vui mà”.

“Chốc nữa, người của Mộ Nhiếp Chính sẽ tới, tạm thời tha cho cô ta đi”.

“Được rồi”.

- _____

Mộ Tư Phàm không nén lại nữa, lấy xe tới căn nhà bỏ hoang. Đường đến đó cũng không dễ dàng gì, bao phủ hai bên toàn là cây. Xung quanh những tia nắng khó khăn mới có thể lọt vào.

Đỗ xe trước căn nhà, mùi máu tanh bốc ra nồng mũi anh. Cau mày, lòng anh càng thấy lo lắng hơn.

“Rầm”.

Anh đập cửa thật mạnh, con người hiện lên vẻ đau lòng, người con gái anh yêu lại bị đánh đến như vậy. Bước chân hiên ngang đến, tháo dây và ôm cô lên. Trong mơ màng cô ngửi thấy mùi hương quen thuộc. Lúc này cô mới yên tâm nằm trong vòng tay anh.

Mộ gia

Đặt cô lên giường, trái tim anh như có ai bóp nghẹn, đau lắm.

Cả thân anh nhỏ nhắn đầy vết thương.

“Mau gọi bác sĩ cho tôi” _ giọng nói lạnh lùng đầy lo lắng của anh.

Mộ Nhiếp Chính nhìn Mục Lạc Anh một cái. Bất giác lại nghĩ: tại sao lại bị thương nặng như thế chứ?.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân bị thương rất nặng cần phải thay ghép da, nếu không sẽ để lại sẹo khắp người” _ Vị bác sĩ khám xong, nghiêm.mặc nói.

Mộ Tư Phàm nóng nảy, liếc bác sĩ: “Còn không mau làm ”.

“Nhưng mà ở đây không tiện, cần phải đến bệnh viện để cho bác sĩ thăm mĩ làm, tôi chỉ chuyên ngành về khoa ngoại thôi”

Mộ Tư Phàm nghe xong, gọi điện cho Tiêu Hàm, bạn thân của anh. Là bác sĩ thẩm mĩ nổi tiếng ở Tây Đô

này.

Tiêu Hàm đang tràn ngập niềm vui bên vật nhỏ, nghe tiếng chuông điện thoại, cầm lấy, ngáp dài: “A...lo”

“Đang ở đâu?”.

Ồi! Cái tiếng nói này. Chỉ có thể là tên đó, lại muốn hành hạ mình nữa đây.

“Ở nhà”.

“Mau đến bệnh viện, vợ tôi bị thương rồi”.

“Ể! Cậu có vợ khi nào vậy?”.

“Nói sau đi, 15” nữa không thấy cậu tôi liền chặt tay cậu”.

Nói rồi, không để Tiêu Hàm nói thêm câu nào, ngang nhiên cúp máy.

Đáng sợ! Tiêu Hàm nghĩ.

Tất cả đều có mặt tại bệnh viện, Tiêu Hàm nhìn người con gái nằm trên giường bệnh không khỏi chua xót, ai mà có thể tàn nhẫn như vậy. Nhưng cô gái này cũng lạ, bị thương như vậy mà cũng chịu được. Bối phục bối phục.

Mộ Tư Phàm nhìn Tiêu Hàm đang ngẩn ngơ nhìn vợ mình, khó chịu lên tiếng: “Mau phẫu thuật đi, nhìn cái gì?”.

“Biết rồi tên tiểu giám thúì”.

“Cậu gọi ai là tiểu giám thúì”.

“Hahaha, không có gì”.

Tiêu Hàm cùng y tá vào phòng cấp cứu. Tỉ mỉ ghép da cho cô. Khoảng 1 tiếng sau đã xong.

Mục Lạc Anh được đưa vào phòng vip của bệnh viện, khuôn mặt nhợt nhạt không một chút sức sống. Anh đi đến cạnh giường, nắm lấy bàn tay nhỏ bé đưa vào mặt mình, giây phút này cô cảm nhận được cái lạnh truyền từ lòng bàn tay. Mắt không thuận mà mở ra, lơ mơ nhìn thấy người đàn ông đẹp gần như hoàn mỹ,

đôi mắt nhìn cô có phần dịu dàng.

“Tư Phàm”_Cô thều thào nói, vươn tay chạm nhẹ vào má anh.

“Anh đây ”_Mộ Tư Phàm nắm lấy bàn tay đang chạm vào mặt mình, hôn nhẹ lên nó.

Anh ấy khác quá!

“Anh hết bệnh rồi sao”_cô không dám mở lời nói anh bị ngốc, chỉ đành nói anh bị bệnh.

Với IQ của anh tất nhiên anh hiểu cô hỏi gì, lúc anh tỉnh ba anh đã kể anh nghe toàn bộ sự việc lúc trước.

“Anh sẽ luôn bên em, cảm ơn em vì đã chăm sóc anh thời gian qua”.

Mục Lạc Anh kiểm cho nước mắt không rơi nhưng nó không nghe lời mà cứ rơi mãi, không dám nhìn vào con người lạnh lùng của anh, nói vừa đủ nghe:“Em chỉ cần Tư Phàm ngốc nghếch trước kia ”.

“Em biết, anh nói vậy cũng chỉ cảm thấy mang ơn em, nhưng em không cần điều đó, điều em cần là sự che chở, được yêu thương như bao người con gái khác, anh cho em được không?”.

Anh cúi đầu im.lặng, cô lấy hết can đảm nhìn anh, nói tiếp:“Lúc trước, lúc nào anh cũng mang đến cho em niềm vui, mỗi ngày đều gọi vợ vợ, nhưng hôm nay tên ngốc đó bỏ em rồi, anh cũng không cần trả ơn gì cả, nếu đã nhớ lại thì em cũng không miễn cưỡng anh ở bên em, xem như đường ai nấy đi”.

“Lạc Anh đừng nói như vậy, anh biết bây giờ em không tin tưởng anh, nhưng yêu em là thật ”

Mục Lạc Anh bởi vì câu nói đó mà đỏ cả mặt, tim đập thành thịch:“Anh nói thật ”

“Ừ là thật”

“Em yêu anh Mộ Tư Phàm”

“Anh cũng vậy”

Rồi hai người trao nhau nụ hôn nồng cháy. Nụ hôn ngọt ngào.

- _____

19. Chương 19: Thức Ăn Vợ Nấu

Mục Lạc Anh hôm nay xúc viện, có ai biết rằng cô nài nỉ lắm Mộ Tư Phàm mới đồng ý. Nhưng hình như tên nào đó giận cô rồi.

Về đến Mộ gia, Mộ Tư Phàm không thềm nói gì đi thẳng lên phòng. Cô cũng chạy tọt phía sau. Không ngừng nói.

“Đừng giận nữa mà Tư Phàm ”.

Đổi lại chỉ là sự yên lặng.

“Anh đừng như vậy, em sợ”.

Vẫn không trả lời. Khuôn mặt lạnh băng, miệng không nói.

Muốn lạt mềm buộc chặt sao? Hừ bà đây chơi với anh

“Ông xã” _hai từ phát ra ngọt lịm làm ai kia không nhịn nổi mà nhìn cô, đề cô xuống giường hôn. Nụ hôn dịu dàng, cô ôm lấy tấm lưng của anh, hòa vào nụ hôn.

Thỏa mãn rồi anh mới rời khỏi đôi môi này của cô, ngất nhẹ cái mũi:“Sau này phải nghe lời anh biết không?”

Đôi tay càng ôm chặt hông anh, cười tươi:“Em biết rồi, ông xã”.

“Em gọi anh là gì cơ?”

“Ông xã”

Mộ Tư Phàm không chủ mà nâng lên một nụ cười:“Sau này, phải gọi anh như vậy”.

“Biết rồi,biết rồi”.

Cô ngồi bậc dầy, còn anh thì nằm xuống, nhìn anh:“Anh đói chưa”.

“Ừm, cũng đói”.

“Vậy anh ăn gì, em nấu ”.

“Ăn em”.

“Đừng giỡn”.

“Anh không đùa đâu”.

Mục Lạc Anh ngại ngùng, không dám nói nữa, nhảy tọt xuống giường, chạy nhanh nhất có thể.

Mộ Tư Phàm ngã lưng vào thành giường, cười thích thú nhìn bóng lưng vợ yêu.

Đáng yêu thật!!

- —

“Mục Lạc Anh ơi là Mục Lạc Anh, chuẩn bị đoàn tụ cùng gia đình cô đi”_ở một nơi nào đó, giọng nói của một người phụ nữ đầy căm thù, không ngừng ném phi tiêu vào tấm ảnh của cô được treo trên tường. Trong ánh mắt là bao tia gian ác.

“Ấc xì, ai nhắc mình nhỉ?”_Mục Lạc Anh xoa xoa cái mũi. Rồi tiếp tục nấu ăn.

Hôm nay, Mộ Nhiếp Chính cùng Lâm Đan đi dự tiệc. Nên có thể sẽ về rất khuya. Còn Mộ Tư Linh, do bị cắt chức không có gì làm, suốt ngày vào bar cùng mấy em gái.

Bây giờ trong nhà chỉ còn cô và Mộ Tư Phàm, người hầu cũng được nghỉ nửa ngày nên họ đã về nhà của mình.

Đang nấu, cô cảm nhận được ai đó đang bước lại gần cô, vòng tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh. Mùi hương nam tính mà quen thuộc sộc vào mũi cô. Cô không hề né tránh cái ôm đó, vui vẻ:“Sao anh không nghĩ ngơi một lát đi”.

“Không muốn, không muốn anh muốn nhìn em nấu ăn”.

“Sao hôm nay anh như con nít vậy?”.

“Vì em đó, cục cưng”.

“Để em nấu, đừng quấy”.

Mộ Tư Phàm cẩn nhẹ vào vành tai cô. Làm nó đỏ ửng lên. Anh biết đó là nơi nhạy cảm nhất của cô. Không chọc cô nữa, anh buông cô ra và đi lại bàn ăn.

“Nhanh nào vợ, anh sắp chết đói rồi đây”_hai chân anh vắt chéo, đôi tay như trẻ con đập loạn xạ.

“Đến đây, đến đây”_cô bưng ra rất nhiều món nha! Mà đặc biệt lại là những món Mộ Tư Phàm thích.

Người thấy mùi thơm, cái bụng không ngừng kêu réo, không chần chừ anh gấp từng món từng món ăn.

Cô thỳ tao nhã hơn, ăn nhẹ nhàng từ tốn:“Ăn từ từ thôi”.

“Em nấu ngon thật đó, cục cưng”.

“Đừng gọi em là cục cưng, nghe kì lắm”_hai mắt cô cúi xuống không dám nhìn anh.

“Vậy theo em anh nên gọi là gì nhỉ?”.

“Em...”_cô mấp máy một từ, không nói được nữa.

Mộ Tư Phàm, anh là đang trêu em mà. Đáng ghét đáng ghét mà.

“Miếng thịt có tội tình gì, em nỡ đâm nó như vậy”_Anh giễu cợt nói.

“Anh, anh đừng chọc em nữa”.

“Được rồi, được rồi không chọc bà xã nữa”.

“Anh...”

Tiếp sau đó là cô không nói chuyện được nữa, biết sao không? Ai kia chồm người lên hôn vào môi cô. Hút hết mật ngọt.

Tiểu yêu tinh, em khiến anh chịu không nổi mất!! Anh nhìn vào gương mặt xinh đẹp của cô. Bất giác mà suy nghĩ.

20. Chương 20: Cuộc Họp

“Em có chuyện này muốn nói với anh”_Mục Lạc Anh đang ăn liền dừng lại.

Mộ Tư Phàm không để ý lắm, nhưng vẫn nói:“Em nói đi”.

“Thật ra, thật ra lúc anh bị bệnh, ba nhờ em thay anh quản lí Phàm thị”_cô sợ, nếu nói ra anh không tin mình còn tưởng mình chỉ ham danh vọng, nhưng không anh nghe xong, vui vẻ nói:

“Tốt lắm bà xã, nếu không có em lúc đó có lẽ Phàm thị đã vào tay Lâm Đan ”.

“Hử”_cô ngạc nhiên trước thái độ lẩn lờ nói của anh. Không ngờ anh ấy lại tin tưởng mình.

“Có gì phải bất ngờ, em là vợ anh tất nhiên anh không phản đối việc làm đó ”.

“Vâng, nhưng mà ngày mai anh cùng em đến Phàm thị để em có thể ngưng làm chủ tịch”.

“Thì ra ”_đôi mắt anh chợt lạnh đi. Không nhìn cô dịu dàng như vậy nữa.

Anh ấy tại sao lại nhìn mình như vậy? Mình nói gì sai sao?.

Thấy vẻ bồn chồn của cô, anh thầm cười trong lòng, miệng khẽ nói:“Thì ra em thích làm chủ tịch phu nhân hơn là chủ tịch”.

“Không có ”.

“Có”

“Không”

“Thôi không đùa em nữa, ăn nhanh đi rồi cùng đến Phàm thị với anh luôn”.

“Sao không để ngày mai”.

“Lúc chưa bị tai nạn, anh đang điều tra vài việc liên quan đến Phàm thị, anh nghi ngờ Phàm thị có nội gián, nhưng không ngờ mới điều tra được giữa chừng anh liền bị tai nạn ”_Mộ Tư Phàm nói một cách nghiêm túc.

“Em cũng như anh, em biết trong Phàm thị này có nội gián, mà người đó ắc hẳn là người thân cận với anh, không thể loại trừ người nhà”.

“Em thông minh lắm bảo bối”.

“Anh no rồi chứ”

“Ừm”

“VẬY ĐI THÔI ”

- —

Phàm thị

“Anh nhớ, lúc vào đó anh hãy nói là anh đi nước ngoài mới vừa về nha ”

“Ừm, chuyện đó anh nghe ba kể rồi”

Anh nắm tay Mục Lạc Anh bước vào đại sảnh, trước bao nhiêu ánh mắt, họ không khỏi ghe tị với cô.

“Chủ tịch về rồi kìa”.

“Đúng, nhìn chủ tịch có vẻ đẹp trai hơn lúc trước nữa”.

.....

Anh và cô đều nghe những lời nói đó, mà đa số đều là phụ nữ. Trong lòng cô cảm thấy khó chịu lắm, anh mắt nhìn anh không còn vui vẻ mà bây giờ trong đôi mắt ấy là sự lạnh tanh không một chút cảm xúc nào.

Buông tay anh ra, bước đi hiên ngang vào thang máy, anh cười nhìn ai kia đang ăn giám, cũng vào cùng.

”Đình một tiếng, cửa thang máy mở ra, cô không từ mà bỏ anh lại, anh cũng không nói gì đi theo sau.

21. Chương 21: Sự Yêu Thương Ngọt Ngào

“Ngày em làm sao vậy”__anh nắm lấy tay cô. Muốn cười nhưng không dám cười.

“Không sao cả”__cô hờn dỗi, hất tay anh, ngồi xuống ghế sofa.

“Anh đang nghe mùi dấm, rất rất là chua”__anh nheo mày.

“Anh, cái tên hôn đần này, anh không chọc em anh chết à!”.

“Tại em ăn giấm quá nhiều thôi”.

“Không thèm nói với anh ”.

- Cốc cốc.

“Vào đi”__anh lấy lại vẻ uy nghiêm của mình, lạnh lùng nói.

Triệu Nặc Ân bước vào, trên tay anh ta là một số hồ sơ. Anh nheo mày, Triệu Nặc Ân đặt xuống. Cúi chào rồi rời đi.

Vừa bước ra ngoài, giọng nói của anh vang lên:“Trợ lí Triệu, sắp xếp một cuộc họp cổ đông gấp cho tôi”.

“Vâng”__Triệu Nặc Ân cung kính nói, trong con người đen láy của anh ta hiện lên vài phần giả hoạt. Nhưng nó đã bị một lớp kính che đi.Không nói gì nữa.

Nhưng làm sao có thể qua khỏi con mắt sắc bén của cô. Cô cười nhạt. Mình phải điều tra anh ta?!

Sau khi Triệu Nặc Ân đi, Mộ Tư Phàm ngồi vào cái ghế chủ tịch của mình. Bàn tay thon dài cầm lấy một trong nhiều sổ hồ sơ.

Bỗng nhiên đôi mắt anh hiện lên vài tia khó hiểu:“Hồ sơ này là sao?”.

Mục Lạc Anh ngồi ăn trái cây, nghe anh hỏi, thản nhiên nói:“Muốn biết về vài nhân viên nữ”.

“Làm gì?”.

“Còn không phải tên hào hoa như anh sao? Ai cũng mê mẩn, lại nói, đi tuyển nhân viên nữ nhiều như vậy”.

“Hôm nay, em ăn rất nhiều giấm rồi đó bà xã”_anh mỉm cười trêu cô gái nhỏ của mình.

“Em mới không thích ăn”_cô bĩu môi nói.

“Hahahaha, bảo bối em thật đáng yêu”.

Cô hừ lạnh một tiếng, mặc kệ anh nói gì.

Không chọc cô nữa, anh đi lại gần nắm lấy tay cô, hiên ngang bước ra ngoài, hai tấm lưng thẳng mà uy nghiêm.

Hai con người, cùng một khí chất khiến người khác vị nể.

Phòng họp, mọi cổ đông đều có mặt, chỉ có Mộ Nhiếp Chính và Lâm Đan.

Cô không ngồi, đứng dậy nhìn mọi người, gương mặt không biểu lộ:“Tôi mở cuộc họp này chỉ để thông báo một chuyện, chắc hẳn mọi người cũng đoán được nhỉ?”

“Các vị cũng biết tôi làm chủ tịch của Phàm Thị chỉ để thay chồng tôi quản lí khi anh ấy sang nước ngoài, bây giờ anh ấy đã trở về, tất nhiên chức vị chủ tịch sẽ do anh ấy đảm nhiệm lại, các vị cổ đông thấy thế nào?”

“Chúng tôi luôn ủng hộ ”_một vị cổ đông hân hoan nói.

“Đúng vậy ”

.....

Cô mỉm cười hài lòng trước những lời nói này.

Cuộc họp kết thúc, trong sự vui vẻ. Cô được chọn làm thư ký riêng của anh. Còn chức vụ giám đốc sẽ do Mạc Phong bạn anh đảm nhiệm, do cậu ta không muốn dựa vào gia tộc, lại nói Mạc Phong cũng muốn tự tay mình làm ra tiền nên mới nhờ anh giúp đỡ. Và tất nhiên Mộ Tư Linh sẽ không có cơ hội quay về Phàm thị, đối với anh cậu ta chỉ là một hạt cát trên sa mạc rộng lớn.

Cô và anh không ở lại Phàm thị, mà chạy thẳng về Mộ gia. Ngồi trên chiếc lamborghini màu đen sang trọng, ánh mắt cô nhìn anh, miệng nói:“Tư Phàm, ngày mai là ngày giỗ ba mẹ em, em muốn chúng ta cùng

về”.

“Được, ba mẹ ở đâu?”.

“Ở thành phố Hoa Lệ, nó rất đẹp”_nói đến đây hai mắt cô đượm buồn, anh cũng thấy đau lòng.

Anh mất mẹ, còn vợ yêu lại mất cả ba và mẹ, một mình cô ấy phải vươn lên trước mọi khó khăn.

Anh bỗng nhiên vươn tay của mình ra, ôm lấy cô vào lòng, hôn nhẹ lên mái tóc của cô:“Mục Lạc Anh từ nay Mộ Tư Phàm anh sẽ luôn ở bên cạnh em, thay em gánh vác cả cuộc đời này, thay ba mẹ chăm sóc em, lấp đầy khoảng trống cô đơn trong trái tim của em, mang cho em một tình yêu thương mà em vốn có”.

Lòng cô trở nên ấm áp, mắt rưng rưng:“Cảm ơn anh Tư Phàm, cảm ơn vì ở bên em, cảm ơn vì yêu em, em không cần vinh hoa phú quý, em chỉ cần một người là anh”.

Trong đáy mắt rộng như biển cả của anh, giờ chỉ tràn đầy sự dịu dàng. Càng ôm chặt lấy cô, như sợ vuột mất.

- ———

Mọi người hãy ủng hộ “Tì Bà Phiêu Bạc ”

Theo dõi +Like, cho mình nha >>>>>Cảm ơn các bạn

22. Chương 22: Ngày Giỗ

Sáng của ngày hôm sau, hôm nay là một ngày đẹp trời, trong lành, những làn gió mát thổi nhẹ nhẹ.

“Ưm”_tiếng vừa mới thức dậy của cô, nhìn sang anh, bất giác mỉm cười, bàn tay chạm nhẹ lên má anh.

Oa! Da mặt thật là mịn, cái mũi nữa này cao vút, còn hàng lông mày đậm nữa. Khi tay cô vừa chạm lấy cái môi mỏng bạc của anh, bỗng nhiên cả người cô ngã về phía trước, đụng phải đôi môi.

“Bảo bối, em thật ngọt”_anh vừa liếm láp vừa nói.

Nói đoạn, mặt cô đỏ ửng lên, ngại ngùng:“Vô sĩ”.

Lấy tay đánh nhẹ vào lồng ngực anh, anh không cảm thấy đau mà ngược lại cảm thấy như có thứ gì đó đang vuốt lấy ngực mình: “Chỉ có em mới khiến anh vô sĩ như vậy”.

“Không nói với anh, chuẩn bị đi Hoa Lệ”.

“Em giúp anh tắm đi”.

“Anh mặt dày ” __ cô ngại ngùng, tay chop lấy cái gối quăng vào mặt anh.

Anh vờ đau đớn, cô thấy vậy vội lách lại, cầm lấy gương mặt anh: “Em xin lỗi, anh đau không?”.

Như thành công, anh nhân cơ hội mà đè cô xuống giường, cầm hai tay cô đặt lên đầu, và hôn mãnh liệt.

“Ừm, Tư.... Tư Phàm, em...” __ “không thở được” chưa được nói hết, liền bị anh nuốt chửng vào trong. Không để cô né tránh nữa, trực tiếp hôn nồng cháy hơn. Biết anh khó chịu, cô không chống cự nữa, tiếp nhận nụ hôn của ai kia.

Anh ngưng nụ hôn, nhìn vào đôi mắt của cô nghiêm túc nói: “Cho anh được không?”.

Cô nghe thấy, tim đập nhanh, sợ hãi: “Em, em sợ đau ”.

“Anh sẽ nhẹ nhàng”.

“Nhưng em muốn dành nó cho đêm đầu tiên mà chúng ta cưới nhau”.

Anh biết cô đang né tránh mình, không ép cô nữa, vui vẻ gật đầu.

- —-

Hoa Lệ

Hai người đỗ xe trước một căn nhà gỗ khá cũ kĩ, cô nhìn ngôi nhà mà mình từng sống rất hạnh phúc, nhưng...

“Đừng buồn, vào thôi” __ anh như hiểu thấu suy nghĩ của vợ yêu, quàng tay ôm lấy bả vai cô.

Cô và anh cùng bước vào, trong nhà đồ vật trong nhà vẫn còn rất mới, anh như hiểu ra gì đó hỏi: “Ba, mẹ em là nhà nghiên cứu sao?”.

“Ừm ”.

Tầm mắt anh chợt dừng lại ở tấm ảnh, chắc hẳn là ba mẹ cô. Trong ảnh họ cười rất tươi, nhìn họ cũng rất đẹp. Hai chân anh tiến lại, đặt bó hoa lên bàn, lễ phép: “Ba, mẹ con là chồng của Lạc Anh, ba mẹ không cần phải bận tâm về Lạc Anh nữa, con sẽ thay hai người chăm sóc yêu thương cô ấy ”.

Cô mỉm cười nhìn chồng, trái tim ấm áp hẳn lên.

Nhìn xung quanh căn nhà, cô nhìn thấy một bức ảnh có bốn người, hai nam hai nữ, trong đó có ba mẹ cô. Vậy còn hai người kia là ai? Nhìn tấm ảnh, dường như được chụp đã lâu. Chắc lúc đó cô còn nhỏ.

Cô và anh ở lại một lúc, ngồi trên ghế, anh nằm lên đùi cô, nói: “Em kể anh nghe về ba mẹ em đi”.

”Hai người cưới nhau, sau một năm sinh ra em, họ là hai nhà nghiên cứu về bom. Đến lúc em 15 tuổi, họ đã thí nghiệm về một loại bom, chỉ nằm trong phạm vi nhỏ nhưng có tính sát thương rất cao, nhưng không may quả bom đó bị lỗi làm cho nó nổ trước khi đem ra thực nghiệm. Và ngày hôm đó, một cuộc nổ diễn ra, ba mẹ em và một người nữa đã chết đi, họ vắng ra khỏi phòng thí nghiệm, lúc đó em đến đó tìm họ, và rồi nhìn thấy một màn đẫm máu. Họ chết trước mặt em.

Em không biết làm gì lúc đó cả, chỉ biết ngồi khóc. Hiện tại em không biết người một người nữa là ai? ”.

Nói đoạn, cô cầm tấm hình lúc này mình nhìn thấy, chỉ tay vào hai người một nam một nữ: “Anh thấy hai người này không, hình như là bạn của ba mẹ ”.

“Có khi nào người đàn ông này là người chết năm đó”_anh nghĩ một lát, ngồi bặc dây.

- Cạch cạch.

Hai người bỗng nghe tiếng động trên lầu, vội vội vàng đi lên lầu.

Đẩy cửa bước vào, đây là phòng ba mẹ cô mà.

Bên trong, hai người nhìn xung quanh căn phòng, ánh mắt cùng dừng lại ở một cái máy quay đã cũ.

“Em xem này”_anh chồm người cầm lấy cái máy lên.

- ——CÒN——

23. Chương 23: Ngày Giỗ (tt)

Cô cầm lấy cái máy đó: “Đây là cái máy quay mà em nhặt được lúc vụ nổ xảy ra, hôm đó em không để ý lắm, chỉ thấy nó rồi tiện tay nhặt về, em để trong phòng của ba mẹ”.

“Em mở lên thử xem, coi nó còn hoạt động không?”.

“Ừm”.

Nhấn nút một cái, “nó vẫn còn hoạt động nè ”.

Nhìn vào màn hình, hiện ra ba người, hai nam một nữ, là ba mẹ cô và một người khác nữa.

Nội dung cuộc trong máy ảnh:.

“Xin chào, tôi là Mục Chính Minh”.

“Chào tôi là Hồng Mẫn Nhu”.

“Chào tôi là Trình Nhật ”.

“Chúng tôi quay clip này là muốn gửi đến nhà đầu tư của chúng tôi, cảm ơn ông đã ủng hộ chúng tôi làm ra loại bom này, đây là sự thành công mà chúng tôi đã làm suốt hai năm qua”_nói đến đây, ba cô quay máy về phía đặt quả bom. Nhìn nó rất tinh xảo.

Ngưng một lát, Trình Nhật tiếp lời nói: “Chúng tôi làm ra loại bom này không phải để những người xấu làm việc, mà chúng tôi muốn nó giúp được những người làm việc về khoáng sản, mong mọi người hãy đón nhận nó...Đừng...Đừng...Đừng”.

Và sau đó là màn hình tối đen lại, xem xong cả người cô run rẩy, nước mắt không biết đã rơi khi nào, ngồi xồm xuống nền nhà lạnh lẽo: “Ba, mẹ con nhớ hai người”.

“Đừng buồn nữa, bà xã của anh rất mạnh mẽ mà”.

“Tư Phàm ”_cô ôm chầm lấy thân hình cao to của anh, dụi đầu vào lòng ngực rắn chắc, gọi tên anh đầy yêu thương.

Một lúc sau, thấy cô không còn xúc động nữa, nhìn xuống mới biết cô đã ngủ, không muốn làm cô thức giấc, anh nhẹ nhàng bế cô lên, đi thẳng ra xe, không quên lấy cái máy quay.

- ———
Mộ gia

Anh đặt cô xuống giường, đắp chăn, rồi hôn nhẹ lên trán cô: “Ngủ ngon, Lạc Anh”.

Tuy cô ngủ, nhưng vẫn còn nghe bên tai âm thanh gì đó, ngọt ngào đổi tư thế, hai tay cô quơ lên như tìm gì đó, đúng lúc bắt trúng tay anh, như hài lòng kéo mạnh anh xuống, ôm anh.

Anh chỉ mỉm cười nhìn vợ yêu, hai người ôm nhau ngủ. Tạo nên bức tranh thật đẹp.

Nửa đêm.

“Mau thay ba mẹ cô trả mạng cho chồng tôi ”.

“Á” _ cô đang ngủ bỗng nhiên mơ thấy một người phũ nữ bóp cổ mình, không ngừng bảo cô trả mạng.

Anh nghe cô la lên, bừng tỉnh giấc, lo lắng: “Gặp ác mộng sao?”.

Trán cô lấm tấm mồ hôi, cả khuôn mặt cũng trắng bệch: “Không sao, ngủ thôi”.

Nằm xuống, không giây phút nào cô không nghĩ về giấc mơ lúc này.

Người đó là ai? Tại sao lại nói mình phải trả mạng? Chồng! Không lẽ người tên Trình Nhật là.....

- ———

24. Chương 24: Ghen

Lại một ngày nữa bắt đầu.

Mộ Tư Phàm thức dậy rất sớm, tự tay làm thức ăn cho Mục Lạc Anh.

Khi cô thức dậy, có chút buồn khi không nhìn thấy người bên cạnh. Hơi ấm vẫn còn. Cô ngồi dậy đi làm vệ sinh cá nhân.

Sao nhìn mình giống ma thế!

Cô nhìn vào tấm gương lớn trong phòng tắm, hai tay chạm vào gương mặt. Mắt nhắm quăn, mặt không còn sức sống. Đôi mắt to tròn long lanh giờ đầy sự ưu sầu.

“Không được để bản thân như thế” _nói rồi cô nhanh chóng bước ra ngoài, ngồi vào bàn trang điểm.

Trang điểm một lúc, cô chỉ che đi những vết thâm mắt, đánh một chút má hồng. Tuy trang điểm không đậm đà nhưng vẫn làm cho cô trở nên xinh đẹp hơn.

Nhìn vào gương, hài lòng.

- Cách. Anh đẩy cửa bước vào:“Em đang làm gì vậy?”.

“Tối qua ngủ không được nên sáng nay mắt bị thâm quăn, trang điểm một chút che đi”.

“Một chút đây sao? Em muốn mấy tên nam nhân nhìn mình ” _anh cau mày khó chịu.

Nhìn thấy gương mặt ai kia đang đen lên vì ghen.

Cô đứng dậy, đi về phía anh, trực tiếp ngồi lên đùi, choàng tay qua cổ:“Anh ghen”.

Anh hừ lạnh một cái, không muốn trả lời.

Cô nào có biết, hành động của mình đã làm cho “tiểu huynh đệ” của Mộ Tư Phàm đang cương cứng lên. Như cảm nhận được điều đó, cô đứng bật dậy lấy ly sữa mà anh đem vào lúc này, uống sạch. Khuôn mặt đỏ bừng bừng.

“Sao thế, không phải lúc này là em đốt lửa anh sao? Vậy mà bây giờ lại không muốn dập lửa”.

”Em không có, tại vật đó, vật đó...của anh_cô chỉ tay về phía thùng quần của anh. Như thấy mình sai sai, cô rút tay về ngại ngùng.

Anh đứng dậy, ôm cô:“Em có biết, nó chỉ cương lên với em không?”.

Vừa nói anh vừa nắm lấy tay cô, đưa tay chạm vào “tiểu huynh đệ”. Cô không biết làm gì, xấu hổ chỉ muốn đào một cái lỗ mà chui xuống.

Mộ Tư Phàm anh thật biến thái mà!!!!.

“Sao thế bảo bối, muốn anh rồi phải không?”_Mộ Tư Phàm nói nhỏ vào tai Mục Lạc Anh.

“Anh, anh mặt dày”

“Anh chỉ mặt dày với em”.

“Hừ!”.

- Reng reng.

“Có điện thoại, để em đi nghe”.

“Alo”_giọng của cô không còn dịu dàng như lúc này, đổi lại là sự nghiêm nghị mà ai nghe cũng phải sợ hãi.

“Chào cô, tôi là Mạc Phong”_Mạc Phong một tay ôm vật nhỏ vào lòng, tay kia cầm điện thoại kia vui vẻ nói.

“Chuyện gì?”.

“Không có, chỉ muốn hỏi cô về việc tôi muốn làm trong Phàm thị”.

“Sao anh không hỏi Mộ Tư Phàm, hỏi tôi làm gì?”.

Mạc Phong lúc đầu vui vẻ, nói chuyện với cô xong cảm thấy như bị ức hiếp. Uất ức:“Tôi có điện cho cậu ta, nhưng không thấy bắt máy nên mới hỏi cô”.

Cô cười nửa miệng, phải chọc tên này mới được:“Nếu tôi nói, không muốn anh vào Phàm thị”.

“Giỡn à!”.

Cô chưa kịp trả lời, liền bị tên nào đó này giờ như đang ăn giấm giựt lấy, lạnh lùng:“Nếu cậu mong chờ làm việc như vậy, được tôi liền cho cậu làm, 4h chiều nay qua Châu Phi nhé ”.

“Cậu, cậu quá đáng ”_Mạc Phong mặt đen như đất nồi, hung hăng đẩy vật nhỏ bên cạnh.

“Anh Phong, người ta đau”.

Mộ Tư Phàm nghe giọng nói nũng nịu, cười trên choker: “Đang phát tiết?”.

“Ừ! Bị cậu làm cho mất hứng”.

“Vậy tôi xin lỗi, hahahaha”.

Không để Mạc Phong nói, anh cúp máy. Làm Mạc Phong đầu nổi đầy hắc tuyến..

Hai vợ chồng chuyên ức hiếp người khác!!!.

“Em đi làm đây”_ cô giật lấy điện thoại của mình không quên liếc anh một cái.

“Em chỉ cần ngoan ngoãn làm Mộ phu nhân, không cần phải làm những việc khác”.

“Em mới không cần ”_ cô bĩu môi, quay gót rời đi.

“Anh đưa em đến bệnh viện”.

“Ừm”.

- _____

25. Chương 25: Ghen Tị

“Chủ tịch, tôi không hiểu ngài tại sao lại thích một người đã có chồng?”_ một người phụ nữ, với mái tóc vàng kim, khuôn mặt cũng rất đẹp. Ánh mắt ghen tị nhìn vào người đàn ông đang ngồi trên ghế.

“Chuyện đó không liên quan đến cô”_ Hàn Dư tay cầm ly rượu, lắc nhẹ rồi uống.

“Ngài không thể coi thường Mộ Tư Phàm, ngài cũng biết đụng đến đồ của hắn, thì nhất định sông không yên”_ người phụ nữ đó nói tiếp.

Cô ta là Sở Liễu Nghê, là cánh tay đắc lực của Hàn Dư, đi theo Hàn Dư đã lâu, và cô ta cũng thầm yêu Hàn Dư. Nhưng cô ta không ngờ Hàn Dư lại yêu Mục Lạc Anh người mới gặp lần đầu, còn Sở Liễu Nghê lại không được Hàn Dư để mắt đến dù chỉ là một giây.

Hàn Dư biết Sở Liễu Nghe thích mình chứ. Nhưng anh không muốn mình mất đi một trợ thủ đắc lực.

“Tôi biết điều đó ”_Hàn Dư mấp máp vài giọt rượu cuối cùng, khổ sở nói. Trong ánh mắt thể hiện rõ sự u sầu.

Tất nhiên điều đó làm cho Sở Liễu Nghe càng thêm căm ghét Mục Lạc Anh.

Sở Liễu Nghe, trong lòng bức bối, chào tạm biệt Hàn Dư rồi rời khỏi.

Hàn Dư nhìn theo bóng dáng của Liễu Nghe, cảm thán:” Xin lỗi! Trái tim tôi đã bị Mục Lạc Anh chiếm lấy”.

- ———

Phạm thị

“Chủ tịch, đây là tài liệu mà trước đây thiếu phu nhân đã làm ”.

Nghe ba từ” thiếu phu nhân“, anh lại cảm thấy nhớ ai kia. Liền cầm lấy điện thoại:”Bảo bối, đang làm gì?”.

“Anh im ngay cho em, bảo bối nghe mà nổi hết da gà”_cô vừa làm việc, vừa nghe ai kia nói.

“Đừng lạnh nhạt với anh như vậy chứ, anh buồn”.

“Em cúp máy đây”.

“Khoan, anh đói rồi em đem cơm trưa qua cho anh đi”

Cô cũng cảm thấy nhớ anh, nói:“Được rồi, đợi em 15 phút”

“Yêu em, bà xã,...moa”_anh như một đứa trẻ, hôn vào điện thoại.

Cô nghe vậy, cúp thẳng máy.

Cái tên này từ khi nào mà sến sẩm như thế!!!

- ———

26. Chương 26: CƠM TRƯA NGỌT NGÀO

Mục Lạc Anh vội vàng lái xe đến Phàm thị.

Bước chân hiên ngang, nhân viên không những không cảm thấy ghét cô mà ngược lại khi thấy cô, họ còn cúi chào một cái.

Cô không kiêu ngạo, vẫn mỉm cười gật đầu, đi thẳng lên phòng Mộ Tư Phàm.

- Cốc cốc

“Vào đi”_giọng nói có phần băng lãnh của anh vang ra.

“Chào anh, anh có phải là Mộ Tư Phàm không?”_cô trêu anh.

Nghe tiếng vợ yêu, biết ngay người nào đó muốn chọc mình, liền phối hợp theo. Không nhìn cô:“Cô giao cơm phải không?”.

Hừ! Mộ Tư Phàm, anh cũng biết đùa sao? Tên băng lãnh ngàn năm thối.

“Anh muốn ăn không?”_cô không trêu anh nữa, đặt cơm lên bàn, ngồi xuống ghế sofa. Mộ Tư Phàm biết cô không đùa lạnh mình, vui vẻ đứng dậy đi về phía cô.

Cô cẩn thận lấy thức ăn ra,:“Anh ăn đi”.

Mộ Tư Phàm làm nũng, dựa đầu vào lòng ngực của cô.

Như cảm nhận được đôi gò bồng đang di chuyển theo hành động của anh. Cả cơ thể Mộ Tư Phàm nóng rực, tràn đầy dục vọng. Cô hiển nhiên nhìn ra điều đó, gật anh ra.

“Đừng quấy”_cô nhú mày, đánh nhẹ vào bàn tay của anh.

“Em dứt anh ăn đi”.

“Anh không phải trẻ con”.

“Nhưng ở bên em, anh luôn luôn là trẻ con”.

Mục Lạc Anh:“.....”

“Bảo bối, em ngại sao?”..

“Hừ! Tên mặt dày nhà anh, suốt ngày chỉ ăn hiếp em”_cô quay mặt sang chỗ khác,giận dữ.

“Anh nào có, thôi ăn đi, anh đút em, A...”_anh đưa thức ăn lên, lấy tay mình xoay mặt cô lại.

Tưởng rằng, Mộ Tư Phàm đút cô bằng thìa, ai ngờ anh ăn lấy thức ăn, rồi đưa vào miệng cô. Cô mở to mắt nhìn anh, muốn nói gì đó nhưng bị Mộ Tư Phàm gặm lấy môi không buông, cứ thế mà làm cô như điên đảo.

“Ừm, ừm, Tư...Phàm, buông.....ra,ừm”_cô kêu lên vài tiếng.

Không muốn vợ yêu khó chịu, Mộ Tư Phàm từ từ buông đôi môi ngọt ngào của cô.

Hai má cô đỏ ửng lên, tim đập nhanh hơn bình thường. Cứ mỗi lúc cùng Mộ Tư Phàm hôn, cô đều như vậy.

Có lẽ, bây giờ trái tim nhỏ bé của cô đã bị người đàn ông này chiếm giữ.

Một lát sau, hai người ăn xong, cô không nén lại mà rời khỏi. Mộ Tư Phàm buồn bã mà chẳng biết làm gì.

Khi vừa ra khỏi Phàm thị, tiếng chuông điện thoại của cô vang lên, cô nhanh chóng bắt máy:“Alo, Tiểu Khuê, chuyện gì?”.

“Chuyện lần trước, cậu nhờ mình điều tra về Triệu Nặc Ân, mình điều tra xong rồi”.

“Vậy gặp nhau chỗ cũ”.

“Ừm, chờ mình 20” ”.

Triệu Nặc Ân, nếu để tôi biết anh muốn hại Phàm thị và Mộ Tư Phàm, tôi sẽ không tha cho anh!!

- ——

27. Chương 27: Thông Tin Về Triệu Nặc Ân

“Tiểu Khuê, ở đây”_nhìn thấy người bạn thân, cô vui mừng vẫy tay gọi lại.

Cô gái tên Tiểu Khuê, là bạn cũng như là người thân duy nhất lúc cô mất ba mẹ. Tiểu Khuê là một người hoạt bát, hiền lành không hống hách kiêu ngạo. Và đặc biệt Tiểu Khuê là một hacker.

Và tất nhiên, việc thông tin của cô chỉ có hai phần cũng là do Tiểu Khuê một tay làm. Nếu một ngày Tư Phàm biết cô có thân phận đó, liệu rằng anh còn yêu cô không?.

“Lạc Anh, mình nhớ cậu quá đi”_Tiểu Khuê mỉm cười nhìn Lạc Anh. Hai người không gặp nhau mấy năm rồi. Nhân cơ hội về nước và việc Mục Lạc Anh nhờ cô điều tra về Triệu Nặc Ân, nên vì thế mà Tiểu Khuê liền quay về luôn.

“Ồ Mỹ, vui không?”_cô hỏi, tay đẩy ly nước mới được bưng ra cho Tiểu Khuê.

“Cũng không gọi là vui, thường thì mình luôn ở trong nhà để làm việc cho lão đại”_Tiểu Khuê cầm lấy nước, uống tào nhả.

Mục Lạc Anh hỏi tiếp:“Triệu Nặc Ân là người như thế nào?”.

Tiểu Khuê lấy ra một sấp giấy đưa cho cô, cẩn thận nói:”Triệu Nặc Ân, 23 tuổi, là nhân viên của Phàm thị, đang sống ở Tây Đô. Gia đình gồm bốn người, ba mẹ anh ta và một em gái. Năm 15 tuổi, đi theo tổ chức Xà Long của Hứa Minh Trì, sau đó được ông ta cung cấp tiền đi học, sau khi học xong, đi theo Hứa Minh Trì, và một thời gian anh ta xin

vào làm ở Phàm thị”.

Hứa Minh Trì! Chẳng phải là người nằm trong tứ đại gia tộc sal? Nếu nói vậy, không kể Triệu Nặc Ân là nội gián thật sự.

Thấy cô đang suy nghĩ gì đó, Tiểu Khuê lay lay người cô:“Anh Anh, cậu nghĩ gì vậy?”.

“Anh ta là trợ lý của chồng mình”.

Chồng? Vậy Mộ Tư Phàm và Lạc Anh nhà mình.....

Tiểu Khuê, gương mặt hiện lên vài phần giảo hoạt, trêu:“Khi nào mà cậu thành vợ Mộ Tư Phàm vậy? Không mời mình uống rượu mừng ”.

Ai kia mặt đỏ bừng bừng ấp úng: “Mình, mình xin lỗi, mình và Tư Phàm cũng chưa hẳn là vợ chồng”.

“Ý cậu là sao?”.

“Chuyện kể ra dài dòng lắm, khi nào có thời gian mình kể cậu nghe”.

“Hai người XXOO chưa?”.

“Cậu biến thái”.

“Lạc Anh nhà ta biết ngại nữa kìa, hahahaha, nhìn cậu đáng yêu phếch luôn đó ”.

“Cậu....”

“Thôi, thôi cho tôi xin đi, cần gì phải ngại ngần nữa, cứ thành thật”.

“Mình và anh ấy, chưa làm gì cả...Mà thôi nói chuyện khác đi”.

“Khi nào cậu đi gặp lão đại” __Mục Lạc Anh chậm rãi hỏi.

Tiểu Khuê không vội, nói: “Chắc khoảng hai ngày nữa, mình đang tìm nhà ở, Tây Đô lâu rồi không về nên quên hết đường xá”.

“Ngày mai, mình rảnh, mình dẫn cậu đi tìm nhà, sẵn tiện giúp cậu mua đồ dùng luôn”.

“Ý hay? Cảm ơn cậu Lạc Anh ”.

“Như vậy đi, mình còn có việc đi trước, tạm biệt”.

“Ừm tạm biệt”.

Tiểu Khuê nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của cô, thầm nghĩ.

Lạc Anh, cậu phải hạnh phúc đó!!

- ———

28. Chương 28: Bị Sốt

Sau khi rời khỏi, cô không đi thẳng về Mộ gia, một mình đi lang thang trên con đường đầy nắng.

Gương mặt cô cũng có chút đỏ ửng do nắng chiếu vào. Cô cũng không biết tại sao lại muốn đi tản bộ nữa. Có lẽ cô thích điều đó.

Đang đi, cô nhìn thấy một cậu bé tầm khoảng 3 4 tuổi. Đứng khóc. Cô bước chân nhanh hơn về phía cậu bé ấy: “Sao con lại khóc?”.

Lời nói ngọt dịu tựa gió thoảng của cô làm cậu bé phải ngước lên nhìn. Đôi tay trắng ngần mà to tròn dụi dụi mắt. Cái má phúng phính lắc lư thoát nhìn chỉ muốn cắn một cái. Cậu bé ngừng khóc, bập bẹ: “Cô, cô xinh đẹp”.

Đáng yêu quá đi mất!!.

Hai tay bế cậu bé lên, cô cười tíu tít, nụ cười ấm áp hơn ánh nắng mùa thu: “Nếu con gọi cô như vậy, thế cô gọi con là cậu bé đẹp trai được không?”.

Cậu bé đó vui vẻ gật đầu, không ngại ngần cô hôn chוע vào má cậu bé, do còn nhỏ nên da đã rất nhạy cảm, đỏ lên nhìn rất đáng yêu nha.

“Mẹ con đâu?”

“Con, con bị lạc mẹ”_vừa nói, đôi mắt to tròn lại rưng rưng nước mắt.

“Vậy chúng ta cùng đi tìm mẹ con nhé”.

Cậu bé ngoan ngoan nghe theo, họ tìm rất lâu cũng chẳng thấy mẹ cậu bé đâu, lúc này cô mới phát hiện trên người cậu bé có một tờ giấy. Cẩn thận mở ra xem, trên đó ghi: “Tiểu Thần Thần của mẹ, mẹ xin lỗi vì không thể chăm sóc con được nữa rồi, mong rằng sẽ có người tốt nhìn thấy con cho con cuộc sống tốt hơn..

Yêu con”.

Trên đời này sao con những người mẹ như vậy chứ!! Nuôi con được như vậy rồi lại từ bỏ.

Cậu bé hai mắt mở to nhìn cô, khó hiểu: “Cô xin đẹp cô đang đọc gì vậy?”.

Cô cười xoa, xoa đầu cậu bé: “Con muốn biết thật sao?”.

“Ừm, muốn biết muốn biết”.

Tạm thời mình sẽ dấu nó vậy! Mình sẽ nhận nó làm con!!

“Đây là thư của mẹ con, bà ấy nhờ ta chăm sóc con, bà ấy phải ra nước ngoài làm việc”.

Lời nói vừa dứt, bỗng nhiên cậu bé không nói gì cả, đôi mắt cũng lạnh hắt đi.

Trời ạ! Tại sao thay đổi nhanh vậy!

Cậu bé nhìn Lạc Anh, ừ ừ: “Tại sao mẹ không dắt con đi?”.

“À...do ở bên đó có rất nhiều người thích trẻ em, mà con lại dễ thương như vậy, lỡ như họ bắt con đi rồi mẹ con phải làm sao?”..

“Cô nói thật!”.

“Ừm, cô nói đều là thật, nào cậu bé cùng cô về nhà nào”.

“Vâng ạ”.

Rồi hai người cùng bắt taxi về Mộ gia.

Một ánh mắt đau lòng đang dõi theo họ. Nước mắt lăn dài trên má: “Xin lỗi con Thần Thần, mẹ yêu con ”.

- ———

Mộ gia

“Thiếu phu nhân, cô đã về”_một người hầu cung kính nói.

“Chị giúp tôi chuẩn bị nước tắm, quần áo cho cậu bé này nhé”.

Cô nắm tay của cậu bé đi lên phòng mình. Để lại bao nhiêu ánh mắt nhìn cô, cùng một suy nghĩ: “Thiếu phu nhân có con ”..

Và rồi tin đồn đó truyền khắp Mộ gia.

Cô thỳ vẫn bình thản, không biết chuyện gì xảy ra cả.

Cậu bé được cô tắm, mặc đồ rồi cho đi ngủ. Cậu bé không ngủ cùng, cô cho nó ngủ ở phòng bên cạnh.

Tối.

Mộ Tư Phàm trở về, tâm trạng rất vui vẻ đi thẳng lên phòng mình. Đẩy cửa vào: “Bảo bối, anh về rồi”.

Không thấy vợ yêu trả lời, anh nghĩ chắc cô đã ngủ, không muốn làm cô thức giấc, anh rón rén đi lại phía cái giường, hôn lên trán cô.

Nóng quá!! Hơi thở cũng nặng nề hơn.

Anh lo lắng, lấy tây rờ trán cô, rất nóng là đằng khác. Lòng anh cũng sốt sắng, đi lại tú lấy ra một cái nhiệt kế.

39.5°!! Quá cao phải gọi bác sĩ thôi.

“Mao Hiểu Thần, cậu mau đến nhà tôi ngay” __đầu dây bên kia chưa kịp nói gì, chỉ nghe được tiếng nói hốt hoảng của ai kia.

Trước giờ Phàm có như vậy đâu? Thôi phải đến đó ngay.

- _____

29. Chương 29: Cậu Bé Này Là Con Cậu Sao?

Khoảng năm phút sau, Mao Hiểu Thần có mặt tại Mộ gia. Có ai biết rằng anh đã vượt mấy cái đèn đỏ chưa?.

Mao Hiểu Đồng là bác sĩ, mới từ nước ngoài trở về. Bạn của Mộ Tư Phàm, Mạc Phong và Ngôn Bách Thần. Anh sử hữu vẻ đẹp ấm áp cùng với gương mặt của một người con lai.

Mao Hiểu Thần đi thẳng lên phòng của Mộ Tư Phàm.

Mao Hiểu Đồng thở không ra hơi, mồ hôi khắp người:“Nè! Cậu biết đã là mấy giờ rồi không hả? Kêu tôi đến đây làm gì?”.

Mộ Tư Phàm liếc Mao Hiểu Thần một cái, Mao Hiểu Thần cảm thấy lạnh sống lưng, Mộ Tư Phàm chỉ tay về phía người con gái trên giường:” Khám cho cô ấy”.

Mao Hiểu Thần hiểu ra, đi lại khám cho cô, nhẹ nhàng nói:“Bị sốt thôi, kê thuốc uống là được”.

“Còn không mau kê thuốc rồi xéo cho bốn thiếu gia ”_Mộ Tư Phàm hần giọng nói.

“Hừ! Cậu quá đáng, tôi mới đến chưa được mười phút nữa liền muốn đuổi, cậu tàn nhẫn quá đi”_Mao Hiểu Thần chật vật nói.Nhìn thấy vẻ mặt đó, Mộ Tư Phàm nhăn mày, tỏ vẻ không thích.

“Tùy cậu, muốn ở lại bao lâu thỳ ở nhưng phải đi ra khỏi phòng tôi”.

“Xề! Nhỏ mọn ”_Mao Hiểu Thần bĩu môi nói. Vừa đi đến cửa liền nhìn thấy một cậu bé, mặc áo ngắn, quần lửng, cái chân ngắn ngắn lộ ra nhìn dễ thương quá đi mất. Mao Hiểu Thần chỉ tay:“Đây Tư Phàm, cậu bé này là con cậu sao?”.

Mộ Tư Phàm hướng mắt nhìn về cậu bé,:“Tôi chưa có con lớn như vậy”.

“Vậy đây ai?”.

Mục Lạc Anh trong cơn mê, vẫn còn nghe được, thều thào:“Tư Phàm”.

Mộ Tư Phàm nghe tiếng vợ yêu, hai mắt sáng rõ:“Anh đây, em sao rồi?”.

Mục Lạc Anh mệt mỏi, chỉ tay về phía cậu bé:“Hôm nay, em..em gặp, cậu bé, bé đó, bị mẹ bỏ rơi nên em..em đem về chăm sóc”.

“Được rồi, anh hiểu rồi, em nghỉ ngơi đi”.

Và rồi cô nhắm nghiền mắt lại.

Mộ Tư Phàm đi lại bế cậu bé lên:“Con tên gì?”.

Cậu bé chưa kịp trả lời,tên nào đó nãy giờ mặt đen như đất nôi:“Cậu lơ mình à!!”.

Mộ Tư Phàm không trả lời, dùng ánh mắt sắc bén nhìn, Mao Hiểu Thần ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh. Chỉ để lại một làn gió thoáng ngang.

- —— Còn ——

30. Chương 30: Tên Biển Thái

Cậu bé chớp chớp đôi mắt, nói: “Con tên Lân Thần”.

“Tên đẹp lắm, ba mẹ con đâu?” _khi nhìn thấy cậu bé này, trong lòng anh dâng lên cảm giác muốn có con.

“Cô xinh đẹp nói mẹ con đi nước ngoài, con không có ba”.

“Thần Thần, con qua tìm cô xinh đẹp sao?”.

“Vâng ạ!”.

“Cô xinh đẹp đang ngủ, bây giờ ta đưa con về phòng, sáng nay rồi gặp được không?”.

“Vâng ạ”.

- ——

- Rào rào....

Những cơn gió bắt đầu se lạnh, thổi vào căn phòng của Mộ Tư Phàm. Cô khẽ ngọ ngậy, quay người ôm lấy anh, lúc đầu, vì hành động của cô làm cho giật mình thức giấc. Nhưng lúc sau, anh vẫn vui vẻ ôm cô, mang đến sự ấm áp.

“Ừm, ừm ” _hai mắt cô khẽ mở, miệng mấp máy vài lời.

“Bảo bối, buổi sáng vui vẻ” _Mộ Tư Phàm hôn vào má cô.

“Lão công, buổi sáng tốt lành” _cô ngọt ngào nói.

Mỗi sáng chỉ cần như vậy thôi cô cũng cảm thấy ấm áp rồi.

- Cốc cốc.

“Ai?”.

Không một tiếng nói nào. Cô nhẹ nhàng bước xuống mở cửa ra.

“A Thần, con sao vậy?”_nhìn thấy Lãnh Thần, cô bế Lãnh Thần lên.

“Cô xinh đẹp, con đói”_Lãnh Thần dụi dụi mắt, còn buồn ngủ nói.

“Được rồi, chúng ta phải làm vệ sinh cái đã”_.

Cô bế Lãnh Thần đặt xuống giường ngồi cạnh Mộ Tư Phàm, anh không tỏ ra khó chịu ngược lại còn thấy rất vui.

- _____

15” sau.

“Nè con ăn đi”_Cô gấp món này rồi tới món khác..

“Bà xã, anh cũng muốn ăn”_anh làm nũng, trong rất đáng yêu.

Lâm Đan từ cầu thang bước xuống, nhìn thấy A Thần, khinh bỉ nói:“Lạc Anh à! Thằng bé dơ bẩn này cô nhặt ở đâu vậy?”.

Cô đang vui vẻ nghe những lời nói của Lâm Đan, sự tức giận bắt đầu, sắc lạnh:“Dơ bẩn? Bằng bà sao?”.

Chuyện cô bị bắt lần trước đã không muốn nói ra, vậy mà...Xem như cô nhìn sai người vậy? Từ này tôi sẽ không tha cho bà đâu? Lâm Đan.

Lâm Đan cảm nhận được ánh mắt vô cùng thâm sâu của cô, cả người run bần bật nhưng vẫn kiêu ngạo:“Lâm Đan tôi không thèm chấp nhặt với người như cô ”_Nhìn sang phía người hầu:“Mau đem thức ăn ra đây cho tôi”.

Mộ Tư Phàm xem một màn này, nhìn Lâm Đan:“Mẹ kè! Trước mặt tôi bà nên tôn trọng vợ tôi, nếu không...”_Anh kéo dài câu nói.

“Nếu không, coi chừng cái lưỡi thối của bà đó”.

“Cậu.....”_Lâm Đan tức giận đến sợ hãi. Hừ lạnh quay đi.

Mục Lạc Anh như nhớ ra gì đó, nói:“Ông xã, hôm nay em có hẹn ”.

“Không cho đi”_anh không nhìn cô nói.

“Cho đi mà, hôm nay là chủ nhật,em ở nhà cũng buồn chán lắm”.

“Vây ở nhà chơi với anh”.

“Không, ”.

“Không cho là không cho”.

“Anh không cho, được tối nay ra sofa mà ngủ”.

“Được, được coi như em lợi hại, anh chịu thiệt vậy, nhưng đúng giờ phải về”.

“Cảm ơn anh,...chụt”_cô vui vẻ hôn vào má ai kia.

- ——còn——-

31. Chương 31: Tên Biến Thái (tt)

Cô và Lãnh Thần nắm tay nhau ra xe, Mộ Tư Phàm cũng muốn đi cùng lắm nhưng anh còn việc phải xử lí.

“Tiểu Khuê, cậu ở đâu vậy?”_Cô lấy điện thoại ra, vừa vui đùa cùng A Thần vừa nói.

“Mình ở đường XZ nè, cậu mau tới đi”.

“Ừm”.

“Chú chở con tới đường XZ nha ”_Mục Lạc Anh nói với tài xế của mình.

- ———
“Lạc Anh, ở đây ”.

“Cậu đợi lâu không?”.

“Cũng không lâu lắm, thôi vào trong tìm nhà đi”.

Tiểu Khuê mãi nói chuyện, chợt nhận ra cô bạn của mình dẫn theo một đứa bé, thắc mắc hỏi: “Anh Anh, cậu bé này là...”.

“Con nuôi ”.

“Dễ thương quá ” _Tiểu Khuê không tự chủ được mà nựng má Lãnh Thần.

Cả ba người cùng vào trong. Đường XZ này là nơi chuyên cho thuê hoặc mua nhà. Cũng khá rẻ, nhà cũng đẹp.

“Cậu thấy căn này thế nào” _Tiểu Khuê chỉ tay vào căn nhà trước mặt, có màu xanh nhìn khá là rộng rãi.

Mục Lạc Anh gật đầu, rồi hai người cùng vào trong, Lạc Anh nhanh nhẩu hỏi: “Ông chủ, căn này bán giá bao nhiêu?”.

“Khoảng 1 ngàn tệ ”.

“Được vậy chúng tôi mua căn nhà này, tôi đặt cọc trước nửa số tiền, phần còn lại khi bạn tôi vào ở sẽ đưa sau” _Mục Lạc Anh cũng không muốn đàm giá làm gì. Thẳng thẳng mua luôn. Coi như đây là quà cô tặng cho Tiểu Khuê vậy.

“Lạc Anh, tiền nhà này mình trả được mà”.

“Tiểu Khuê, mình xem cậu là người thân của mình, cho nên không được nói thêm lời nào nữa”.

“Đúng đó, cô xinh đẹp, mẹ con là muốn tặng cô nên cô phải nhận nó” _Lãnh Thần non nớt.

Mẹ sao? Lãnh Thần gọi mình là mẹ!

“A Thần gọi lại lần nữa đi” _nói đến đây, cô thật muốn khóc. Đây là lần thứ hai cô cảm nhận được sự ấm

áp đến vậy.

Được chồng yêu thương! Bây giờ lại có Thần Thần, cô thật hạnh phúc.

“Mẹ,mẹ”_Thần Thần vui vẻ nói.

Như nhìn được sự xúc động của bạn mình, Tiểu Khuê cũng vui cho cô. Khoác vai cô:“Cậu xem cậu kìa, lớn như này mà còn khóc, làm cho bánh bao nhỏ sợ bây giờ”.

“Sao cô xinh đẹp lại gọi cháu là bánh bao nhỏ”_Thần Thần đưa đôi mắt to tròn ngấn nước hỏi.

Tiểu Khuê nói:“Vì con rất giống bánh bao, nhỏ nhỏ tròn tròn”.

“Mẹ, con là bánh bao nhỏ, bánh bao nhỏ”_Thần Thần vui vẻ vỗ tay, lặp đi lặp lại lời nói.

“Nào, chúng ta vào nhà xem thử đi”_Mục Lạc Anh kéo tay Tiểu Khuê và Thần Thần.

Cô và Thần Thần ngồi xuống sofa, nhưng lạ lắm, cái ghế này nó ướt sẫm nhỉ? Cảm giác này, mùi tanh này, giống như mới trải qua một trận kích tình!

Thoát khỏi suy nghĩ biến thái đó, cô bế Thần Thần sang cái ghế đôi diện.

- Róc rách rách.

“Tiểu Khuê cậu nghe tiếng gì không?”.

“Mình có nghe, hình như phát ra từ phòng đó”_Tiểu Khuê không một chút sợ hãi, chỉ tay theo hướng căn phòng.

“Cậu ở đây đi, để mình đi xem ”_nói rồi, Tiểu Khuê rón rén đi lại, đúng căn phòng này phát ra ánh sáng, còn có tiếng nước chảy.

Không ngần ngại, Tiểu Khuê dùng chân mình đạp phăng cánh cửa ra. Từ sau cánh cửa hiện ra một người đàn ông, đang quần khăn ngang lưng, khuôn mặt đẹp tinh xảo. Nhưng theo Tiểu Khuê thấy, người này rất phong lưu.

Nhưng sợi tóc còn ướt sũng làm tăng lên vẻ mê hoặc của anh ta.Cộng thêm cơ bụng sáu múi săn chắc. Ôi trời! Mình cần máu gấp.

Tiểu Khuê lắc đầu bác bỏ suy nghĩ đó. Nhìn thẳng vào con người sâu thẳm của anh ta: “Tên biến thái, cút khỏi nhà tôi”.

“Tôi, biến thái” _ anh ta chỉ tay vào mặt mình, hỏi ngược lại Tiểu Khuê.

“Đúng, đây là nhà của tôi, làm phiền tên biến thái nhà anh mau đi khỏi đây”.

“Cô gái, có nhầm lẫn gì không? Căn nhà này tôi đã mua được hai tháng rồi đó”.

Mặt Tiểu Khuê dần dần trắng bệch.

Không lẽ mình bị lừa?

Mục Lạc Anh nhìn theo Tiểu Khuê: “Có ai không Khuê”.

“Có, một tên biến thái ” _ Tiểu Khuê gương mặt đỏ bừng bì xấu hổ, đi lại chỗ cô.

Người con trai đó cũng đi phía sau, cô ngạc nhiên: “Mạc Phong”.

“Mục Lạc Anh, cô làm gì ở đây?”.

“Cùng bạn đi mua nhà, nếu căn nhà này của anh vậy cho chúng tôi xin lỗi, chúng tôi đi trước ” _ cô nói.

“Còn cái này, nhớ sau khi XXOO xong, làm cho sạch sẽ vào ” _ cô chỉ xuống cái ghế lúc nãy, cau mày biểu lộ.

CMN! Mục Lạc Anh cư nhiên biết mình mới cùng vật nhỏ XXOO.

Lại nhìn sang cậu bé: “Cô và Tư Phàm cũng nhanh nhỉ? Mới đó mà có con lớn như vậy a”.

“Con nuôi” _ cô để lại hai từ, quay gót rời đi.

Tiểu Khuê cũng không quên tặng cho Mạc Phong một cái liếc mắt.

Mạc Phong thích thú nhìn Tiểu Khuê.

Lần đầu, người nhìn thấy Mạc Phong anh không bị mê hoặc là Mục Lạc Anh. Nhưng người này lại là hoa

đã có chủ.

Lần thứ hai, lại là bạn của Mục Lạc Anh không điên đảo với nhan sắc Mạc Phong. Cô gái này như đóa hoa hồng gai. Sắc bén chỉ cần chạm vào sẽ bị thương.

Nhưng Mạc Phong anh lại thích điều đó. Chưa bao giờ, Mạc Phong lại muốn chinh phục cô gái này như vậy. Và tất nhiên Tiểu Khuê là người đầu tiên khiến Mạc Phong muốn chinh phục.

- _____

I LOVE ĐỌC GIẢ — BUỔI TỐI HẢO.

32. Chương 32: Oan Gia Ngõ Hẹp

Ba người đi đi gặp ông chủ đó. Mới biết, nhà đã có người mua mà ông quên. Mà hiện tại chỉ còn một căn bên cạnh. Tiểu Khuê đành phải mua.

Họ đi TTTM, mua đồ dùng và trang trí căn nhà, đến chiều mới hoàn thành.

Cô và Lãnh Thần không nén lại, gọi tài xế đón.

Tiểu Khuê lúc này mới nhận ra cái bụng đang reo inh ỏi. Không nhịn nổi nữa, ra ngoài tìm cái gì đó ăn.

“May thật, còn bán” _Tiểu Khuê hai mắt sáng rực, khi thấy một bán bình dân, ở lề đường. Không chần chừ nữa, cô bước nhanh đến đó.

“Ông chủ, lấy cho tôi một phần sủi cảo” _Hai giọng nói được phát ra.

Tiểu Khuê tìm kiếm giọng nói đó, quen lắm.

“Là anh / Là cô” _Mạc Phong và Tiểu Khuê đồng thanh nói.

Hoa hồng gai! Lại gặp em nữa rồi!!.

“Đúng là oan gia ngõ hẹp mà” _cô biểu lộ chán ghét.

Mạc Phong không tức giận, thản nhiên nói: “Xem ra tôi và cô có duyên, hôm nay coi như mời cô vậy”.

“Không cần”.

Mạc Phong cũng không nói gì, chậm rãi ăn phần ăn của mình. Một lúc sau, cô ăn xong, mới phát hiện mình quên mang theo tiền.

Xui thật! Lúc nãy đi gấp quá quên lấy bóp tiền.

Mạc Phong nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Tiểu Khuê, biết là cô đã quên mang theo tiền, anh đứng dậy đi về phía ông chủ quán, :“Tiền của ông đây”.

Ông chủ quán cầm lấy, mà số tiền này quá nhiều rồi, ông không tham lam, nhanh nói:“Cậu trai trẻ, tiền này quá nhiều rồi”.

Mạc Phong cười:“Tôi trả cho cô gái này, còn lại ông cứ giữ”.

Tiểu Khuê nghe vậy, bao nhiêu điều không thích về Mạc Phong cũng không còn nữa.

Khi thấy Mạc Phong chuẩn bị đi, cô nói vọng theo:“Cảm, cảm ơn anh”.

Mạc Phong ngoảnh đầu lại:“Coi như cô nợ tôi, có dịp tôi lấy lại”.

Cái tên biến thái khốn kiếp! Xem như lúc nãy mình ngu ngốc đi. Lại lầm tưởng anh ta là người tốt.

- _____

Mục Lạc Anh và Lãnh Thần về đến Mộ gia đã là trời tối, cô và Thần Thần đi ăn nên mới về muộn như vậy.

Vừa vào nhà, liền nhìn thấy gương mặt ai kia đang đen như đất nồi. Biết anh đã giận, cô từ từ đi lại:“Ông xã ”.

Không được siêu lòng! Không được siêu lòng....

Đầu anh cứ lập đi lập lại câu nói đó.

Lạnh lùng:“Từ nay không cho em ra ngoài nữa”.

“Ông xã à! Do em và A Thần đi ăn nên mới về muộn mà, anh xem này có mua cho anh nữa đó”.

“Anh mới không thèm, với cả em đi tối mới về như vậy anh lo lắng em biết không?”.

Cô tự tin hất cằm nói:“Ai dám đụng đến em chứ”.

“Vậy lúc trước em bị bắt cóc, thì sao?”.

Nghe xong, cô dật dật, có cần nói thế không?.

“Tại lúc đó, em sơ ý thôi”.

“Không nói với em nữa, anh đi ngủ” _Mộ Tư Phàm đứng dậy, nhìn tấm lưng cô đơn quá.

Mình làm anh ấy giận thật rồi.

A Thần tuy còn nhỏ nhưng biết chuyện gì đang xảy ra. Cậu bé chạy lại nắm lấy bàn tay to lớn của anh, bàn tay nhỏ nhắn mà rất ấm truyền đến bàn tay lạnh lẽo của anh, nói:“Baba”.

Mộ Tư Phàm cả người cứng đờ, A Thần cứ vậy nói tiếp:“Baba đừng giận mami nữa, mami dẫn con đi ăn, tại con thích ăn quá nên ăn rất nhiều, làm mami về trễ”.

Mộ Tư Phàm ngồi xuống, xoa xoa cái mặt phúng phính.” Được rồi, ta không giận mami nữa”.

“Baba thật tốt ”.

“Đi ngủ thôi, trễ rồi”.

Cô lon ton chạy theo hai người.

Sạ khi cho A Thần ngủ,anh mới trở về phòng, nhìn thấy ai kia đã ngủ ngon lành, anh nhẹ nhàng lên giường, kéo cả người cô vào lòng.

Hai tay cô thuận tiện ôm lấy anh. Nằm một lát, anh lên tiếng, giọng nói sợ hãi:“Lạc Anh, sau này đừng làm anh lo lắng nữa, anh quen với sự tồn tại của em, anh không muốn chuyện lần trước xảy ra một lần nào nữa, hứa với anh được không?”.

“Em hứa ” _cô ngược mặt lên.

Anh cảm thấy yên lòng hơn.

Tình yêu là thứ khiến ta trân quý nhất và cũng tình yêu là thứ khiến ta sợ hãi nhất.

- _____

33. Chương 33: Lãnh Thần Là Con Của Ai?

Nửa đêm, cô khát nước mơ màng tỉnh dậy, phát hiện người bên cạnh đã biến mất.

Anh ấy đi đâu rồi nhỉ?

Cô đi tìm mọi nơi, và vô tình đi ngang qua căn phòng sách của anh. Vẫn còn sáng đèn, từ khe cửa cô nhìn thấy hai chữ “Lãnh Thần”. Rất to, theo như cô biết thì đây là đang điều tra thông tin. Đúng là như vậy!.

“Anh đẹp trai không?” _Mộ Tư Phàm phát hiện ai kia đang nhìn lên, lười biếng ngã người ra ghế, cười như không cười nói.

“Tự luyện”.

“Vào đây”.

Cô ngoan ngoãn đi lại, ngồi lên đùi của anh. Hai tay anh ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, nhìn cô yêu chiều, nói:“Sao không ngủ, lại nói không mang dép đi chân trần, bị cảm lạnh thì sao?”.

“Tại không thấy anh, nên em cảm thấy lo, mới đi tìm anh”.

“Vậy tại anh sao?”.

Cô không trả lời câu hỏi của anh, trực tiếp hỏi:“Lãnh Thần là con của ai?”.

“Con của Lãnh Hàn Mộc, bạn của anh”.

“Nhưng tại sao anh ta lại bỏ nó, và lại lúc em đọc bức thư là của mẹ nó viết, không hề nhắc đến Lãnh Hàn Mộc”.

“Lãnh Hàn Mộc, cậu ấy không giống như những người khác, sống nội tâm và vô cùng lạnh lùng. Vào hai năm trước, có một cô gái theo đuổi cậu ta, và vô tình có Lãnh Thần. Cậu ấy lúc đó nhục mạ cô gái ấy, còn nói con của người đó không phải của cậu ta, thế là sai người đem hai người biến mất khỏi Tây Đô này” _Mộ Tư Phàm nghiêm túc kể lại.

“Vậy bây giờ anh ta có biết Lãnh Thần là con mình không?”.

“Biết, cậu ta rất hối hận, lúc đó mới biết bản thân mình đã yêu cô gái ấy, đi tìm hai mẹ con họ suốt mấy năm qua nhưng không có thông tin gì? ”.

“Em còn một thắc mắc nữa, người con gái anh nói tên gì vậy?”.

“Tử Ái Nhược”.

Tử Ái Nhược! Cậu ấy theo đuổi Lãnh Hàn Mộc lúc anh ta đang là chủ tịch Lãnh thị.

Nhưng sau một thời gian, cô không còn gặp Ái Nhược nữa, giống như đã bốc hơi khỏi Tây Đô.

Vậy nói, Lãnh Thần là con cậu ấy, lúc nhìn thấy thằng bé mình cứ thấy nó giống giống ai đó.

Nếu lúc đó không phải mình nhìn thấy Lãnh Thần thì không biết thằng bé đã đi đến nơi nào.

Nhưng không... chắc chắn trong chuyện này cậu ấy đã sắp đặt sẵn. Mình phải tìm ra Ái Nhược.

“Lạc Anh ”__nhìn thấy vợ yêu đang thẫn thờ, anh ngắt nhẹ vào mũi cô.

Lúc này, cô mới thoát khỏi suy nghĩ của mình:“Tư Phàm, anh giúp em tìm Tử Ái Nhược được không?”

“Em và Tử Ái Nhược có quan hệ gì?”.

”Không dấu gì anh, năm đại học thứ tư, em, Tử Ái Nhược, Bạch Hy Tranh và Tiểu Khuê là bạn thân của nhau, bốn người bọn em sau khi học xong, ai cũng có việc làm cho riêng mình.Một ngày Tử Ái Nhược hẹn gặp bọn em, chúng em nói chuyện rất lâu.

Sang ngày hôm sau, bọn em tới nhà Ái Nhược thì không có ai ở nhà. Tụi em còn nghĩ cậu ấy đã đi đâu đó, nhưng sau ngày hôm ấy tụi em không còn gặp lại Ái Nhược nữa ”__cô buồn bã nói.

“Bạch Hy Tranh là người con gái nằm trong tứ đại gia tộc”.

“Ừm”.

“Còn người tên Tiểu Khuê”.

“Bạn em, người mà sáng nay em cùng Thần Thần đi chọn nhà cho cô ấy, nhưng không may lại đi nhầm nhà của Mạc Phong”.

“Hửm, cậu ta có nhà riêng mà cần gì phải đi mua nhà nhỉ?”.

“Em cũng không biết, anh biết không, em vô tình ngồi vào chỗ mà anh ta và ai đó XXOO”_nói đến đây, hai má cô đỏ lên.

“Hahaha, em cảm thấy thế nào?”_Mộ Tư Phàm bật cười, trêu ghẹo cô.

“Không nói, em đi ngủ ”

“Đợi anh”.

- _____

34. Chương 34: Đại Mỹ Nhân

- Reng reng reng reng

Tiếng chuông điện thoại của Mục Lạc Anh vang lên, đánh thức cô dậy, khó chịu đập tung cái chăn, tay mò tìm điện thoại.

Cái gì cứng quá! Nóng nóng nữa!..

“Bà xã, em làm anh chịu không nổi nữa”_Mộ Tư Phàm vô tư nói.

Nghe như vậy, cô bừng tỉnh dậy, rút tay về, cầm lấy điện thoại trên bàn, trong lòng không khỏi thầm mắng.

Mất mặt quá đi!

“Lạc Anh, đi chơi không?”.

Tiếng nói này, là của Bạch Hy Tranh.

“Sao cậu biết số điện thoại của mình?”.

“Nhờ người điều tra”_đầu dây bên kia vui vẻ nói.

“Không ai có thể điều tra được mình, trừ phi người đó phải là người nằm trong thế giới ngầm”_cô nói, không quan tâm Mộ Tư Phàm đang có mặt ở đây.

Cô ấy là ai? Không lẽ cô ấy giấu mình chuyện gì?

“Là ông xã điều tra giúp mình”_Hy Tranh ngã đầu vào vai Bách Thần, họ nằm trên giường, khung cảnh vô cùng tuyệt.(CHƯƠNG NÀY LÀ LÚC BẠCH HY TRANH VÀ NGÔN BÁCH THẦN LẤY NHAU NẾU AI KHÔNG BIẾT HỌ LÀ AI CÓ THỂ QUA BỘ TRUYỆN THỨ HAI CỦA MÌNH XEM”).

“Bây giờ có chồng rồi, nghe giọng nói cũng chừng chặc hơn”.

“Tất nhiên rồi, mà nè cùng đi ”Sa Sương Thủy” không?”.

“Được, chủ nhật sẽ xuất phát, nhớ gọi cho Tiểu Khuê nha ”.

“Ok, em yêu”_Bạch Hy Tranh vừa nói xong câu đó, ai kia đen mặt cầm điện thoại quăng vào tường nát tan, và rồi một cảnh xuân sắc hiện ra.

- _____

“Lạc Anh, em thực sự yêu anh ”_Mộ Tư Phàm nắm lấy bả vai cô, bốn mắt chạm nhau.

“Thật sự”_cô khẳng định.

“Em là ai? Có thật là bác sĩ hay còn một thân phận nào nữa”.

Mục Lạc Anh vẫn vình thân, mắt không chớp,kiên định:“Em là bác sĩ, ngoài ra không còn gì cả”.

Tư Phàm xin lỗi! Nếu anh biết em là ai liệu anh sẽ còn chấp nhận cô gái như em? Chỉ mong được ở bên cạnh anh như vậy, còn hơn nói ra để lạc mất nhau mãi mãi. Cứ để cho thời gian thay em trả lời câu hỏi của anh.

- _____Còn_____

35. Chương 35: Đại Mỹ Nhân

Sáng ngày chủ nhật, trời trong lành êm dịu, truyền đến cảm giác thoải mái.

Tại “Sở Sương Thủy”, ba cô gái xinh đẹp tựa kiều sa, mắt đeo kính râm che đi một phần khuôn mặt.

Sở Sương Thủy là một nơi nổi tiếng ở Tây Đô, nơi đây có một cái hồ rất to, bao bọc lấy nó là những hàng cây xanh rì, đung đưa trước gió. Nước trong hồ xanh mà yên bình. Hồ được ngăn cách thành nhiều cái hồ nhỏ, tùy người đến đây và đặt sẵn.

Hằng ngày, ở đây có hơn hàng nghìn khách du lịch tới đây.

Tất nhiên, Bạch Hy Tranh cô đã đặt trước một khu hồ. Đủ rộng để cô, Mục Lạc Anh và Tiểu Khuê chơi rồi.

Ba cô gái xinh đẹp bước vào, những ánh mắt háo sắc cứ dõi theo làm người ta cảm thấy khó chịu.

Ba người cùng nhau đi thay đồ, rồi sau đó là vui chơi thỏa thích.

- - -

Phạm thị

Ba người đàn ông với ba phong thái khác nhau, nhưng lại cùng một vẻ mặt là lạnh như băng sơn ngàn năm.

Triệu Nặc Ân nhìn ba người họ, miệng linh hoạt nói: “Thưa chủ tịch, thiếu phu nhân cùng tiểu thư Bạch và tiểu thư Tiểu Khuê cùng đến Sa Sương Thủy”.

“Hừ! Tối qua đã mấy hiệp rồi mà vẫn còn sức đi chơi” __Ngôn Bách Thần buộc miệng nói. Sáu con mắt đỏ đờn về phía Bách Thần.

Mộ Tư Phạm cười đùa: “Cậu ghê gớm thật”.

Mạc Phong cũng hòa theo: “Người chịu được cậu chỉ có vợ cậu, hahahaha”.

“Hai người có đi đến Sa Sương Thủy không thì bảo” __Ngôn Bách Thần then quá hóa giận nói.

“Tất nhiên” __hai người đồng thanh nói, tuy nhiên vẫn lộ rõ ý cười.

- —

Sơ Sương Thủy.

Oa hôm nay chúng ta vừa được nhìn mỹ nhân, bây giờ lại xuất hiện hoàng tử.

Nhiều người ở đó cảm thán.

Ba người đàn ông hung mãnh đi vào, Mạc Phong nhìn cô tiếp tân, dùng mũi nam kế: “Chào em!”.

“Dạ, dạ chào anh, anh cần gì ạ” _ cô tiếp tân đỏ mặt, e ngại nói.

Mộ Tư Phàm và Ngôn Bách Thần lắc đầu nhìn Mạc Phong.

“Tôi không vòng vo, em có thể cho tôi biết ba cô gái tên Bạch Hy Tranh, Tiểu Khuê và Mục Lạc Anh ở đâu không?”.

“Chuyện này em không thể nói cho anh biết được, đó là bí mật của khách hàng ”.

“Nói” _ Mộ Tư Phàm tỏ vẻ tức giận, đập tay lên bàn tiếp tân một cái rõ mạnh.

Cô tiếp tân sợ hãi, run bần bật, nhưng vẫn kiên quyết: “Xin lỗi, tôi tôi không thể tiết lộ được ạ”.

“Chủ Sa Sương Thủy đâu, mau ra đây cho tôi” _ tiếp tục đến Ngôn Bách Thần lên tiếng.

Từ xa, một người đàn ông trung niên, bước lại, nhìn thấy ba gương mặt này không khỏi sợ hãi: “Vâng, ba ngài cần tìm ai?”.

“Mục Lạc Anh, Bạch Hy Tranh, Tiểu Khuê” _ Mộ Tư Phàm nói.

Người đàn ông quay lại nhìn cô tiếp tân: “Còn không mau tìm ”.

“Vâng, là hồ số 25 ạ ”.

Không nói gì nữa. Ba người hiên ngang bước đi, khí thế áp lấn những người xung quang.

“Cô không có mắt à, ba người họ đều là người có tiếng ở Tây Đô này, chọc giận họ cô coi chừng không giữ

được chức tiếp tân của cô”_Ông chủ đó trừng mắt.

Cô tiếp tân gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

- ____

Mỗi cái hồ sẽ có một cánh cửa riêng, không ngần ngại Mộ Tư Phàm đập cánh cửa.

- Rầm.

Ba cô gái xinh đẹp đang vui chơi, giật mình quay lại nhìn, ba người đàn ông mặt đờ đờ sát khí.

Chết rồi!____Mục Lạc An và Bạch Hy Tranh biểu lộ.

Còn Tiểu Khuê vẫn bình thường, nhưng vẫn thắc mắc không biết tên Mạc Phong chết tiệt đó đến làm gì nữa.

Cả ba không chần chừ nữa, nhảy thẳng xuống hồ, quần áo ướt sũng hết nhưng vẫn không che đậy được sự quyến rũ.

Họ thẳng tay xé áo vest của mình ra, để lộ cơ bụng sáu múi săn chắc. Như sói già tiến lại cô gái của riêng mình.

Và rồi một khung cảnh đẹp được tạo ra, một bức tranh thơ mộng.

Tiểu Khuê chẳng biết gì đang xảy ra, cứ vô tư vui đùa cùng Mạc Phong.

Có lẽ hôm nay là ngày vui nhất của bọn họ.

- _____

36. Chương 36: Du Lịch

“Ngồi lại đi, mệt quá”_Bạch Hy Tranh giơ tay lên, vẻ mặt mệt mỏi.

Ngôn Bách Thần cười vui vẻ:“Không phải em thích trốn đi chơi sao? Bây giờ than mệt, chưa đâu bảo bối tối nay em còn mệt hơn thế nữa”.

Đêm qua, anh ấy hành hạ mình suốt đêm! Tối nay lại tiếp tục, ôi mẹ ơi? Mình chết mất.

Mạc Phong và Mộ Tư Phàm biểu mô:” Ấy chà! Chuyện gia đình nên đem về nhà nói chứ”.

Ngôn Bách Thần đen mặt:” Hai cậu được lắm, bốn thiếu gia không tha cho hai người”.

Nói rồi, Ngôn Bách Thần dùng tay mình tát nước liên tục vào gương mặt của hai người kia.

Ba cô gái của chúng ta cùng suy nghĩ biến thái:”Nếu ba người này yêu nhau không biết ra sao nhỉ? Chắc thú vị lắm đây? Hahaha”.

Nửa giờ sau, sáu người chơi đã rồi, mới chịu nghỉ, bây giờ họ đang ở phòng ăn vip của khách sạn.

Những món ăn ngon và đắt tiền được đem lên, thấy thức ăn như thấy vàng họ vào vô ăn, lâu lâu lại xuất hiện những tiếng cười vì dành ăn.

“Mọi người thấy thế nào nếu chúng ta cùng đi du lịch?”_Tiểu Khuê ngừng ăn, lên tiếng.

Bạch Hy Tranh chống cằm suy nghĩ:”Cũng được đó ”.

“Cậu thế nào Lạc Anh”_Tiểu Khuê nhìn sang cô đang ngồi thơ thẩn.

Mục Lạc Anh đưa mắt nhìn sang Mộ Tư Phàm, như bắt gặp được ánh mắt ấy, anh lười biếng nói:”Em muốn đi cũng được, nhưng anh sẽ đi với em”.

“Đồng ý ”_Mục Lạc Anh vui vẻ.

“Còn hai người”_Bạch Hy Tranh lại chuyển sang Mạc Phong và Ngôn Bách Thần.

“Đi thỳ đi”_hai người đồng thanh nói.

“Vậy nhé! Chúng ta sẽ đi Paris em sẽ đặt vé máy bay, ngày mai đi”.

Nói rồi, Tiểu Khuê lấy điện thoại ra,gọi cho ai đó.

“Bảo bối, gọi anh có chuyện gì?”_đầu dây bên kia cương chiều nói.

Do Mạc Phong ngồi bên cạnh Tiểu Khuê nên có thể nghe được những lời nói đó. Bất giác tay anh nắm chặt.

”Có tình tôi nói với Mạc Mạc không?

“Haha, cho tôi xin đi,cô ấy vẫn còn giận tôi đó”.

“Tôi gọi cho anh, muốn anh đặt giúp tôi sáu vé máy bay đi Paris”_Tiểu Khuê hần giọng nói.

“Biết rồi, biết rồi,bà cô hung dữ”_đầu dây bên kia cảm thán nói.

Anh ta là Nam Dạ, trợ lý của Tiểu Khuê trong tổ chức. Nam Dạ cũng rất đẹp nha! Và đặc biệt đã là hoa có chủ.Nam Dạ lại có sở thích chọc phá Tiểu Khuê.

Không trả lời, Tiểu Khuê cúp máy.

“Sao rồi được chứ”_Bạch Hy Tranh tò mò hỏi.

Tiểu Khuê hất mặt:“Việc mà mình làm tất nhiên phải ok chứ!”.

Mục Lạc Anh nói:“Xề!, vậy bây giờ về chuẩn bị, sáng ngày mai gặp nhau tại sân bay ”.

Họ chia tay nhau ra về, ai cũng mang tâm trạng vui vẻ mà về nhà. Chỉ tội có Bạch Hy Tranh, tối về cô bị ai kia làm cho xuống giường không nổi chỉ vì lí do “Đi chơi không xin phép”.

Lão công nhà tôi ơi! Không phải anh cũng chơi hay sao? Chẳng những vậy còn chơi hơn em nữa! Lại nói, chơi nhiều như vậy mà không tỏ ra mệt mỏi, về nhà lại đề người ta ra ăn, không biết anh ấy làm thế nào mà thể lực tốt thật! Máy hiệp rồi mà vẫn còn sức.

- _____

37. Chương 37: Paris Thăng Tiến

Hôm sau, ngày chủ nhật được mong chờ, sáu con người, ai cũng mang vẻ đẹp khiến người ta trầm trồ.

Họ đi máy bay tư nhân, nên có thể nói chỉ có sáu người,và vài nhân viên hàng không.

Mọi người ngồi vào đúng chỗ ngồi của mình. Ai cũng có đôi hết.

Tiểu Khuê ngồi một mình, không ngờ tên nào đó bỗng đứng đi lại ngồi cạnh cô, vô thức nói:“Đừng hiểu lầm, tôi ngồi đây là để ngắm cảnh thôi”.

Ngắm cảnh sao? Thiếu gì chỗ ngồi anh không ngắm được lại tới đây!! Vô lí mà.

Tiểu Khuê nhìn ra phía ngoài, châm biếng:“Anh ngồi đâu mặc xác anh, đừng làm phiền bốn tiểu thư”.

Mạc Phong bỗng áp chế cô vào mép cửa sổ, hai tay chống, nhìn Tiểu Khuê say đắm:“Nếu tôi nói, tôi thích làm phiền em thì sao?”.

Tên này muốn gì đây! Cư li gần như vậy! Khiến người ta ngượng muốn chết!.

Vô thức, hai má cô đỏ lên, ấp úng:“Anh, anh đừng quá đáng ”.

“Tôi quá đáng chỗ nào! Hửm?”.

Tiểu Khuê hừ một tiếng, đẩy tay anh ra, chỉnh lại đồ, ngồi ngay ngắn lại.

Mạc Phong vui vẻ, không trêu chọc ai kia nữa, hai mắt nhắm lại.

- _____

“Đừng quấy, để em ngủ”__Mục Lạc Anh khó chịu nói.

Mộ Tư Phàm không biết xấu hổ, nhân lúc cô ngủ liền hôn cô. Làm cô muốn ngất đi vì thiếu oxy.

“Vợ à? Anh chỉ hôn em thôi mà, cần gì nhăn nhó nhí nhố vậy?”__Mộ Tư Phàm nỉ non nói.

“Anh, cái tên mặt dày này”__Mục Lạc Anh hằn giọng.

“Anh không có”.

“Em ngủ đây? Không được quấy em nữa”.

Vừa nhắm mắt lại, tên nào đó không hôn nữa, tưởng được yên ổn, nào ngờ, hai tay anh không chịu được

đưa vào áo di chuyển đến đôi gò bồng của cô..

Tất nhiên hành động này làm cho mặt cô đỏ lên, còn anh thì tràn đầy dự vọng.

Mộ Tư Phàm nói nhỏ vào tai cô:“Bảo bối! Khi đến nơi em đừng hồng thoát! Anh chịu không nổi nữa rồi”.

Trong cơn mê, cô nghe giọng nói quen thuộc mà không thể nào mở mắt, cứ để cho ai kia muốn làm gì thì làm.

- ——

“Hy Tranh ”_Ngôn Bách Thần dựa vào vai Hy Tranh, tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, xoa xoa.

Bạch Hy Tranh tay còn lại đọc sách, không nhanh không chậm nói:“Hả”.

“Sinh con cho anh được không?”.

“Đợi một thời gian được không anh, em sợ”_Bạch Hy Tranh nhăn mày, trong lời nói vô cùng ỉu sầu.

“Không sao? Anh đợi được”_Ngôn Bách Thần buồn bã nói.

Và rồi cả hai chìm vào im lặng. Một hồi sau, cũng chìm vào giấc ngủ.

- ——

38. Chương 38: Kẻ Thứ Ba

Gần chiều họ mới tới Paris, thành phố được mệnh danh là lãng mạn. Ở đây có rất nhiều cặp tình nhân, họ chụp hình,ngắm cảnh,.....

Họ đặt chân vào khách sạn, đi thẳng lên phòng của mình. Phòng của họ tất nhiên phải cao cấp và sang trọng rồi.

Hai vợ chồng nhà kia ắc hẳn sẽ cùng phòng, Riêng Mạc Phong và Tiểu Khuê riêng phòng.Điều đó cũng làm cho Mạc Phong không thích. Đành chịu thôi!

——

Tối 7h

Gió se se thổi lạnh, những làn sương phủ thay tuyết, lạnh đến run người. Nhưng họ vẫn vui vẻ mà đi chơi. Vì chỉ ở đây hai ngày một đêm thôi.

Bạch Hy Tranh, Mục Lạc Anh, Tiểu Khuê đi vào trung tâm thương mại.

Còn ba người kia tất nhiên là phải đi theo, phòng nam nhân nào lại gần bảo bối của mình.

Cô nhân viên tiếp thị cung kính cúi chào, họ chỉ gật đầu rồi bước vào trong.

“Khuê, Lạc Anh, hai cậu thấy cái váy này thế nào”_Bạch Hy Tranh đưa cái váy cúp ngực ngắn tới đùi, màu hồng nhạt, trong rất quyến rũ.

“Rất hợp với cậu”_hau người đồng thanh trả

Ba người đàn ông kia không hiểu về trang phục của nữ nhân, nên đành ngồi ở ghế chờ uống nước.

Mục Lạc Anh lựa một hồi, chẳng thấy cái nào vừa ý, sinh ra chán quyết định đi lại nơi bán trang sức, trước khi đi không quên nói:“Mình đi xem khu khác ”.

Chưa kịp để hai người trả lời thì cô đã đi mất.

Trang sức ở đây rất tinh xảo và đẹp. Nhìn vào đã khiến cô vừa mắt. Và vô tình cô nhầm trúng chiếc nhẫn hình hoa hồng đỏ. Hoa không lớn, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác vui tươi. Cô nhớ không lầm, ý nghĩa của loài hoa này là “tình yêu bất diệt”. Cô cũng ước mong, tình yêu của cô và anh mãi mãi không phai nhạt.

Mục Lạc Anh nhìn cô nhân viên bán hàng:“Tôi mua chiếc nhẫn này”.

“Chị thật có mắt nhìn, chiếc nhẫn vừa mới nhập về,chỉ có một chiếc duy nhất trên thế giới”_cô nhân viên vui vẻ nói.

“Anh yêu, mua cho em chiếc nhẫn đó đi”_giọng nói nũng nịu mà vô cùng lẳng lơ của một người đàn bà vang lên. Đưa cặp gò bồng của mình vào tay người đàn ông. Theo cô thấy, ông ta chắc khoảng 50 mấy tuổi, vậy mà cô gái nhìn khoảng 22 tuổi này lại gọi là anh yêu. Nghe mà thấy ớn.Còn người đàn ông thì không cần nói cũng biết đang mê mẩn cỡ nào với hành động này, hai mắt cô di chuyển vào bàn tay phía sau của ông ta, đang xoa xoa cái mông của cô gái này.

Không muốn nhìn thấy một màn dâm dăng này nữa, cô định quay gót bỏ đi, nhưng không quên bảo cô

nhân viên lấy chiếc nhẫn. Sạ khi nhận được đồ vật của mình, cô đi thật nhanh kéo buồn nôn.

Cô gái nhìn theo bóng lưng cô, khuất dần, hai tay nắm chặt lại. Dám cướp đồ của tôi, cô không yên với Mỹ Lệ tôi đâu?.

Mua xong tất, sáu người trở về khách sạn. Hôm nay thật mệt. Buổi sáng ngày mai họ sẽ đến nơi nổi tiếng ở đây.

Cũng may, buổi tối ai cũng yên giấc ngủ, không bị làm phiền.

Tối đó, cô mơ thấy, anh cùng một người phụ nữ khác ở bên nhau, ân ân ái ái, cô ta còn nhìn cô cười thách thức. Còn anh thì không màng đến cô ở đó vẫn vui vẻ bên cô ta.

Bình tĩnh dậy, mồ hôi nhễ nhãi:“Giấc mơ thật kì lạ! ”.

- _____

39. Chương 39: Ánh Mắt Say Đắm

Sáng.....

“Bách Thần lại đây chụp hình cùng em ”_Bạch Hy Tranh ngoắt tay.

Ngôn Bách Thần không một lời than, yêu chiều đi đến cạnh Bạch Hy Tranh.

Hiện tại, sáu người đang ở nơi nổi tiếng của Pháp, tháp Eiffel. Một biểu tượng của nước Pháp lãng mạn.

Mạc Phong thì đi đến gần Tiểu Khuê, lấy trong túi ra một cây hoa:“Tặng em”.

Tiểu Khuê cầm lấy:“Cảm ơn”.

“Tiểu Khuê, anh có một câu muốn hỏi em?”.

Thay đổi cách xưng hô? Và lại nói chuyện thật ôn nhu!

“Anh hỏi đi”

“Em có tin vào chuyện yêu từ lần gặp đầu tiên không?”.

“Tin”_Tiểu Khuê thẳng thừng trả lời.

“Ừm! Anh yêu em từ lần gặp đầu tiên, cho nên em phải làm bạn gái của anh”.

Đây là lời nói vô cùng bá đạo mà Tiểu Khuê lần đầu nghe.

“Không có khả năng”.

“Lần gặp đầu, em nhìn thấy thân thể anh, cộng thêm hôm trước anh trả tiền giúp em..”.

Tiểu Khuê ngắt ngang:“Chuyện vô ý nhìn thấy thân thể thì tôi xin lỗi! Còn chuyện kia, bây giờ tôi trả anh là được chứ gì?”.

Mạc Phong đưa ngón tay lên:“No no no, anh chỉ cần em, anh không cần tiền”.

“Tùy anh”.

Tiểu Khuê quay lưng bỏ đi, Mạc Phong không bỏ qua dễ dàng như vậy, lớn tiếng nói:“Trình Tiểu Khuê, nếu em không đồng ý làm bạn gái của anh, anh sẽ nhảy xuống đây ”.

Mạc Phong biết cô họ Trình! Lại nói anh ta muốn muốn nhảy xuống đó. Vì họ đang đứng ở một nơi vô cùng cao để ngắm tháp và quang cảnh. Từ đây nhìn xuống cũng khiến người khác bủn rủn.

Tiểu Khuê không chần chừ, chạy lại chỗ Mạc Phong:“Anh nhảy xuống càng tốt, để tôi đi tìm nam nhân khác, đẹp trai hơn anh, tốt hơn anh, tất cả đều hơn anh, lúc đó tôi còn cảm thấy vui hơn”.

Mạc Phong nghe những lời đó, tim đau nhói. Sao cô ấy có thể nói như vậy? Lần này anh thật sự hiểu được tình yêu chân thực, nhưng người con gái trước mặt này lại....

Tiểu Khuê nhìn khuôn mặt thất thần của Mạc Phong, cô vô cùng lo lắng. Nói những lời đó chỉ để chọc tức anh thôi. Lỡ như anh ta hiểu lầm, rồi nhảy xuống....

Nhưng không Mạc Phong cúi gầm mặt:“Được, anh hiểu rồi,sau này anh không làm phiền em nữa, em phải sống thật tốt, thật hạnh phúc”.

Nói rồi, anh bỏ đi,lướt ngang qua cô, lần này tới lượt Tiểu Khuê nói:“Nếu không có anh bên cạnh, em không bao giờ sống tốt, không bao giờ hạnh phúc được”.

Mạc Phong dừng bước chân của mình lại, môi mông khẽ mỉm cười, quay lại ôm lấy người Tiểu Khuê: “Trình Tiểu Khuê, anh yêu em, đời đời kiếp kiếp yêu em”.

“Mạc Phong em yêu anh”.

Một khung cảnh lãng mạn hiện ra, thu hút khách du lịch. Họ cùng nhau chụp lại khoảnh khắc ấy. Khoảnh khắc mà Tiểu Khuê và Mạc Phong hôn nhau nồng cháy.

- ————— Còn ————— -

Về sau, cặp đôi Trình Tiểu Khuê và Mạc Phong vô cùng hạnh phúc.

Còn Mộ Tư Phàm và Mục Lạc Anh sẽ có biến kể từ chương sau...

Ngược (ít), ngược tâm (nhiều).

Cùng theo dõi truyện nhé!

40. Chương 40: Ánh Mắt Say Đắm

“Lạc Anh, em không khỏe sao? ”_Mộ Tư Phàm nhìn cô, lo lắng hỏi.

Cô hồ hững đáp: “Không sao?”.

Mộ Tư Phàm lại hỏi tiếp: “Nếu không sao, sao em không đi chơi cùng hai người kia, lại ngồi ở đây ngắm được gì chứ?”.

Mục Lạc Anh nghiêng người: “Tư Phàm, nếu một ngày anh rời xa em, chắc em em rất đau lòng”.

Mộ Tư Phàm càng khó hiểu nhìn vợ yêu: “Hôm nay em lạ lắm!”.

Mục Lạc Anh cười như không cười: “Em rất bình thường, nào ra đó đi”.

Cô ngồi bậc dầy, nắm tay Mộ Tư Phàm đi về phía bốn người kia, bàn tay lạnh lẽo của cô truyền đến lòng bàn tay của anh.

Từ đằng xa, một người phụ nữ ánh mắt say đắm nhìn Mộ Tư Phàm.

Anh phải thuộc về Mỹ Lệ tôi!!!!.

Tuy không nói ra, nhưng cô cảm nhận được ánh mắt ấy, ánh mắt làm người khác khó chịu. Bàn tay nhỏ bé siết chặt lấy tay anh, bước đi càng nhanh hơn.

- _____

Mỹ Lệ tên thật là Hứa Mỹ Lệ, con gái của Hứa Minh Trì, một lần không nghe lời, liền bị đuổi khỏi Hứa gia, rồi sang Pháp, đi mê hoặc những ông chủ lớn. Hứa gia thì chẳng biết những việc mà cô ta làm.

- ____

“Lạc Anh, lại đây” __Từ xa, Bạch Hy Tranh nói lớn.

Cô, Bạch Hy Tranh và Tiểu Khuê cùng chụp hình, để ba người kia đen mặt đứng nhìn.

Cô cũng vui vẻ hơn. Họ chụp được rất nhiều hình.

Tiểu Khuê cười tươi chỉ tay:“Nào lại đó gắn móc khóa tình yêu”.

Bạch Hy Tranh nghe vậy, trêu:“Chà,chà Tiểu Khuê ai lại chiếm được trái tim của cậu”.

Tiểu Khuê đỏ mặt tía tai,Mạc Phong không ngần ngại ôm bả vai Tiểu Khuê:“Là tôi”.

Mục Lạc Anh vui vẻ chen vào:“Thỳ ra là tên biến thái của Tiểu Khuê”.

Lời nói làm cho ba người còn lại bật cười khanh khách.

Mạc Phong bênh vực:“Nè, nè đừng chọc cô ấy chứ?”

Mộ Tư Phàm nói:“Từ khi nào, Mạc Phong hoa bướm khắp nơi lại biết yêu nhỉ?”.

Ngôn Bách Thần:“Đúng nha!”.

“Hừ, hai cậu đợi đó, sau này ông đây có lấy vợ cũng không mời hai người”.

“Vậy sao? Tiết kiệm được mấy ngàn tệ”__Mộ Tư Phàm ngênh mặt.

“Tôi cũng vậy”_Ngôn Bách Thần hòa theo.

Mạc Phong sáng mắt nhìn hai người, nhỏ nhẹ:“Ồi hai người bạn yêu quý của tôi ơi, lúc đó nhất định mời hai người”.

“Hahahaha, nhìn cái bản mặt của anh thật là mắc cười”_Tiểu Khuê cười.

“Em.....”.

Thế là một cảnh sắc nữa hiện ra, ngày hôm nay họ không bao giờ quên.

- ———.

41. Chương 41: Trở Về Tây Đô

Trên máy bay trở về, do mệt mỏi quá nên đã ngủ, chỉ còn lại Mộ Tư Phàm và Mục Lạc Anh vẫn còn thức.

Mục Lạc Anh bỗng nhớ đến Lãnh Thần, hôm trước lúc cô chuẩn bị đi hình như cô không thấy nó thỳ phải. Để giải đáp thắc mắc của mình, cô quay sang anh:“Hôm trước sao em không nhìn thấy Thần Thần?”.

Mộ Tư Phàm mỉm cười:“Ba nó đến đón nó rồi”.

“Lãnh Hàn Mộc sao? Khi nào?”.

“Buổi sáng lúc em đi Sa Sương Thủy”.

“Vậy giờ nó ra sao? Lãnh Hàn Mộc có đối xử tốt với nó không?”.

“Cô gái nhỏ của anh à! Hàn Mộc là ba ruột của thằng bé, lại nói cậu ta cũng đang tìm mẹ con họ mà ”.

“Em quên mất, vậy tốt rồi, em ngủ đây”.

Mộ Tư Phàm yêu chiều hôn vào trán cô:“Ngủ ngon”.

- ———-

“Ừm, ừm ”_Mục Lạc Anh duỗi thẳng người,thoải mái kêu lên vài tiếng.

Mộ Tư Phàm ngồi làm việc nhưng vẫn không ngừng quan tâm đến cô,hướng mắt nhìn vợ yêu đã thức dậy:“Ngủ ngon chứ?”.

Mục Lạc Anh ngạc nhiên nhìn xung quanh, đây không phải phòng cô sao? Tới nơi lúc nào sao cô không biết nhỉ?.

Mục Lạc Anh vẫn đang còn mải mẩn suy nghĩ, Mộ Tư Phàm đã lên tiếng:“Thấy em ngủ ngon quá nên khi tới nơi anh không đành lòng đánh thức”.

Mục Lạc Anh hiểu ra, ồ lên một cái. Bước vào phòng tắm.

Một lúc sau, cô bước ra, trên người mặc chiếc váy ngắn, cúp ngực màu đen huyền bí. Trong rất quyến rũ cùng mái tóc đen được xõa xuống.

Mộ Tư Phàm ngây người một lát, hai chân không tự chủ được đi về phía cô, ôm lấy cả người Mục Lạc Anh:“Em đẹp lắm!”.

Nếu lúc trước được anh nói như vậy cô sẽ rất vui, nhưng hôm nay, cô chẳng biết tại sao trong lòng lại cứ thấp thỏm, bồn chồn giống như sắp có chuyện gì xảy ra vậy.

Không muốn làm anh mất vui, cô cười dịu dàng:“Anh cảm thấy mình bị em dụ hoặc chưa?”.

“Hahaha, tất nhiên, thậm chí anh còn muốn ”ăn” em tại chỗ này”.

“Không biết xấu hổ ”.

“Bên cạnh em, anh không ngại gì cả”.

“Được rồi, được rồi em còn có chuyện giải quyết em đi đây”.

“Anh bảo người đưa em đi”.

“Không cần đâu, em đi lát về rồi, tạm biệt!”.

Mộ Tư Phàm nhìn theo bóng lưng cô, nó cô đơn vô cùng, có ai biết lúc anh ôm cô nó không còn sự ấm áp nữa mà đổi lại là sự lạnh lẽo. Và cả đôi mắt hồn nhiên vô tư đó bây giờ chỉ còn sự u sầu. Không một chút sức sống.

Lạc Anh, thật ra em làm sao vậy? Từ hôm qua rồi em rất lạ!!!

- ——

Mục Lạc Anh bắt taxi đi đến một nơi thật xa, chỉ có cây và bóng tối.

Tới nơi, Mục Lạc Anh đi vào, bước chân kiên nghị mà vững vàng của cô, ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía trước.

- Cốc cốc cốc

“Vào”_giọng người đàn ông lạnh mà vô cùng độc địa.

Mục Lạc Anh thấy lạ với giọng nói này, nhưng vẫn không suy nghĩ nhiều cô đẩy cửa bước vào. Cung kính cúi chào một cái: “Chủ nhân”.

Ánh mắt vẫn không dao động nhìn người đàn ông trước mặt, lúc này cô không khỏi ngạc nhiên, chủ nhân của cô là Ngư Hủy Triết.

Mục Lạc Anh không tin vào mắt mình, hỏi: “Chủ nhân của tôi là ông, Ngư Hủy Triết”.

Ngư Hủy Triết nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén: “Cô không hài lòng”.

- ——Còn——

42. Chương 42: Sự Lựa Chọn Đau Khổ

Mục Lạc Anh vẫn đứng đó nhìn Ngư Hủy Triết, nói trong sự bình tĩnh: “Tôi không nghĩ như vậy”.

Ngư Hủy Triết cười cuồng ngạo: “Phải thế chứ! Ảnh Vương của Ngư Hủy Triết tốt nhất không nên kiên nhẫn bất cứ thứ gì? Kể cả người thân, cô hiểu rõ chứ?”.

Đúng, cô là Ảnh Vương, một người nghe đến tên phải run sợ, Ảnh Vương là tên mà những người trong thế giới ngầm gọi cô, mặc dù họ chưa từng nhìn thấy mặt của cô. Những lần cô xuất hiện đều vào buổi tối, nhiệm vụ cô thực hiện chỉ có hai chữ “giết người”, bất luận họ là ai, chỉ cần lệnh chủ nhân ban xuống cô đều thực hiện. Không biết khi nào bàn tay cô đã nhuộm máu của rất nhiều người.

Đặc biệt, cách cô giết người là giết phải thấy. Ý nói, khi giết bóng của cô và người bị giết sẽ được người

khác nhìn thấy. Bởi vậy, cô mới có tên “Ảnh”. Để lại sự ám ảnh trước cách cô giết người.

Lại nói, lúc cô rơi vào tay Lâm Nguyệt mà không thoát ra được, không phải cô không muốn thoát, mà là vì cô không muốn bản thân bị bại lộ. Nếu một người phụ nữ đánh lại hai người đàn ông và một người nữa, thì họ sẽ sinh ra nghi ngờ.

Lúc trước và bây giờ, không khi nào cô không cảm thấy lo lắng trước thân phận đó của mình, rồi Mộ Tư Phàm sẽ nghĩ như thế nào khi lấy một cô gái, vừa cứu người lại vừa giết người.

Thoát khỏi suy nghĩ, Mục Lạc Anh nói, “Chủ nhân, ngài gọi tôi tới là có chuyện gì?”.

“Giết một người” __Ngư Hủy Triết nói, đôi mắt sâu thẳm khó đoán.

“Ngài cứ nói”.

“Mộ Tư Phàm”

Mộ Tư Phàm

Mộ Tư Phàm

Mộ Tư Phàm

Mộ Tư Phàm

Đầu óc cô cứ lặp đi cái tên đã khắc vào trong tim. Không dám nghe nữa, giết người cô yêu nhất! Có thể sao?

Mục Lạc Anh đứng như không vững, đôi mắt bắt đầu dao động: “Cho tôi một lí do”.

“Khi giết người, không cần biết lí do, mà người cô giết lần này là chồng mình nên tôi sẽ miễn cưỡng cho cô biết lí do”.

Ngư Hủy Triết đứng dậy, đi lại gần cô, giọng nói hiện lên tia độc ác: “Cậu ta hại chết con tôi, Ngư Tâm Niệm”.

“Anh ấy thế nào lại hại chết con gái ngài” __Mục Lạc Anh có phần sắc lạnh.

“Hai năm trước, Niệm Niệm và Mộ Tư Phàm quen nhau, không ngờ sau này Niệm Niệm mới phát hiện Mộ Tư Phàm không yêu nó, chỉ xem nó là trò vui. Đau khổ quá, nó cắt cổ tay tự vẫn để lại một mình ta cô đơn không một người thân...”

Tư Phàm anh ấy từng là người như vậy sao?

Mục Lạc Anh cảm thấy bất lực, không tìm được nói: “Vậy lúc trước, ngài bảo tôi giúp Phàm thị vì Mộ Nhiếp Chính là bạn ngài, bây giờ ngài lại bảo tôi chính tay giết Tư Phàm vì Tư Phàm hại chết con gái ngài, Ngư Hủy Triết, ngài nói tôi biết, rốt cuộc ngài muốn làm gì?”.

Ngư Hủy Triết trở về chỗ ngồi, cười thâm sâu: “Đáng khen với câu hỏi của cô, như cô nói, tôi không có hứng thú với Phàm thị, người tôi muốn là Mộ Tư Phàm.

Lúc trước cậu ta ngốc, tôi muốn tự tay giết chết, nhưng tôi muốn cậu ta phải đau khổ như con gái tôi đã phải gánh chịu, để cậu ta biết thế nào là cảm giác đau khổ, chính người mình yêu giết chết, hahaha, chắc thú vị lắm ”.

Trong màn đêm, tiếng cười man rợ vang lên, người con gái rối rắm trước sự lựa chọn đau khổ này.

Rồi cô phải làm sao?

Mục Lạc Anh lặng lẽ rời khỏi, trong cô vô cùng thăm sâu. Đi mãi, đi mãi đến khi màn đêm buông xuống.

- _____

43. Chương 43: Xảy Ra Chuyện

Mục Lạc Anh bây giờ mới nhận ra, cô chẳng biết mình đang đi về đâu nữa, nơi này tối đen chỉ còn một chút ánh sáng, nhìn về phía trước, cô thấy có rất nhiều bóng người đi về phía cô, nhanh nhẹn quay người lại, liền nhận ngay hai phát đạn vài bụng.

Mục Lạc Anh nhăn mày, ôm lấy bụng, máu tuôn ra không ngừng, mặt cũng bắt đầu trắng bệch, muốn chạy nhưng không chạy nổi, đôi mắt từ từ rũ xuống, cả cơ thể ngã ngửa xuống.

Trong cơn mê, cô cảm nhận được đám người đó đem cô đi. Có cả giọng một người phụ nữ rất quen rất quen và sau đó mất đi ý thức.

- _____

- Bang bang bang

Hàng loạt tiếng li vỡ, đồ vật nằm dưới sàn, Mộ Tư Phàm như con sói quăng đồ khắp nơi.

Mạc Phong cũng cảm thấy rợn người trước anh, có bao giờ Mộ Tư Phàm lại như vậy chứ!

Triệu Nặc Ân cầm lấy tài liệu nói:“Thưa chủ tịch,phu nhân đi đến Đài Mộng, sau đó không thấy nữa ”.

Đài Mộng là con đường mà cô bị bắt, cách xa tổ chức rất nhiều.

Mộ Tư Phàm tức giận,ánh mắt lạnh lùng không tơ máu:“Vô dụng, chỉ có bao nhiêu đó cũng không điều tra được”.

Triệu Nặc Ân nghe vậy, tay nắm chặt lại. Nhưng vẫn không biểu lộ sắc thái tức giận, vẫn bình tĩnh:“Xin lỗi chủ tịch”.

“Xin lỗi, xin lỗi, còn không mau đi tra tiếp”.

Triệu Nặc Ân rời khỏi phòng với tâm trạng chán ghét, nếu không phải chủ nhân và người con gái anh ta yêu, thì không bao giờ anh ta đến đây.

Trong phòng, còn lại Mạc Phong và Mộ Tư Phàm.

Mạc Phong nhớ, Tiểu Khuê từng nói với anh, cô ấy là hacker số 1. Nếu tìm Mục Lạc Anh chắc không thành vấn đề.

Nghĩ vậy, Mạc Phong gọi điện cho Tiểu Khuê.

Tiểu Khuê đang ngủ, nghe tiếng chuông điện thoại, lười biếng nói:” A...lo”.

“Khuê Khuê, em mau đến Phàm thị, Lạc Anh xảy ra chuyện rồi”.

Tiểu Khuê tỉnh ngủ ngồi bật dậy:“Cái gì? Được rồi em tới ngay”.

Mộ Tư Phàm liếc mắt nhìn:“Gọi làm gì, chỉ khiến Tiểu Khuê của cậu lo lắng”.

Mạc Phong tự tin:“Cô ấy là hacker số 1 đó, người mà giấu đi thông tin thật sự của vợ cậu, chỉ có cô ấy mới điều tra ra hiện giờ vợ cậu đang ở đâu”.

Nếu nói vậy? Ngoài làm bác sĩ, chắc chắn còn thân phận khác mà anh không biết.

Một lát sau, Tiểu Khuê đã có mặt tại phòng làm việc của Mộ Tư Phàm.

Ngồi trước màn hình máy tính, bàn tay nhỏ nhắn linh hoạt bấm từng con chữ, con số.

Cũng may trên người Lạc Anh có thiết bị theo dõi. Nên cô cũng dễ dàng hơn, ngã người ra ghế, chỉ tay vào màn hình: “Lạc Anh đang ở đây”.

Đó là ngôi nhà hoang, nằm ở trên núi, mà dãy núi đó lại bao bọc bởi những hàng cây rậm rạp.

Mạc Phong nhìn, rùng mình một cái: “Cái người bắt cũng biết lựa chỗ ghê, nơi có nhiều động vật độc và ăn thịt nhất, lần này Lạc Anh khó sống”.

Mộ Tư Phàm chuyển ánh mắt nhìn Mạc Phong: “Cậu mới nói cái gì?”.

Mạc Phong cảm thấy người bạn của mình còn đáng sợ hơn những con đó nữa, vội phản bác: “À, à tôi có nói gì đâu?”.

Tiểu Khuê khó chịu: “Được rồi bây giờ không phải lúc nói đâu, mau đi cứu Lạc Anh thôi”.

Cả ba người nhanh chóng rời khỏi Phàm thị, anh đem theo khoảng 500 người trong bang Long Thần của Mộ Nhiếp Chính.

Trước khi đi, trực giác mách bảo anh phải về Mộ gia, giống như nơi đó nó có thứ gì cần anh đem theo vậy. Lái xe thật nhanh về Mộ gia, chạy thẳng lên phòng, nhìn xung quanh, chợt anh mắt dừng lại tại cái máy quay lúc trước nhặt được tại nhà cha mẹ của Lạc Anh.

Đúng là thứ này! Anh cầm lấy, rồi lái xe đến nơi của Mục Lạc Anh

- ——Còn—— -

44. Chương 44: Sự Thật

Mục Lạc Anh mơ mơ màng màng tỉnh, trước mắt cô là người phụ nữ đeo mặt nạ.

Lại là bà ta Lâm Nguyệt!!

Vết thương của cô không ngừng chảy máu, nhưng vẫn chịu được, cô thều thào nói:” Lâm Nguyệt, bà lại muốn làm gì?”.

Lâm Nguyệt ngồi khoanh tay trước ngực nhìn cô:“Nhận ra tôi sao? ”.

Mục Lạc Anh mất kiên nhẫn:“Bắt tôi làm gì?”.

“Giết cô” _Lời nói nhẹ nhàng mà chứa đầy sự hiểm ác..

Mục Lạc Anh chẳng tỏ ra sợ hãi, cô giết người nhiều rồi, bây giờ lại bị người khác giết ngược lại.

“Hahaha, trước khi chết tôi muốn biết lí do được không?”.

“Thành toàn cho cô, lí do đó là ba mẹ cô hại chết chồng tôi, Trình Nhật”.

Cái tên này, nghe quen quá. Đúng rồi là người cùng ba mẹ mình nghiên cứu ra bom. Và chết ngay cái ngày đó.

Nếu nói vậy, người chụp chung với ba mẹ là hai vợ chồng này, Trình Nhật và Lâm Nguyệt

“Bằng chứng gì mà bà nói ba mẹ tôi hại chết chồng bà”.

“Bằng chứng sao, bằng chứng là tao tận mắt chứng kiến, chỉ vì phát minh điên rồ của ba mẹ mày mà chồng tao phải chết”.

Mục Lạc Anh mỉm cười:“Nếu tôi nói, chồng bà cũng có phần”.

Lâm Nguyệt không quan tâm lời cô nói, đứng dậy đi về phía cô, nâng mặt cô lên:“Chồng tao ngu nên mới đi theo ba mẹ mày, cũng vì vậy mà anh ấy mới chết vì quả bom của ba mẹ mày chế tạo ra”.

Mục Lạc Anh phì nhổ vào chiếc mặt nạ, Lâm Nguyệt tức giận tát cho cô một bạt tay rõ mạnh.

- Chát

In dấu năm ngón tay lên mặt, tay kia giật phắt cái mặt nạ xuống,lộ ra khuôn mặt vô cùng xấu xí.

Mục Lạc Anh cả kinh:“Mặt bà...”

Lâm Nguyệt không ngại nói:” Vì vụ nổ năm đó, tao đến đưa cơm cho anh ấy, không ngờ lại chứng kiến một màn lửa cháy, tao ném cơm xuống, lao vào đám cháy không màn đến sự sống, nào ngờ không tìm thấy chồng tao, không chống cự nổi, tao ngất đi khi tỉnh lại thấy mình nằm trong bệnh viện cùng khuôn mặt, người không ra người, ma không giống ma này ”.

Cô im.lặng nghe Lâm Đàn nói tiếp:” Ra đường, bị người đòi hắt hủi, chị tao Lâm Đàn, cố giúp tao làm phẫu thuật chỉnh lại gương mặt, nhưng vì quả bom đó làm khuôn mặt tao bị nhiễm phóng xạ không bao giờ chỉnh ghép lại được, mày biết tao lúc đó chỉ muốn chết cùng chồng tao, nhưng không tao phải trả thù cho anh ấy bằng việc giết mày, giết chết người mà ba mẹ mày yêu thương nhất”.

“Nếu không nhờ báo chí nói mày là con của Mục Chính Minh, và vẫn còn sống thì có lẽ thù này tao sẽ không bao giờ trả được, giờ thì chuẩn bị đoàn tụ cùng ba mẹ mày đi”.

Lâm Nguyệt cầm cây súng lục đưa vào giữa trán cô, cô cũng không làm gì, nhắm mắt lại chờ chết.

Đúng lúc, Lâm Nguyệt chuẩn bị bóp cò cánh cửa bật tung ra.

- Rầm.

Mục Lạc Anh giật mình mở mắt ra, Lâm Nguyệt quay người lại.

Thân ảnh Mộ Tư Phàm đứng đó, uy nghiêm, ánh mắt lo lắng nhìn Mục Lạc Anh.

Trên tay anh là cây súng đang chỉa về hướng Lâm Nguyệt, còn tay kia ném cái máy ghi hình cho bà ta.

“Bà xem đi ”.

Lâm Đàn nghi ngờ nhìn Mộ Tư Phàm:“Đây là cái gì?”.

“Máy quay, sự thật về vụ nổ, bà xem cho kĩ để coi, quả bom lúc đó có phạm của chồng bà hay không?”.

Lâm Nguyệt cầm máy quay lên xem, hai mắt mở to, bàn tay run run. Vậy là bà hiểu lầm Mục Lạc Anh. Chồng bà cũng có phần chế tạo ra quả bom. Không những vậy, còn là người làm ra sự gây nổ, điểm quan trọng của quả bom.

Lâm Nguyệt hối hận nhìn Mục Lạc Anh, bà không biết làm gì tạ lỗi với cô, đành quỳ xuống:“Lạc Anh, xin lỗi cô, tôi đã hiểu lầm,...chồng tôi mới là người khiến vui nổ đó xảy ra, tôi, tôi thành thật xin lỗi cô”.

Mục Lạc Anh cố gắng nói:“Bà, bà đừng trách mình ”.

Sau đó ngắt đi, Mộ Tư Phàm hoảng hốt bế cô đưa đến bệnh viện. Mạc Phong và Tiểu Khuê xử lý đám người bên ngoài xong cũng chạy xe theo.

Còn Lâm Nguyệt hối hận việc làm của mình, không có thù, bây giờ sống làm gì nữa??

- Dừng dừng dừng.

Lâm Nguyệt bắn ba phát súng vào đầu mình tự kết liễu. Khi chết trên môi bà ta vẫn còn vương lên nụ cười, giống như nhìn thấy người mình yêu, Trình Nhật đợi em!!!.

- —————Còn—————

Mọi người muốn đọc H không nào? Nếu muốn mình sẽ cho H vào hai chap tới nha.

SẮP CÓ THỊT! SẮP CÓ THỊT.

[THỊT XONG SẼ CÓ BIẾN]....

45. Chương 45: Chạm Mặt Hứa Mỹ Lệ

“Anh Anh, mau mở mắt ra nhìn anh, không cho em nhắm nữa”_Mộ Tư Phàm hét lớn, hai tay không ngừng lay thân thể Mục Lạc Anh.

Mao Hiểu Thần vội gạt tay anh ra, trấn an:“Tư Phàm, cậu bình tĩnh đi, vợ cậu tôi sẽ cứu sống, cậu đừng mất kiểm soát nữa, ai thấy cũng sợ hãi hết rồi kìa”.

Mộ Tư Phàm giữ bình tĩnh hơn, nhìn chiếc giường đẩy Mục Lạc An vào phòng cấp cứu.

Ánh đèn đỏ cấp cứu sáng lên. Và rồi mấy tiếng đồng hồ trôi qua, vẫn không thấy động tĩnh gì. Mộ Tư Phàm ngồi trên hàng ghế, tay đan xen vào nhau, cả thân thể anh dính đầy máu của cô.

Mạc Phong đập tay vào vai anh:“Cậu yên tâm đi, phải tin vào Hiểu Thần chứ!”.

Đúng lúc đó, ánh đèn đỏ tắt, cánh cửa được mở ra, Mao Hiểu Thần bước ra, tay gỡ khẩu trang, Mộ Tư Phàm hốt hoảng đi lại:“Cô ấy sao rồi?”.

“Đã qua cơn nguy kịch rồi, lát nữa sẽ tỉnh ”.

“Cảm ơn cậu”.

Mao Hiểu Thần trợn mắt nhìn. Có phải anh nghe nhầm không? Mộ Tư Phàm cảm ơn! Chuyện lạ khó tin.

Dù biết vậy, Mao Hiểu Thần lấy làm vui vẻ gật đầu rồi rời đi.

Tiểu Khuê lúc này mới đến, do lúc đánh nhau không may bị thương, bị tên nào đó cứ khăng khăng kêu đi bằng bó. Nên giờ mới đến được.

“Phong, Lạc Anh sao rồi?”.

Mạc Phong nhìn Tiểu Khuê: “Không sao nữa rồi”.

Tiểu Khuê chuyển ánh mắt sang Mộ Tư Phàm: “Mộ Tư Phàm, anh nên về nhà nghỉ ngơi đi, ở đây tôi và Phong lo được rồi”.

Mộ Tư Phàm mệt mỏi: “Vậy nhờ hai người, tôi về thay đồ rồi vào với cô ấy, tôi muốn khi cô ấy tỉnh lại phải nhìn thấy tôi”.

Hai người lắc đầu. Có lẽ Mộ Tư Phàm vẫn không biết nghĩ cho bản thân. Chỉ có Mục Lạc Anh mới khiến anh thay đổi tới như vậy.

Mộ Tư Phàm rời khỏi bệnh viện, do đi nhanh quá vô tình đụng trúng một người phụ nữ.

“Xin lỗi”_Mộ Tư Phàm để lại hai chữ vô cùng lạnh nhạt, đôi mắt không thèm nhìn lấy một cái.

Điều đó cũng làm Hứa Mỹ Lệ vô cùng tức giận, có ai biết rằng cô ta cố gắng lắm mới điều tra ra được anh ở đây. Tất nhiên thông tin về anh là do Triệu Nặc Ân cho cô ta rồi.

Hứa Mỹ Lệ ăn mặc gợi cảm, váy ngắn và mỏng đến nỗi có thể thấy bên trong, điều đó cũng làm cho những con mắt thèm thuồng của đàn ông nhìn cô ta. Vậy mà Mộ Tư Phàm lại chẳng thèm nhìn, còn vô tình như vậy. Hứa Mỹ Lệ nắm chặt tay.

Mộ Tư Phàm, anh là của tôi.

Lí do Hứa Mỹ Lệ biết đến Mộ Tư Phàm là lúc ở Paris, lúc khi nhìn thấy anh, vô tình chụp được vài bức ảnh của anh và cô, mà người giúp cô ta điều tra chỉ có Triệu Nặc Ân, nào ngờ thuận lợi như vậy, Mộ Tư Phàm là cấp trên của anh ta nên bây giờ Hứa Mỹ Lệ biết rõ về Mộ Tư Phàm hơn. Không những vậy, cô ta còn biết về cô.

- _____

NHẮC LẠI NHẮC LẠI = SẮP CÓ THỊT SẮP CÓ THỊT

46. Chương 46: Kịch Tình Trong Bệnh Viện

Kể ra, Mục Lạc Anh đã ở bệnh viện được hai ngày rồi, vết thương cũng lành hẳn, điều làm cô buồn là cô đã không nhìn thấy Mộ Tư Phàm hai ngày rồi. Không lẽ anh hết yêu cô rồi. Cô chợt nhớ đến giấc mơ đêm đó, không phải giờ này anh đang ở cùng người đàn bà nào đó chứ! Nghĩ đến, tim Mục Lạc Anh đau nhói, mặt trắng bệch đi.

- Cách.

Đúng lúc đó cánh cửa mở ra, một cảm giác quen thuộc đến với cô, và cả mùi hương bạc hà sộc vào mũi, không bao giờ cô quên được. Mộ Tư Phàm khóa chặt cửa lại, do đây là phòng bệnh vip, nên phòng cũng tân trang hơn, bên trong nhìn thấy bên ngoài, nhưng bên ngoài khó mà nhìn được bên trong.

Mộ Tư Phàm đi đến bên cô: “Em khỏe chưa?”.

Mục Lạc Anh né tránh câu hỏi, lạnh nhạt: “Anh khóa cửa làm gì?”.

“Em không vui ”.

“Hai ngày qua, anh ở đâu? Làm gì? Một cuộc điện thoại cho tôi cũng không có! Anh biết lúc tôi tỉnh dậy người đầu tiên tôi muốn nhìn thấy là anh. Vậy mà...”.

Nói đến đây, cổ họng của Mục Lạc Anh nghẹn lại, nước mắt rơi xuống cái chăn. Mộ Tư Phàm nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt ấy: “Anh xin lỗi! Là do anh không tốt, anh không dám gặp em, anh là một người chồng tồi tệ, chỉ có bảo vệ em anh còn làm không được, em nói anh xứng đáng gặp em sao?”.

Đúng! Lúc đó Mộ Tư Phàm về nhà, đã suy nghĩ rất nhiều! Hai ngày qua, anh uống không biết bao nhiêu là rượu.

Mục Lạc Anh nói tiếp: “Nếu anh nói như vậy thì anh đến đây làm gì nữa ”.

“Anh nhớ em” _ Chỉ ba từ thôi đã làm trái tim Mục Lạc Anh như tan chảy. Giọng nói trầm ấm mang theo vẻ yêu thương, lọt vào tai cô.

Không để cô nói nữa, anh trực tiếp lên giường hôn cô, nụ hôn của anh dịu dàng, ôn nhu như làm cho cả người

cô như mềm nhũn, cô khó chịu nắm chặt áo anh.

Mộ Tư Phàm nói nhỏ vào tai cô: “Lạc Anh, cho anh được không? Anh nhịn không nổi nữa rồi!”.

Mục Lạc Anh ngại ngùng gật đầu. Mộ Tư Phàm vui mừng. Nhờ thân hình anh cao lớn nên có thể nhìn thấy bộ ngực đầy đặn của cô, lúc ẩn lúc hiện kích thích anh. Đôi môi bị anh hôn trở nên sưng tấy, hai má đỏ hồng lên.

Mộ Tư Phàm không nhịn được nữa, thả tay xé nát bộ đồ bệnh nhân trên người cô ra, giờ cô chỉ còn lại bộ đồ lót màu đen quyến rũ, cả thân hình trắng nõn như đóa hoa anh túc, vô tình đánh thức dục vọng của anh hơn.

Mộ Tư Phàm nói, giọng tràn đầy dục vọng: “Cởi đồ giúp anh”.

Mục Lạc Anh ngoan ngoãn cởi đồ anh, từng cúc áo, sau đó là cái quần tay đen dài kể cả cái quần ship nhỏ cũng đã biến mất, và bây giờ cả thân thể của anh hiện lên trước mắt cô, đặc biệt là cự long vô cùng to lớn hiện ra rõ hơn, kích thích não bộ của cô. Hai má cô càng đỏ hơn, anh khó chịu lộ văng bộ đồ lót của cô.

Cả hai người người bây giờ trần trụi, anh nhẹ nhàng hôn xuống xương quai xanh của cô, sau đó là bộ ngực tròn trịa, anh liếm nhẹ nó, và trực tiếp ngậm lấy một bên.

“Ừm, ừm” _điều đó làm cho Mục Lạc Anh khó chịu, kêu lên vài tiếng.

Rời khỏi nơi đầy đà đó, tay anh lần mò đến nơi tư mật của cô: “Lạc Anh, em đẹp lắm!”.

Mục Lạc Anh xấu hổ: “Tư Phàm đừng nói, em ngại lắm!”.

“Em xem, em ướt như này rồi” _Mộ Tư Phàm như không quan tâm đến lời nói của cô, tiếp tục mặt dày trên cô.

Mục Lạc Anh khó chịu, thay đổi tư thế liên tục. Do vậy, tay cô vô tình chạm ngay “tiểu huynh đệ”, nóng hổi mà cương cứng bao giờ.

Mục Lạc Anh hoàn toàn không biết làm sao trước hoàn cảnh này, nó rất xa lạ. Cô muốn trốn tránh nó nhưng lại càng bị nó mê hoặc. Mộ Tư Phàm không nhịn được nữa, nói: “Lạc Anh, anh vào nhé!”.

“Đau lắm”.

“Không sao đâu, anh sẽ nhẹ nhàng”.

- ——Còn—— -

Lần đầu viết H, thông cảm còn chưa tỉ mỉ lắm. Viết khúc đó xong tôi thấy máu mình muốn lên tới não luôn. Ngại quá ngại quá!!

47. Chương 47: Kích Tình Trong Bệnh Viện (18+)

“Á..” _Mục Lạc Anh không nhận được, la lên.

Mộ Tư Phàm đau lòng nhìn cô:“Ngoan, lát nữa sẽ không còn, phối hợp với anh nào bảo bối ”.

Lời nói nhẹ nhàng đập vào đại não của cô, và từ từ cơn đau cũng dần qua đi, bắt đầu đem đến cho cô cảm giác sung sướng.

Hai tay anh cầm lấy nơi tròn trịa, thoải mái xoa nắn đủ hình dạng.Ở phía dưới không ngừng hoạt động.Anh ra vào bên trong cô một cách mãnh liệt.

“Không... nhẹ chút...ừm”.

Giờ anh tràn đầy dự vọng, không màn đến ai kia van xin, lên xuống không ngừng, đôi môi ngậm lấy môi cô quét sạch mật ngọt bên trong, chuyển tư thế, một tay ôm eo cô, một tay liên tục xoa bóp làm cho một bên ngực cô sưng tấy và cái nhỏ nhỏ màu hồng hồng cũng cứng lên.

Mục Lạc Anh như đang đi vào hoang lạc, hưởng thụ mọi việc từ anh. Cô cũng phối hợp cùng anh.

“Em làm anh quá kích thích đi”_giọng nói khàn khàn của anh.

“Phàm...”_cô nắm chặt eo anh không buông, bàn tay bầu vào khiến nó bạc máu. Anh không cảm thấy đau, mà ngược lại nó rất kích thích.

“Gọi anh là gì?”_Mộ Tư Phàm không hài lòng.

“Ông, ông xã”_Mục Lạc Anh mất đi ý thức, cả tâm trí cô chỉ toàn là anh.

Đã qua hai tiếng, mà cuộc hoan ái vẫn chưa kết thúc, cô mệt mỏi rồi còn anh vẫn như cũ,hoạt động mạnh liệt.

“Phàm..em không chịu nổi nữa rồi”.

Anh nghe vậy, càng đẩy vào mạnh hơn:” Ngoan nào, sắp rồi”.

Mục Lạc Anh ôm chặt anh hơn, chờ đợi đỉnh cao của sự hoan lạc. Bên dưới vẫn là sự ra vào dồn dập mạnh mẽ ấy.

Bên trong cô co rút lại, vật nam tính của anh nhanh chóng ra ngoài, một dòng chất lỏng trắng đục phun lên bụng cô và dấp giường.

“Phàm, em muốn tắm”.

Mộ Tư Phàm gật đầu, bế cô lên đi vào phòng tắm.

Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống bồn tắm. Rồi cùng bước vào luôn.

Do đây là phòng vip nên đầy đủ như nhà ở. Bồn tắm cũng rất to đủ cho bốn người lặn.

Mục Lạc Anh nửa mê, nhưng vẫn nhận thức được ai kia muốn làm gì:” Phàm à, em mệt lắm rồi”.

Mộ Tư Phàm kéo người cô sát vào thân thể mình, cố tình cho vật nam tính đụng vào cô.

“Anh lại muốn nữa rồi”.

Nói rồi, tay anh lần mò xuống dưới tìm cảnh đẹp nhất của cô. Nó lại trở nên ấm nóng, anh rất hài lòng. Mọi Tư Phàm đưa một ngón tay vào trong.

“A,a ”_cô thở mạnh hơn.

Nhanh chóng, lật người cô lại, bây giờ cô đang ngồi lên đùi anh, đối diện với anh, Mộ Tư Phàm một lần vào nữa đi vào, từng nhịp ra vào mạnh mẽ khiến cho cô đạt được khoái cảm sâu sắc.

“Thoải mái không?”_anh ra vào nhẹ nhàng.

“Thoải mái”_Mục Lạc Anh nói xong, trực tiếp ôm lấy cổ anh hôn anh. Cứ thế hai người triền miên tới hai giờ sáng. Cô mệt rồi người không còn mở mắt nổi nữa. Còn anh thì vui vẻ, tắm sạch sẽ cho cô rồi bế lên giường, ôm cô ngủ.

- - -

Đừng chê nha! Mình sẽ cố gắng viết H hay hơn..

48. Chương 48: Nói Anh Nghe, Em Là Ai?

Mãi đến gần chiều Mục Lạc Anh mới tỉnh dậy, cả thân thể ê ẩm đặc biệt là dưới phần hông.

Phát hiện người bên cạnh đã biến mất, lòng cô thấy hụt hẫng.

- Cách

“Tỉnh rồi sao, mệt không?” _Mộ Tư Phàm ngồi lên giường.

“Tại anh đó, bây giờ cả người ê ẩm hết rồi”.

“Anh lại muốn”.

“Cút ngay cho em”.

“Hahaha, bảo bối à, em đáng yêu quá”.

“.....”

“Lạc Anh, nói anh nghe em là ai? Được không?”.

Mục Lạc Anh im lặng, hai tay xiết chặt lấy nhau, cả người căng thẳng hơn bao giờ hết.

Mục Lạc Anh thả lỏng cơ thể, chậm rãi nói:” Nếu em nói, em là kẻ giết người”.

Mộ Tư Phàm có chút kinh ngạc, vẫn giữ ý kiên định của mình:“Nếu như vậy, anh nguyện là người chết trong tay em”.

Mộ Tư Phàm à! Anh không biết lời nói của anh lại khiến em thêm khó lựa chọn hơn sao? Nhưng em sẽ không giết anh! Nếu anh có thể vì em làm người chết trong tay em, vậy em cũng sẽ vì anh mà phản bội chủ nhân.

Mục Lạc Anh cười như hoa đào nở rộ, tràn đầy sắc hồng:” Như em nói, em chính là kẻ giết người, Ảnh Vương”.

Mộ Tư Phàm không lấy làm sợ hãi, nhưng ánh mắt chợt biến sắc, thâm sâu khó đoán:” Vợ anh là Ảnh Vương, em dấu anh bao lâu nay, em có xem anh là chồng em không? Thỳ ra từ trước đến giờ anh chỉ là thằng ngốc bị em lừa gạt ”.

Mục Lạc Anh nắm chặt drap giường, cả người cô run lên:“Em, em không muốn dấu anh, tại em chưa sẵn sàng để nói ra, không phải lúc này anh còn nói nguyện làm người chết trong tay em sao?”

“Em nghe không hiểu sao? Anh chỉ đùa, không ngờ em lại là Ảnh Vương, cái tên khiến biết bao con người sợ hãi khi nhắc đến”.

Mục Lạc Anh cười lạnh:“Trong đó có anh?”.

“Anh không hề sợ hãi, nhưng anh sẽ rất hận em ”.

Vậy mà mình cứ thăm tưởng, Mộ Tư Phàm sẽ không màng đến thân phận của mình. Mình sai rồi, chỉ vì một chữ “dối”, lại khiến Mộ Tư Phàm “hận” cô đến như vậy.

Mộ Tư Phàm lạnh lùng đứng dậy:” Mục Lạc Anh à! Tạm thời hãy để cho cả hai chúng ta được bình tĩnh lại đi”.

Nói rồi,Mộ Tư Phàm quay lưng đi thẳng.

Nước mắt cô thế là lại rơi xuống. Có bao giờ anh nghĩ đến em không? Lúc này anh có biết em cần anh ôm vào lòng! Che chở cho em.....

Mục Lạc Anh khóc một lúc cũng ngưng, trên gương mặt kiêu diễm chỉ còn lại sự lạnh tanh, không tia xúc cảm nào. Ánh mắt khiến người khác không dám nhìn.

Lặng lẽ rời khỏi, một thân ảnh mảnh khảnh bước đi, màn đêm cũng dần buông xuống, bao phủ lấy toàn bộ cơ thể của cô. Cô cứ đi, đi mãi cho đến lúc nhận ra chẳng biết mình đang ở đâu. Hai chân cô ngừng bước, nhìn một top người phía trước.

“Tụi bây nhìn kia, môi ngon đó”_một tên đàn ông nói, tay thuận vậy sờ sờ cảm nhìn bọn đàn em. Trong hấn ta vô cùng dâm dăng.

“Đại ca, xơi con nhỏ đó luôn đi”.

Tên cầm đầu đi về phía cô, hai tay chà sát nhau thích thú, ánh mắt dần trở nên dâm dục.

“Cô gái,lại đây anh làm em sung sướng”.

Mục Lạc Anh không nói gì, lấy trong túi ra một con dao sắc lẹm, tạo nên một luồng sáng set ngang mắt người nhìn, hẳn ta thấy vậy cũng chẳng sợ hãi gì cứ đi về phía cô.

Người tới đây, ta cho người chết!

Một bước chân nữa là tới cô, nhưng chưa kịp liền ngã ngửa xuống, máu chảy lên lảng, trong màn đêm, bọn đàn em nhìn đại cả của mình máu chảy khắp người, lại nhìn người con gái máu lạnh ấy, quá đáng sợ đi.

Rút con dao yêu quý ra, cô đưa lên mũi mình, nhăn mày:“Mùi thật kinh tởm”.

Và sau đó, tiếng hét thất thanh vang vọng tràn đầy sự thảm hại. Người thỳ đứt cánh tay, người thỳ không còn chân. Ghê gớm hơn nữa là không còn đầu.....

Đúng! Chính tay cô đã giết họ, giết những con người cặn bã.

- ——

49. Chương 49: Say Rượu (18+)

Trên người cô toàn là máu, mùi máu tanh bốc lên khiến cô khó chịu, đi một lúc cô nhìn thấy một căn nhà bên trong vẫn còn sáng đèn.

- Cốc cốc.

“Ra ngay, ra ngay”_giọng nói người phụ nữ êm dịu như gió mùa thu. Nghe thật êm tai.

“Cô, cô là ai?”_người đàn bà một phen sợ hãi nhìn người con gái trước mặt.

“Bà có thể cho tôi vào được không, tôi chỉ ở một lát rồi sẽ đi”_cô dịu dàng nói.

Người đàn bà nhìn gương mặt kiều mỹ, đẹp động lòng người, không phải người xấu. Bà ấy vui vẻ mở cửa cho cô vào.

“Cô ngồi đây đi, tôi lấy đồ cho cô tắm”.

Nói rồi bà vào bên trong đem ra một bộ đồ, quần tây đen dài cùng với chiếc áo sơ mi sọc. Cô cầm lấy đi vào phòng tắm.

Làn nước lạnh phủ vào da thịt trắng ngần của cô, làm cho tê dại. Hai tay chống vào tường, mắt nhắm nghiền lại, hàng loạt hình ảnh về Mộ Tư Phàm hiện ra.

Tối qua, em và anh còn vui vẻ như vậy? Vậy mà hôm nay anh lại....

Một lúc sau, cô bước ra với mái tóc ướt đầm được quấn bằng cái khăn. Người đàn bà nhìn cô:“Lại đây”.

Cô đi lại, ngồi xuống, bà ấy rót cho cô ly nước, hỏi:“Cô tên gì? ”.

Mục Lạc Anh cầm ly nước, mệt mỏi:“Mục Lạc Anh ”.

“Tên đẹp thật! Còn ta là Liễu Y Mộng ”.

“Cảm ơn vì bộ đồ này, giờ tôi đi đây” _Mục Lạc Anh đứng dậy chỉnh lại y phục, mở cửa rời đi.

Liễu Y Mộng nhìn bóng lưng thẳng tắp không chút bụi trần. Quá mạnh mẽ đi!

Cũng may ở đây là đường lớn nên cô cũng thuận tiện bắt taxi. Trở về Mộ gia trong tâm trạng hoảng loạn.

Về đến, cô đi thẳng lên phòng, nào ngờ căn phòng tối om, không một tia sáng, cái lạnh bao phủ lấy cô. Thuận tiện, cô bật công tắc đèn trên tường lên, lúc này căn phòng mới sáng rực. Điều khiến cô buồn hơn là Mộ Tư Phàm vẫn chưa về.

Cô rất muốn khóc nhưng xin lỗi bản thân không còn cho phép. Nhưng trái tim này không lúc nào không đau cả, đau đến có thể giết chết cô.

Ngồi xõm xuống giường, gián chặt mắt vào tấm ảnh mà cô và anh chụp lúc ở Pháp. Trong hình, anh ôm cô cười tươi, nụ cười áp chế mọi thứ xung quanh, và chính người đàn ông khiến cô phải quen với sự che chở.Khiến cô thay đổi mọi thứ.

“Có phải, em và anh lúc đầu đến với nhau là sai không? ”.

Đúng lúc đó cánh cửa mở ra, cả người Mộ Tư Phàm loạng choạng bước đi, mùi rượu nồng nặc khắp người. Mơ màng nhìn thấy cô, thô bạo đè cô xuống giường xé toan chiếc áo sơ mi để lộ ra cặp ngực đầy đà được bao bọc bởi chiếc áo lót đỏ rực cảm.

Mộ Tư Phàm ngả người hôn môi cô, nụ hôn không dịu dàng, mà mạnh bạo vô cùng, làm môi cô bạc máu. Mục Lạc Anh dùng tất cả sức lực đẩy anh ra nhưng vô dụng. Cô càng né tránh anh càng lần tới.

“Lạc Anh, em có biết anh rất yêu em”_trong cơn say, Mộ Tư Phàm nói, giọng nói khàn đục.

Mục Lạc Anh dừng tất cả động tác lại, nhìn vào con người trống rỗng của anh giờ chỉ toàn là dục vọng.

Mộ Tư Phàm lại tiếp tục hôn cô, bàn tay không yên phận lần mò vào cái áo lót xoa bóp nơi đầy đặn tròn trịa, điều đó làm cho nhị hoa của cô cứng lên. Anh điên cuồng xoa nắn nó, khiến cô rất đau, môi anh di chuyển đến đâu lại để lại vài vết hồng hồng tím tím đỏ đỏ. Như đánh dấu chủ quyền.

Một tay xoa nắn, tay kia linh hoạt kéo chiếc quần tay của cô xuống, sau đó là chiếc quần lót, đưa một ngón tay vào nơi tư mật của cô.

“Ừm, ừm ừm...”_Mục Lạc Anh không chịu được rên vài tiếng.

“Chẳng phải em rất thích sao? Muốn cự tuyệt, tôi càng khiến em chấp nhận nó ”_lời nói của Mộ Tư Phàm lạnh lùng, không một tia thương cảm với cô.

“Anh say rồi, đừng càn quấy”_Mục Lạc Anh lạnh nhạt nói, cô không muốn trong cơn say anh lại mất kiểm soát như vậy. Đúng, khi say anh như con người khác, lạnh lùng tàn bạo. Tính độc chiếm rất cao.

“Tôi không say, đêm nay tôi sẽ khiến em không ngừng muốn tôi”.

Dứt lời, Mộ Tư Phàm liền cởi ngay hai chiếc quần vớ, để lộ ra vật nam tính to lớn, thô bạo đi vào nơi tư mật của cô.

“A....”_Mục Lạc Anh cố kìm nước mắt không rơi xuống, rất đau, đau hơn lần trước, bây giờ anh không khác gì con mãnh thú muốn xé nát cô.

Mộ Tư Phàm không màn đến cô, thẳng thừng ra vào một cách mạnh liệt, mỗi lần như vậy đều thô bạo, đôi môi mỏng của anh không ngừng hôn cô dù cho đôi môi cô đã sưng tấy lên. Bàn tay cũng xoa nắn ngực cô mạnh bạo hơn.

Cô khó chịu vặn vẹo cơ thể. Để có thể thích ứng, nhưng anh quá tàn bạo cô thực sự chịu không nổi.

“Tư Phàm...anh đi ra cho tôi”_Mục Lạc Anh tức giận, hai tay bấu chặt lưng anh đến nổi bạc máu.

“Đi ra sao? Chẳng phải em rất sung sướng à! Hay là đang chê của tôi không đủ thỏa mãn em”_Từng lời của Mộ Tư Phàm đánh thẳng vào đại não của cô. Như con dao xuyên vào trái tim đến nỗi muốn rỉ máu.

“Anh....”_Mục Lạc Anh không chịu nổi sự dày vò từ anh, ngắt đi.

Lúc này, Mộ Tư Phàm mới bình tĩnh hơn, rút vật nam tính ra, đi vào phòng tắm. Trong gương, gương mặt phản chiếu của anh hiện ra.

Mình đang làm gì vậy! Sao lại khiến Lạc Anh trở nên đau khổ!

Một làn nước lạnh xoa xuống người anh. Tan biến hết dục vọng.

Bước ra nhìn người con gái trên giường, cô vẫn nằm đó, cả cơ thể trần trụi, những làn gió thổi vào khiến cơ thể cô run lên. Mộ Tư Phàm bế cô vào tắm sạch sẽ rồi thay đồ cho cô. Đặt cô lên giường, đắp chăn cho cô rồi lặng lẽ ra ngoài.

- _____

Có lẽ mọi ng đọc sẽ thấy khó hiểu tại sao Mộ Tư Phàm lại như vậy?Mình giải thích luôn.

Mộ Tư Phàm không thích bị lừa dối, hoặc nói dối. Nên khi biết cô lừa dối mình nên cảm thấy rất hận cô.

Rồi biến sẽ còn, ngược tâm còn nhiều lắm.

50. Chương 50: Cô Là Ai?

Mộ Tư Phàm cầm áo vest lên, lái xe đến bar Neng, lớn nhất ở Tây Đô.

Đỗ xe vào bãi, bước vào trong, ngồi vào căn phòng vip. Nơi đây đã có mặt Mạc Phong, Ngôn Bách Thần, Mao Hiểu Thần. Bốn người đàn ông với dung mạo xuất chúng, mỗi người mỗi phong thái khác nhau.

Gương mặt Mộ Tư Phàm lạnh lùng, ngồi xuống cầm ly rượu uống một hơi hết cạn.

“Cậu lại làm sao?”_Mạc Phong từ từ thưởng thức ly rượu của mình.

“Không sao”_Mộ Tư Phàm tiếp tục uống li thứ hai.

“Không phải là vợ cậu cho cậu ăn giấm chứ”_Mao Hiểu Thần đùa.

Mộ Tư Phàm trở nên nghiêm túc:“Nếu tôi nói,vợ tôi là kẻ sát nhân các cậu tin không?”.

Cả gian phòng chìm vào trong im lặng, chỉ còn nghe tiếng nhạc bên ngoài.

“Sao nào, ngạc nhiên sao?”_Mộ Tư Phàm cười lạnh.

“Cậu không thích việc đó”_Ngôn Bách Thần lúc này mới lên tiếng.

“Một người vợ lừa dối chồng mình bấy lâu nay, cậu cảm thấy thế nào?”.

“.....”

“Bingo! Các cậu đều như tôi! Sẽ rất hận người vợ đó”_Mộ Tư Phàm trợn mắt hung tợn nói. Thanh âm vài phần chán ghét.

“Cậu thật sự hận Mục Lạc Anh”_Ngôn Bách Thần lại hỏi.

“Rất hận! Như tôi nói lúc đầu tôi đã nghi ngờ, nhưng cô ấy kiên quyết không nói ra, đến khi tôi hỏi lần nữa, cô ấy lại thông minh hỏi ngược lại tôi”(nếu không rõ, xem chap 47)

Mộ Tư Phàm nói đến đó, dừng lại đi ra khỏi phòng không, lười biếng, không nói một câu.

Không muốn nán lại đi lấy xe trở về. Lúc đi đến bãi đỗ xe, anh lại vô tình đụng trúng phụ nữ. Vẫn như vậy, anh lạnh nhạt bỏ đi lần này không nói lời nào.

“Mộ Tư Phàm! Anh đứng lại cho tôi”_Hứa Mỹ Lệ đứng dậy, chỉnh lại chiếc váy ngắn nay còn ngắn hơn, nửa trên hở đến nỗi thấy cả cặp ngực.

Mộ Tư Phàm quay người, chấp chấp:“,Cô biết tôi?”.

Hứa Mỹ Lệ thâm vui trong lòng, đi lại gần anh, nắm lấy cánh tay anh cọ xát cặp ngực vào, thanh âm ngọt lịm:“Chẳng những tôi biết anh, mà còn biết rất rõ”.

“Cô là ai?”_Mộ Tư Phàm nửa tỉnh nửa say, không nhìn rõ người phụ nữ trước mặt. Nhưng vẫn thô bạo đẩy cô ta ra.

Hứa Mỹ Lệ cau mày, tiếp tục nói:“Tôi là Hứa Mỹ Lệ ”.

“Ra là con gái của Hứa Minh Trì ”.

Hứa Mỹ Lệ vờ nói:“Anh biết ba tôi?”.

“Ừ”.

“Vậy xem như chúng ta là chỗ quen biết, cùng nhau uống vài ly được chứ?”.

Mộ Tư Phàm vô tư nói:“Được”.

- ——Còn——-

Cho mình ý kiến.

Các bạn có muốn Mộ Tư Phàm và Hứa Mỹ Lệ XXOO không?

A: Có

B: Không.

Mau mau cmt nhé!

51. Chương 51: Tổn Thương Em Anh Vui Lắm Sao?

Hứa Mỹ Lệ rất thông minh, cô ta nhân cơ hội anh mất tỉnh táo đưa anh đi đến khách sạn The Ron, một khách sạn nổi tiếng dành cho những người giàu có.

Mộ Tư Phàm tất nhiên biết Hứa Mỹ Lệ dẫn anh đi đâu? Chỉ là không muốn nói ra thôi.

- ——

The Ron

“Cho tôi đặt một phòng”_Hứa Mỹ Lệ nhìn cô tiếp tân, kênh kiệu nói.

Cô tiếp tân vẫn tỏ ra vui vẻ vì đây là khách hàng:“Vâng, phòng của cô là 165, đây là chìa khóa ạ”.

Hứa Mỹ Lệ giục mạnh chìa khóa, rồi kéo tay Mộ Tư Phàm đi.

- Cách

Cả căn phòng tối om, Mộ Tư Phàm trong đêm cau chặt mày lại, có phần tức giận, cũng chính vì thế Hứa Mỹ Lệ nhanh chóng tìm công tắc. Và cả căn phòng sáng hẳn lên.

Mộ Tư Phàm lại không ngờ được rằng, Hứa Mỹ Lệ đã cởi đồ ra từ lúc nào. Tất cả những gì không nên thấy đều thấy hết. Mộ Tư Phàm lạnh nhạt ngồi xuống ghế sofa, chân vắt chéo:” Một cô gái danh gia vọng tộc lại lẳng lơ như vậy ”.

Hứa Mỹ Lệ cứng đờ người bởi lời nói của anh, thoát sau cô ta mới lấy lại bình tĩnh, trườn lại ngồi lên đùi anh, bộ ngực đầy đặn đưa trước mắt anh, cộng thêm phần mỏng to gợi cảm đang lắc lư. Nhưng với Mộ Tư Phàm điều đó chỉ làm anh thêm chán ghét. Như anh từng nói, của anh chỉ có thể cương lên với một cô gái mà thôi.

“Đừng làm phiền tôi, tôi không thích loại đàn bà như cô”_Mộ Tư Phàm lười biếng nói, thẳng tay đẩy cô ta xuống, hiện tại cô ta đang ngồi xồm dưới nền nhà lạnh lẽo. Cả cơ thể không một mảnh vải, bị Mộ Tư Phàm cự tuyệt như vậy không khỏi xấu hổ, nhanh chóng lấy đồ mặc vào. Và chạy ra khỏi phòng, trong miệng cô ta vẫn còn nhấp nháy vài chữ:”Mộ Tư Phàm, anh nhất định phải thuộc về tôi”.

Mộ Tư Phàm ngồi đó im lặng thưởng thức rượu, trong tâm trí anh không lúc nào không nhớ đến cô. Dù rất nhớ nhưng không gặp! Rất yêu nhưng không muốn tha thứ.

- ———-Còn——-

Các bạn thấy hài lòng vx chap này chứ.

Tiết lộ vài điều:

Hứa Mỹ Lệ sau này sẽ hại cô rất ghê gớm.

Mình muốn hỏi các bạn một câu nữa:

Các bạn muốn Hứa Mỹ Lệ chết hay muốn ghép cặp vc ai không?

52. Chương 52: Tổn Thương Em, Anh Vui Lắm Sao?

Tối đó, Mộ Tư Phàm không về nhà. Còn Mục Lạc Anh sau khi tỉnh dậy trời đã sáng, nhìn thấy người bên cạnh dường như đã đi suốt đêm. Cái lạnh, cái cô đơn vẫn bao quanh lấy cô. Trái tim này trở nên lười biếng đập hơn. Nó đau lắm, nó lạnh lắm nó cần một thứ gì đó sưởi ấm.

Mục Lạc Anh bước xuống giường, cả cơ thể bước đi loạn choạ vào phòng tắm. Nhìn vào gương, cô nhìn thấy trên thân thể toàn là những vết hôn do anh để lại. Vết hôn thô bạo xé nát cô.

Vệ sinh xong, cô bước xuống lầu, ánh mắt dừng lại trên người Lâm Đan.

Lâm Đan nhìn thấy cô, đứng khoanh tay kêu ngạo:“Tối qua ngủ một mình à! Sớm muốn gì Mộ Tư Phàm cũng bỏ rơi cô ”.

Mục Lạc Anh chẳng mấy để tâm lắm, nhưng lạnh lùng:“Nên lo cho bà trước đi, đừng nhiều chuyện ”.

“Cô...”

“Lại ăn cơm đi ”_Mộ Nhiếp Chính hần giọng nói.

Trên bàn ăn chỉ có ba người, từ khi Mộ Tư Linh bị đuổi, anh ta liền dọn ra khỏi Mộ gia, gần như biến mất không còn thấy mặt mũi gì cả. Cũng vì vậy, Lâm Đan rất ghét cô, ghét vì làm đứa con trai cưng của bà ta mất việc, cộng thêm bỏ nhà ra đi.Lại nói, em gái bà Lâm Nguyệt từ khi bắt Lạc Anh lần thứ hai liền mất tích không thấy người. Lâm Đan đã tìm rất lâu nhưng chẳng tìm ra được bà, không kể thấy xác

Mục Lạc Anh đặt đũa xuống, thanh âm kỳ sức sống:“Ba, một lát con sẽ dọn đi”.

Mộ Nhiếp Chính đang ăn liền dừng lại, nhìn cô:“Con và Tư Phàm xảy ra chuyện gì?”.

“Con và anh ấy cãi nhau một chút, con chỉ muốn bản thân bình tĩnh lại thôi”.

Mộ Nhiếp Chính suy tư, lại nói tiếp:“Con tính đi đâu?”.

“Xin lỗi, con không thể nói!”.

“Không sao, không sao ta hiểu mà ”.

“Đi nhanh cho khuất mắt tôi ”_Lâm Đan chanh chua nói.

“Tôi đi rồi, bà cũng đừng mong mình sẽ làm gì được ”_Mục Lạc Anh đưa đôi mắt thâm sâu nhìn bà ta. Nhấn mạnh từng chữ.

Mộ Nhiếp Chính khó hiểu nhìn cô.

Mục Lạc Anh muốn rời khỏi Mộ gia với hai lí do.

Một: điều tra việc Mộ Tư Phàm bị tai nạn, dù biết anh đang giận cô nhưng cô cũng không màng đến.

Hai: cô muốn mình suy nghĩ nhiều hơn về việc ở bên cạnh Mộ Tư Phàm.

Ăn xong, cô kéo vali ra xe, trước khi đi không quên tạm biệt Mộ Nhiếp Chính và mọi người trong Mộ gia.

Cô lái xe một cách điêu luyện, đôi mắt gián vào phía trước, hai tay linh hoạt. Một lúc sau thỳ đến nơi. Cô ở Đài Phong, ở đây là căn cứ bí mật, của thuộc hạ đặc lực trong tổ chức mới có. Căn nhà có rất nhiều mật thất.

Cô bước vào, cánh cửa đầu tiên, nhấn vài số trên đó, là những con số của mật mã. Cánh cửa mở ra, hàng loạt bậc thang hiện ra, cô đi thẳng sau đó lại mở cánh cửa khác, cứ như vậy, cô đi qua không biết bao nhiêu bậc thang, mở bao nhiêu cách cửa.

Tầm khoảng 30“, cuối cùng cô cũng đến nơi, căn phòng rộng lớn được bao bọc bởi bốn bức tường kiên nghị. Có đầy đủ đồ dùng sinh hoạt, cô kéo vali ra, xếp đồ ngay ngắn, rồi đi lại chiếc máy tính, bàn tay linh hoạt bấm gì đo. Trên màn hình liền hiện ra hai chữ ”Ảnh Vương”.

Cô nhấn vào đó bấm vài chữ, hàng loạt hình ảnh về vụ tai nạn hôm đó hiện ra. Có một bức hình kì lạ vô tình lọt vào mắt cô. Bên trong tấm hình, ở đằng xa đám cháy có một người đang đứng cười, nụ cười cuồng ngạo mà hiểm độc vô cùng. Cố gắng phóng to nó hơn, dùng thiết bị định dạng để xác nhận ngay đó là ai. Trong thời gian chờ đợi, cô đi pha một ly cà phê nóng ngồi mấp máp.

Thoạt sau, hình ảnh được in ra, trên đó ghi đầy đủ thông tin về anh ta.

Hứa Minh Trì sao! Người này chính là chủ nhân của Triệu Nặc Ân, nếu vậy anh ta liên quan đến vụ tai nạn. Mục đích của hắn chắc chỉ có một là toàn bộ Mộ gia và Phàm thị. Và Lâm Đan cũng có phần.

Cứ đợi đi! Chính Mục Lạc Anh tôi khiến các người muốn mà không có được!!!!

Mục Lạc Anh nhìn màn hình, mỉm cười tươi rõ.

- —— Còn —— -

53. Chương 53: Tổn Thương Em, Anh Vui Lắm Sao?

Sáng hôm sau, khi trở về Mộ gia, Mộ Tư Phàm phát hiện Mục Lạc Anh không có trong phòng, đồ đạc cũng biến mất, chợt ánh mắt dừng lại ở một lá thư trên giường.

Mộ Tư Phàm cầm lấy lá thư lên, mở ra.

”Tư Phàm! Em đã nghĩ kĩ rồi, nếu anh muốn hai chúng ta bình lại được em đồng ý với anh.

Tạm thời em sẽ rời khỏi Mộ gia, anh cứ xem như chưa từng có em bên cạnh. Câu cuối, em chỉ muốn hỏi anh, tổn thương em, anh vui lắm sao? Biết sao không, tối qua anh làm em tổn thương lắm nhưng không sao, em chấp nhận, anh phải sống thật tốt.

Yêu anh. Mục Lạc Anh”.

Hai bàn tay Mộ Tư Phàm run nhẹ. Mình tổn thương cô ấy như thế sao?

Vứt lá thư xuống sàn, chạy ra khỏi phòng, lái xe đi khắp nơi tìm cô. Gần như đã tìm hết cả Tây Đô này nhưng vẫn không tìm thấy, trái tim anh cứ đập liên hồi, tâm trí anh chỉ nghĩ đến câu hỏi đó:”Tổn thương em, anh vui lắm sao?”.

Tiếng chuông điện thoại chợt vang lên. Mộ Tư Phàm cầm tai nghe vào tai mình,:”Alo”..

“Con tìm được Lạc Anh chưa”__bên kia Mộ Nhiếp Chính cũng không ngừng đi tìm.

“Vẫn chưa”__Mộ Tư Phàm lạnh lùng nói, thanh âm mệt mỏi vô cùng.

“Con cúp máy đây, không có việc gì đừng gọi”__Mộ Tư Phàm không để Mộ Nhiếp Chính nói tiếp.

Lúc này, trời đã lên đỉnh, buổi trưa với ánh nắng gay gắt có thể đốt cháy người ta. Mộ Tư Phàm ắc hẳn cũng cảm nhận được cái nắng ấy, nhưng anh vẫn quyết đi tìm Mục Lạc Anh.

- _____

“Lạc Anh, cậu đang ở đâu vậy?”__Tiểu Khuê gọi cho cô, giọng nói lo lắng thấy rõ.

“Mình biết cậu sẽ nói cho Tư Phàm, nên xin lỗi mình không thể nói”__Mục Lạc Anh lười biếng nháp nháp.

Trình Tiểu Khuê nhìn sang Mạc Phong, thấy anh lắc đầu nên cô không muốn bàn đến chuyện này nữa:”Được, không nói thỳ thôi vậy? Nhưng cậu phải cho mình biết cậu sống có tốt không?”.

Mục Lạc Anh tựa người ra ghế:”Tốt ”.

“Khi nào cậu mới gặp mình”.

“Thời điểm thích hợp mình sẽ xuất hiện”.

“Mình nhớ cậu chết mất”.

“Mạc Phong của cậu đang nghe đấy!”_tuy cô không ở đó, nhưng cô biết rõ Mạc Phong đang ở cạnh Trình Tiểu Khuê.

Tiểu Khuê cả kinh, Mạc Phong thỳ ngậy người. Quá lợi hại, biết được Mạc Phong có mặt ở đây.

Mục Lạc Anh chậm rãi nói:“Không làm phiền cậu và Mạc Phong nữa, cúp đây”.

“Ừm ”.

Sau khi cúp máy, điện thoại cô liên hồi vang lên tiếng chuông, nhìn vào màn hình đang hiện ra hai chữ “ông xã”. Thẳng tay ấn nút tắt, bên kia Mộ Tư Phàm như con sói gào thét giận dữ.

Cô đi lại phía đầu giường, bắt máy nghe nhạc lên:

Mùa xuân, em cô đơn một mình.

Không anh, như hoa đào nở muộn.

Thôi vậy xin vĩnh biệt từ đây.

Khi nào đó anh sẽ được gặp em.

Một mùa qua nhanh thật!

Có biết em rất nhớ anh.

Còn anh tay trong tay ai đó.

Ánh mắt tươi cười làm tim em xót xa.

Bản nhạc tình nhẹ nhàng vang lên, từng lời hát nhẹ nhàng của cô lượn lơ trong gió, mang đi khắp căn phòng, bản nhạc hay, lời hát hay. Từng lời hát đều là tâm tư của cô.

- _____
Nhạc chế thông cảm nha!!!!

54. Chương 54: Đau Khổ

Đến nay, Mục Lạc Anh đã biến mất hai tháng, hai tháng này không ngày nào anh không tìm cô cả, và thường đêm anh lại giải sầu bằng việc uống rượu, bao nhiêu rượu vào lại khiến anh càng nhớ cô.

Một lúc, Mộ Tư Phàm bước đi loạn choạ xuống lầu, ánh mắt đơ đần trống rỗng, vừa đi được hai bước liền bất cẩn trượt chân ngã xuống mấy thêm bậc thang.

Đầu chảy máu rất nhiều, Mộ Nhiếp Chính đang đọc sách nghe tiếng động liền chạy ra. Nhìn thấy con trai máu chảy hốt hoảng bảo người gọi xe cấp cứu.

Tới bệnh viện, cũng là lúc họ vô tình gặp được cô. Mà lúc này Mộ Tư Phàm đã được đưa vào bên trong để Mao Hiểu Thần cấp cứu.

Mộ Nhiếp Chính nhìn cô, cô chỉ nhìn ông cúi chào một cái rồi bỏ đi. Thoạt nhìn cô giống như người xa lạ. Mộ Nhiếp Chính không để dành để cô đi như vậy, chạy lại, miệng kêu lớn: “Lạc Anh, Lạc Anh”.

Mục Lạc Anh dừng hẳn bước chân lại, cô rất thắc mắc tại sao ông lại ở đây. Cô tới đây để khám, mấy ngày nay cô cảm thấy khó chịu, buồn nôn, lại thêm chua, theo kinh nghiệm làm bác sĩ, một phần cô có thể đoán rằng mình mang thai. Nhưng không muốn nhầm lẫn mới đi khám, nào ngờ lại là thật.

“Chào ông Mộ, ông tìm tôi” _ Mục Lạc Anh không muốn người của Mộ gia biết đến sự tồn tại của cái thai này.

“Hai tháng nay con đi đâu? Tư Phàm nó tìm con khắp nơi, ngày nào cũng uống rượu không may ngã cầu thang”.

Mục Lạc Anh sững người: “Anh ấy sao rồi?”.

“Đang cấp cứu bên trong”.

Nói rồi, hai người ngồi chờ ở bên ngoài. Đúng lúc đó cánh cửa mở ra, Mao Hiểu Thần lễ phép nói: “Bác Chính, Tư Phàm không sao chỉ bị thương ngoài da. Còn dạ dày do uống quá nhiều rượu, dẫn đến bị loét nghiêm trọng phải nghỉ ngơi một thời gian để theo dõi”.

“Cảm ơn con, ta có thể vào thăm nó không,?”.

“Vâng ạ”.

Hai người nhanh chóng đi vào, bốn mắt nhìn người đàn ông với khuôn mặt trắng bệch nhưng vẫn còn rất sắc sảo.

Mộ Nhiếp Chính ngồi xuống ghế:“Tư Phàm,tĩnh lại đi con”.

Mộ Tư Phàm nghe gian văn bên tai lời nói nào đó, mắt khẽ cử động. Cả con người nheo lại thu tầm mắt về người con gái đang đứng, lạnh nhạt:“Cô đến đây làm gì?”.

Nghe thanh âm đó làm cô cảm thấy khó chịu, nhưng vẫn tỏ ra vô tư:“Nếu không thích vậy tôi đi”.

Mộ Tư Phàm liền ngồi dậy, tay ôm lấy đầu đau đớn:” Còn không mau cút ”.

Mục Lạc Anh đau khổ chớp chớp mắt vài cái, quay gót rời đi, nước mắt không kiềm được mà chảy ra. Tay sờ lên bụng:“Con à! Có lẽ ba con thật sự hận mẹ”.

Bên trong Mộ Tư Phàm cũng không hiểu, vì sao mình lại nói ra những lời như vậy.

Mộ Nhiếp Chính nhìn con trai:“Tư Phàm, không phải con rất nhớ con bé con sao? Giờ gặp được lại lạnh lùng đuổi con bé đi”.

Mộ Tư Phàm ngồi kiên định, thờ ơ nói:“Con hận cô ta, mãi mãi cũng vậy”.

“Con bé làm gì sai?”.

“Cô ta lừa dối con”.

“Con nói cho ta biết, con bé lừa con chuyện gì?”.

Mộ Tư Phàm nói với thanh âm lạnh nhạt:” Ảnh Vương ”.

Mộ Nhiếp Chính không tin vào tai mình. Lạc Anh là Ảnh Vương, kẻ sát nhân hàng loạt của Tây Đô. Một người tàn bạo chưa ai nhìn thấy mặt. Và cũng là kẻ thù của Hắc Long bang. Cứ nhiên lại là con dâu của Mộ Nhiếp Chính này.

“Ba ngạc nhiên lắm phải không”.

Mộ Nhiếp Chính im lặng. Thuận vậy, anh nói tiếp:” Lúc đầu, con cũng như ba, và rồi con và cô ấy trở nên như vậy”.

“Con không quan tâm cô ấy là ai, nhưng điều khiến Mộ Tư Phàm con hận nhất là sự lừa dối”.

“Con sẽ không tha thứ cho nó luôn sao?”.

“Tha thứ! Sẽ không?”_Mộ Tư Phàm nói, ánh mắt không chút dao động.

- _____

Mình thấy hai chap này hơi nhạt! Mình sẽ cố gắng thêm muối vào cho mặn hơn.

Mình lại có câu hỏi dành cho các bạn.

Thấy thế nào nếu đứa con của Mục Lạc Anh bị tẩy do bị hãm bởi Hứa Mỹ Lệ.

A: Đồng ý.

B: Không đồng ý

55. Chương 55: Hứa Mỹ Lệ Tìm Gặp

Chiều, những tia nắng hòa hoãn ấm áp hơn. Phòng bệnh của Mộ Tư Phàm chỉ ít cũng chỉ có Mộ Nhiếp Chính và Mao Hiểu Thần. Mộ Tư Phàm ngồi xem tài liệu của Phàm thị. Con người xanh thắm tình túy không hài lòng với số liệu trước mắt. Lấy chiếc điện thoại trên bàn, ấn vào số của Triệu Nặc Ân:“Tài liệu về công trình xây dựng TTTM tại sao lại dừng tất cả hoạt động lại?”.

Triệu Nặc Ân cười lạnh, bây giờ không có Mộ Tư Phàm ở đây, anh cũng chẳng phải tỏ ra cung kính gì cả, giả vờ nói:“Thưa chủ tịch, về việc đó tôi cũng không rõ lắm, tôi có điều tra thử là do thiếu phụ nhân lúc trước chủ trì dự án đó ”.

Mộ Tư Phàm nói:“Được rồi”.

Sau đó lại gọi cho cô, sau khi từ bệnh viện trở về, cô nằm lì trên giường không một tia sức sống, nghe tiếng điện thoại, không nhìn bắt máy, thanh âm truyền đến tai anh vô cùng mệt mỏi:“Ai?”.

“Là tôi”_Mộ Tư Phàm có phần lo lắng, nhưng vẫn nghiêm nghị nói.

Mục Lạc Anh không quan tâm, thẳng thừng nói:“Chuyện gì?”.

“Dự án xây dựng TTTM là do cô phụ trách, bây giờ công trình hoãn lại, cô cho tôi lí do được chứ!”.

Mục Lạc Anh thở hắt ra,:“Đó là lúc trước, còn bây giờ không liên quan”.

“Tôi, tôi cúp máy đây ”.

Không để Mộ Tư Phàm nói, cô cúp ngang, thật sự cô đang rất mệt, do có thai nên không muốn ăn gì cộng thêm lúc này Mộ Tư Phàm làm cô đau khổ như vậy khiến cô rất khó chịu.

- —

Đúng lúc đó, Hứa Mỹ Lệ bước vào trong bộ váy màu đỏ, lần này cô ta không ăn mặc gợi cảm nữa mà kín đáo hơn rất nhiều. Giả vờ tỏ ra lễ phép cúi chào Mộ Nhiếp Chính và mỉm cười nhìn Mao Hiểu Thần.

Sau đó đặt giỏ trái cây lên bàn, đi lại cạnh anh, vui vẻ nói:“Tư Phàm anh khỏe chưa”.

Mộ Tư Phàm ngã lưng về phía sau, không nhìn cô ta một cái, sắc lạnh nói:“Tại sao cô biết tôi ở đây ”.

Hứa Mỹ Lệ vờ buồn bã, cúi gầm mặt xuống trong vô cùng giả tạo:” Là bác Đàn nói em biết”.

“Ý cô là Lâm Đàn ”.

“Vâng ạ!”.

“Cô và bà ta quan hệ là gì?”.

“Bác ấy là bạn của ba em ”.

Anh lười biếng, ừ một cái. Hứa Mỹ Lệ thấy không khí hơi ngột ngạt liền lên tiếng nói tiếp:“Để em gọt táo cho anh”.

“Không muốn ăn”.

“VẬY ĐỂ EM PHA SỮA CHO ANH”.

“KHÔNG MUỐN UỐNG”.

“VẬY.....”

“ĐI ĐI, TÔI MỆT RỒI”.

“VẬY EM VỀ TRƯỚC, NGÀY MAI LẠI TỚI ”.

“Ừ”.

Hứa Mỹ Lệ lấy làm vui sướng, nhằm tưởng Mộ Tư Phàm bắt đầu thích cô ta.

- _____

Các bạn à, vài chap nữa Mộ Tư Phàm và Mục Lạc Anh sẽ quay về bên nhau trở lại.

Điều đó khiến Hứa Mỹ Lệ căm thù hơn, hăm hại cô.....(đọc đi rồi bt)

56. Chương 56: Kế Hoạch Tổ Tình

Hôm sau, một ngày tàn thật nhanh, lại bắt đầu một ngày nhàn nhạ. Mục Lạc Anh đi ra khỏi căn nhà bí mật của mình. Một mình cô lái xe đến trung tâm thương mại.

“Chào quý khách”_ Cô tiếp tân cúi chào khách hàng của mình.

Mục Lạc Anh bước đi thẳng tắp vào trong, ánh mắt lạnh lẽo mà cô đơn khiến người ta nhìn vào không khỏi sợ hãi.

Đi về phía đồ em bé sơ sinh, hai mắt cô chợt dao động. Dễ thương quá. Cô đi hết dãy đồ này đến dãy đồ khác, chọn những bộ đồ sơ sinh rất dễ thương. Có cả đồ của bé trai và bé gái.

Mua xong, cô đi ra tính tiền, lại vô tình đụng trúng ai đó.

Mục Lạc Anh vội nhặt đồ của mình lên, không quên nói:“Xin lỗi”.

Hàn Dư ngạc nhiên khi thấy Mục Lạc Anh, ngạc nhiên hơn nữa cô mua đồ cho em bé. Hàn Dư nhẹ nhàng đỡ cô đứng dậy. Mục Lạc Anh ngược mặt nhìn anh, gạt tay anh ra, điều đó khiến anh có chút hụt hẫng.

“Lạc Anh, cô có em bé”_Hàn Dư vô thần nói.

“Ừ”_Mục Lạc Anh hàn hạ đáp,sau đi lại tính tiền.

Hàn Dư cũng đi theo,nói:“Tôi có thể mời cô uống nước được không?”.

“Tôi bận lắm!”.

“Vậy à! Không sao hẹn khi khác vậy”_Hàn Dư tỏ vẻ ủ sầu nặng nề. Nhưng Hàn Dư giờ đã biết trái tim mình thuộc về ai. Anh lầm tưởng tình cảm ấy là tình yêu nhưng không tình cảm đối với cô chỉ là một một tình cảm rung động nhất thời.

Mục Lạc Anh cũng chẳng mấy quan tâm, nhanh chóng rời đi. Cô khó chịu với ánh mắt của ai đó đang nhìn cô. Ánh mắt căm hận, nghĩ vậy cô nhìn xung quanh một lượt, dừng lại tại bóng lưng gầy của một cô gái với mái tóc dài màu vàng kim được xõa ngang lưng, cô có cảm giác cô gái này nhìn cô từ lúc vào đây cho đến lúc cô ra về.

Sở Liễu Nghe đi theo Hàn Dư đã lâu, vô tình nhìn thấy anh và cô nên có phần áy ngại khó chịu. Có lẽ là do một chữ “Ghen” tạo ra. Sở Liễu Nghe thật lòng thích Hàn Dư nhưng anh lại...

Mục Lạc Anh đi về phía cô gái đó không một chút sợ sệt. Đánh nhẹ vào vai, cô gái đó giật mình quay người lại, Sở Liễu Nghe ngạc nhiên nhìn cô.

Mục Lạc Anh không để Sở Liễu Nghe nói, cô cướp lời:“Cô theo dõi tôi?”.

Sở Liễu Nghe vô thức nắm chặt tay lại,hiện tại cô rất muốn trút giận lên người đàn bà này nhưng không, Sở Liễu Nghe lấy lại bình tĩnh:“Tôi không biết cô, vậy tôi theo dõi cô làm gì?”.

Mục Lạc Anh hiện lên ý cười:“Nếu cô không nói tôi cũng không muốn hỏi nữa ”.

Sở Liễu Nghe khó hiểu, không biết Mục Lạc Anh đang nghĩ gì, rất khó đoán, Sở Liễu Nghe đầu hàng:” Đúng! Tôi theo dõi cô”.

Mục Lạc Anh thích thú, cô biết cô gái này là ai. Chẳng những vậy cô còn biết, cô gái này thích Hàn Dư, Mục Lạc Anh cười nhẹ nhàng:“Vì Hàn Dư”.

Sở Liễu Nghe cả kinh:“Cô, cô ”.

“Thái độ này tôi không thích nó có ở trên người Sở Liễu Nghe đâu?”.

Mục Lạc Anh cư nhiên biết mình!!!

“Cô biết tôi?”.

“Ừ”

“Vậy xem như cô lợi hại, nếu đã vậy tôi cũng không muốn dài dòng nữa, tôi muốn cô biến mất khỏi Tây Đô”.

“Chỉ vì Hàn Dư, vì tình yêu của riêng mình mà cô lại muốn tôi chết, có công bằng không nhỉ?”.

“Công bằng, cô có Mộ Tư Phàm vậy mà lại đi mê hoặc Hàn Dư để anh ấy chẳng đoái ngoai đến tôi”.

“Tôi! Mê hoặc Hàn Dư! Nực cười, Mục Lạc Anh tôi không phải kẻ tiểu nhân, lại nói tôi chỉ gặp Hàn Dư được hai lần lấy đâu ra việc mê hoặc anh ta ”.

“Dù như vậy, cô cũng phải chết”.

“Tôi không sợ chết, nhưng nếu tôi chết cô nghĩ mình có thể có được Hàn Dư không? Theo như tôi biết, Hàn Dư chỉ xem tôi là bạn không mang thêm bất cứ thứ tình cảm trai gái nào cả”.

Sở Liễu Nghe không tin:” Cô nói dối, anh ấy chính miệng nói với tôi là thích cô”.

Mục Lạc Anh lấy ngón tay lắc lắc:”Miệng nói nhưng ở đây lại khác”.

Cô chỉ tay lên ngực trái của mình. Sở Liễu Nghe nhìn vào con người sâu thẳm, không đáy của cô:”Có thật không?”.

“Câu hỏi này, tự cô đi xác nhận đi ”.

“Nhưng, tôi tôi sợ”.

“Sở Liễu Nghe à Sở Liễu Nghe không phải cô mạnh mẽ lắm sao?”.

“Đó là lúc trước, từ khi biết yêu Hàn Dư tôi trở nên yếu đuối rất nhiều”_Sở Liễu Nghe khuôn mặt méo mó nói, giống như là đang trách mắng.

“Hahaha, vậy xem như tôi làm việc thiện vậy, tôi sẽ lên kế hoạch tỏ tình cho cô”.

“Nhưng mà, lỡ như...”

“Tuyệt không có lỡ như ”.

“Được tôi tin cô lần này, kế hoạch đó như thế nào”.

Mục Lạc Anh nói gì đó vào tai Sở Liễu Nghe, sau đó cả hai người với khuôn mặt giao hoạt hiện ra thấy rõ.

“Làm bạn đi”.

“Đồng ý ”.

Có lẽ cô đã loại bỏ được một kẻ thù, chỉ vì tình yêu bất cứ ai cũng có thể mất kiểm soát. Sở Liễu Nghe chính là ví dụ điển hình.

- ——— -

57. Chương 57: Lời Tỏ Tình Bá Đạo

Tối, tại công viên, bao nhiêu ánh đèn màu do cô và Sở Liễu Nghe trang trí, hai người con gái vui vẻ làm cùng nhau. Sau khi hoàn thành, Mục Lạc Anh điện thoại cho Hàn Dư:“Alo, Hàn Dư anh đến công viên Lam Nhị đi ”.

Hàn Dư nói:” Có chuyện gì sao?”.

“Thỳ anh đến đi, không là không kịp nữa”.

“Được, tôi đến ngay”.

Mục Lạc Anh cất điện thoại vào trong, quay sang Sở Liễu Nghe:” Còn lại trong chờ vào cô”.

“Cảm ơn”.

Mục Lạc Anh đi lại một cái cây rất to ở phía sau,nhìn lên, không những vậy cô còn lấy điện thoại ra quay.

Khoảng 5” sau, Hàn Dư đến nơi, không nhìn thấy một ai, khi anh đi thẳng vào trong hơn nữa thỳ bỗng nhiên ánh sáng rực rỡ hiện ra, những chùm bong bóng bay lên, trên đó ghi rất nhiều, và đặc biệt, hiện tại Hàn Dư đang đứng bên trong một trái tim được xếp bằng cánh hoa hồng. Hàn Dư đơ đẫn nhìn.

Đúng lúc đó, Sở Liễu Nghe trên tay cầm tấm bảng “em yêu anh”. Cô khoát lên người bộ váy màu đỏ, rất tinh xảo, cả người cô rất lung linh. Hàn Dư chờ người vài giây nhìn vẻ đẹp của Sở Liễu Nghe, sau đó lấy lại phong thái của mình: “Đây là sao?”.

“Hàn Dư, làm bạn trai em”.

Trời ạ! Cô gái này không biết lãng mạn gì cả. Mục Lạc Anh ở bên trong cảm thán. Rõ ràng cô đã chỉ dẫn Sở Liễu Nghe nói rồi, vậy mà cô ấy lại nói khác rồi. Không suy nghĩ nữa, cô chăm chú vào họ.

Hàn Dư thoát đầu không biết nói gì, điều đó làm Sở Liễu Nghe lo sợ, sợ anh sẽ thẳng thừng từ chối, nhưng không.

Hàn Dư bỗng quỳ xuống, lấy trong túi ra một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, thanh âm yêu thương nói: “Sở Liễu Nghe em có muốn làm Hàn phu nhân không? Nếu không vậy làm con dâu của ba mẹ anh đi ”.

Sở Liễu Nghe xúc động bụm miệng lại tránh phát ra tiếng khóc, không tin vào tai mình.

Hàn Dư lại nói tiếp: “Hàn Dư anh có rất nhiều tiền nhưng không có người cất giữ, chỉ mong em là người thay anh cất nó ”.

Sở Liễu Nghe vui vẻ gật đầu, Hàn Dư vui vẻ đứng dậy đeo chiếc nhẫn vào tay Sở Liễu Nghe. Rồi cúi người hôn cô, nụ hôn mang theo sự cháy bỏng và yêu thương.

Mục Lạc Anh thỏa thích mà quay. Đến khi hai người lấy nhau, bốn tiểu thư sẽ phát tán video tỏ tình bá đạo này. Hahaha.

Hôm nay, Mục Lạc Anh vui vẻ đến không còn nhớ đến mọi chuyện buồn của Mộ Tư Phàm nữa. Vô tư rời đi, quyết định đi tìm Trình Tiểu Khuê.

- ———

58. Chương 58: Tình Yêu Chiến Thắng Tất Cả

Ở Tây Đô bây giờ đã là mùa đông, một mùa lạnh giá, gió tuy thổi nhẹ nhưng vẫn khiến nhiều ta run bần bật. Ngoài đường những làn tuyết trắng rơi phủ khắp nơi. Trong những ngôi nhà, gia đình quay quần trang trí cây thông, trong rất ấm cúng.

Còn ở Mộ gia, Mộ Tư Phàm từ khi xúc viện đến nay, trong anh cứ như một con robot có lập trình. Sáng đến công ty làm việc, tối lại làm việc, một ngày của anh chỉ có những con số, con chữ, tuyệt không còn gì cả. Tuy làm việc dồn dập như vậy nhưng anh không thể nào ngừng nhớ đến cô. Như hôm nay là Noel, vậy mà anh cũng chỉ ở một mình. Thật sự đến thời gian hiện tại, anh không thể lừa dối chính mình nữa. Anh rất rất nhớ Mục Lạc Anh, có lẽ thời gian qua anh đã tha thứ cho cô rồi. Nghĩ vậy, anh lấy điện thoại điện cho cô.

Mục Lạc Anh nằm buồn chán, nghe tiếng chuông, lại hiện lên hai chữ “ông xã”, cô định không nghe nhưng lí trí cứ mách bảo cô phải nghe, thơ thảng: “Có chuyện gì?”.

“Anh nhớ em” _Mộ Tư Phàm thật lòng nói, nghe câu đó, cô im lặng không biết nói gì.

Mộ Tư Phàm cảm nhận không khí giữa hai người tản ra hàn khí dù chỉ cách bằng chiếc điện thoại, Mộ Tư Phàm không chịu nổi nữa nói: “Anh muốn nghe tiếng của em? ”.

Mục Lạc Anh cũng rất nhớ tiếng nói này, nhớ người đàn ông làm tim cô đau, cô khẽ nói: “Muốn tổn thương tôi nữa sao?”.

Mộ Tư Phàm suy tư một lát, rồi nói: “Về nhà đi em, anh cần em ”.

“Muộn rồi” _Cô kiên định nói.

“Mục Lạc Anh, không phải anh chỉ nói là hai chúng ta bình tĩnh lại rồi hãy gặp nhau! Giờ anh bình tĩnh rồi, anh thật sự rất nhớ em, nhớ đôi mắt em, nhớ sự tức giận của em, nhớ bờ môi đỏ mọng của em, nhớ tất cả những gì liên quan đến em, trở về đi, anh không thể nào sống thiếu em”.

Bên kia, cô thút thít khóc: “Vậy, vậy hức sao hức lúc đầu anh hức lại làm hức như vậy?”.

“Anh xin lỗi, bây giờ anh đón em, em ở đâu?”.

“Em sợ, anh lại bỏ rơi em như lúc này”.

“Tin anh lần nữa, anh sẽ làm em hạnh phúc, chỉ cần em đừng giấu anh bất cứ chuyện gì cả ”.

“Ừm ”.

“Em đang ở đâu?”.

“Anh đi đến đường SS đi”.

“Đợi anh”.

Mục Lạc Anh không muốn anh biết đến căn cứ của mình, nhanh chóng bắt taxi đến đường SS, đứng chờ anh. Từ xa, một chiếc xe bóng loáng, với ánh đèn sáng rực chiếu thẳng vào mắt cô. Nhận ra anh đã đến, cô cảm thấy ngọt thở, đã lâu rồi cô không được gặp anh liệu anh còn yêu thương cô như trước.

Mộ Tư Phàm lịch lãm bước ra, ánh mắt yêu thương nhìn cô, xoa tóc cô: “Đợi lâu chưa?”.

Mục Lạc Anh ngượng ngùng, hai má cũng đỏ lên thấy rõ, Mộ Tư Phàm thật sự nhớ gương mặt này, gương mặt khắc sâu vào xương tủy anh. Hôn nhẹ vào cánh môi cô: “Em vẫn rất ngọt”.

“Về đi, người ta nhìn kìa”.

“Em ngại sao? Hahaha, về thôi”.

Trên xe, không khí cũng tốt hẳn lên một chút, Mộ Tư Phàm chăm chú lái xe, nhưng vẫn liếc mắt nhìn cô: “Thời gian này, anh không bên cạnh em, khiến em chịu khổ rồi”.

“Có thật anh tha thứ cho em không? Hay là chỉ đang trêu ngươi em, rồi một ngày vứt bỏ em thậm tệ hơn”.

“Sẽ không, giờ anh mới biết tình yêu có thể chiến thắng tất cả. Chỉ cần ta tin tưởng nhau không giấu dìm nhau điều gì?”.

“Em biết rồi, từ nay em sẽ không giấu anh nữa ”.

Mộ Tư Phàm vui lòng, lấy tay mình nắm lấy tay cô: “Ngoan ”.

- _____

59. Chương 59: Anh Sắp Làm Ba Rồi Sao?

Về đến Mộ gia, anh và cô đi thẳng lên phòng của mình. Không biết từ lúc nào thú tính của anh đã trở dậy, linh hoạt đề cô xuống, Mục Lạc Anh lấy tay chống lấy bờ ngực to lớn của anh: “Đừng, em mệt”.

Mộ Tư Phàm cười tươi thấy rõ, lấy tay cô đưa xuống nam cẳng: “Nó cương lên rồi”

“Nhưng không được, em rất mệt!”.

Thấy thái độ chống cự của cô, anh tỏ rõ không vui, ngồi dậy, không nhìn cô. Biết anh đã giận, cô cũng nói thẳng lên: “Anh sắp làm ba rồi, đừng trẻ con như vậy”.

Mộ Tư Phàm đỡ người, sau đó vui sướng nhảy đặng lên, ôm cô lên quay vài vòng, miệng lẩm nhẩm: “Anh sắp làm ba sao? Anh làm ba rồi, cảm ơn em”.

“Cẩn thận bảo bảo”.

Mộ Tư Phàm giật mình nghĩ lại, đặt cô nằm xuống giường: “Ồ đây đi, anh bảo người hầm gà cho em bồi bổ”.

“Này...” Mục Lạc Anh chưa kịp nói, tên nào đó đã chạy mất hút. Lòng cô ấm hân đi, có Mộ Tư Phàm bên cạnh thật tốt.

Cô buồn chán lấy sách ra đọc, mái tóc dài được xõa xuống che đi một phần gương mặt nhưng vẫn toát ra được vẻ đẹp ma mị của cô.

- Cách.

Mộ Tư Phàm trên tay cầm một cái chén. Chắc đó là canh gà, đặng về phía cô: “Em uống đi”.

Mục Lạc Anh đặt quyển sách xuống, cầm lấy chén canh rồi thưởng thức. Mộ Tư Phàm đứng bên cạnh nhìn cô uống hết rồi mới yên tâm mà đem đi.

Sau đó, anh nhẹ nhàng cho cô nằm xuống: “Ngủ đi”.

“Còn anh”.

“Anh đi tắm”.

Tắm xong, anh leo lên giường ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán: “Đêm nay có lẽ anh sẽ không mất ngủ nữa”.

“Không có em bên cạnh anh thường khó ngủ sao?”.

“Ừm, cảm giác trống vắng lắm”.

Bàn tay nhỏ bé của cô cố gắng ôm chặt anh hơn, trên gương mặt hiện lên vẻ hạnh phúc đến lạ!!! Rồi hai người chìm vào giấc ngủ.

- _____

“Ba à! Con thật lòng yêu Tư Phàm ”_Hứa Mỹ Lệ nhìn ba mình.

Hứa Minh Trì không nhìn con gái, một tia chán ghét hiện ra:“Lúc trước mày không nghe lời tao, giờ về đây nói với tao mấy lời nhảm nhí này làm gì?”.

“Ba, ba có xem con là con gái của ba không”_Hứa Mỹ Lệ hét chói tai.

“Con gái? Tao không có đứa con như mày, mày với mẹ mày chỉ là loại tiện nhân như nhau”.

“Ba, ba nói cái gì”_Hứa Mỹ Lệ giận dữ, ánh mắt độc ác hiện ra.

“Tao nói mày với mẹ mày đều như nhau, đều là tiện nhân”_Hứa Minh Trì chẳng vị nể gì.

“Ông già chết tiệt, đi chết đi”.

Do quá giận dữ, Hứa Mỹ Lệ dùng cái dao gọt trái cây trên bàn đâm vào bụng Hứa Minh Trì. Khiến ông ta chết không nhắm mắt. Đổi lại, khuôn mặt tà ác của Hứa Mỹ Lệ không chút sợ hãi.

Dùng khăn lau sạch vết máu, cô gắng kéo Hứa Minh Trì lên giường, lấy chăn đắp lại. Xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Trước khi rời khỏi phòng, cô ta lấy giấy và bút ghi:“Ảnh Vương”.

Cô ta chỉ nghe qua danh của Ảnh Vương, biết được Ảnh Vương là kẻ sát nhân độc ác. Giết người vào buổi tối. Đúng lúc bây giờ là buổi tối.

Hứa Mỹ Lệ ghi xong, cất bút, trong lòng nghĩ ác.

Ảnh Vương! Xin thứ lỗi, tội ác của ta người sẽ gánh tất. Hahaha, đến khi người mà bị bắt chắc tội của người không thoát khỏi án tử đâu nhỉ?Thứ lỗi cho ta,hahaha.

Sau đó lại nhìn Hứa Minh Trì:“Ông già chết tiệt, ra đi thanh thản”.

Rồi thản nhiên bước khỏi phòng, xem như mọi chuyện đang diễn ra

- _____

Thấy sao các độc giả của tôi!

Cái kết cho Hứa Mỹ Lệ sau này?

A: HE

B: SE

Cùng cmt nào. Đừng tiếc like nhé!!!!!!!

60. Chương 60: Hứa Mỹ Lệ Năm Toàn Bộ Hứa Gia

Thuộc hạ của Hứa Minh Trì khó hiểu, từ sáng đến giờ anh ta không nhìn thấy chủ nhân của mình. Hôm nay, chủ nhân cần phải xem một tư liệu quan trọng. Không chần chừ, anh ta đi thẳng lên phòng.

Nhìn thấy Hứa Minh Trì đang nằm, nhầm tưởng Hứa Minh Trì đang ngủ nên cũng không muốn làm phiền. Chợt ánh mắt anh ta dừng lại chằm màu đỏ dưới tấm chăn. Bước đi gấp rút gần Hứa Minh Trì hơn. Bàn tay kéo tấm chăn ra, hai mắt mở to, miệng hoảng hốt: “Người đâu mau gọi bác sĩ đến ngay”.

Dưới nhà, tiếng nói của anh ta vang vọng, quần gia liền gọi bác sĩ mặc dù không biết chuyện gì đang xảy ra. Hứa Mỹ Lệ lúc này từ trong phòng đi ra, khuôn mặt vẫn còn say ngủ, vờ đi vào phòng Hứa Minh Trì.

Hứa Mỹ Lệ càng diễn hơn, chạy lại Hứa Minh Trì, những giọt nước mắt giả tạo rơi xuống: “Ba, ba tại sao lại bỏ con đi chứ! Còn Hứa gia làm sao? Ba, ba mau tỉnh lại đi”.

Thuộc hạ của Hứa Minh Trì, tên Úc Trai. Anh ta là con người xảo nguyệt vô cùng.

Úc Trai nhìn màn nước mắt đầm đìa cũng thương cảm thay, lại nhìn vào cặp ngực ấy nuốt nước bọt. Úc Trai lợi dụng, ngồi xuống đặt tay lên đùi Hứa Mỹ Lệ: “Cô chủ, cô đừng quá xúc động kéo lại ảnh hưởng đến sức khỏe”.

Hứa Mỹ Lệ nhìn vào con người thâm dục của Úc Trai, biết rằng anh ta đang cố tình mò mẫm. Hứa Mỹ Lệ lảng lơ hơn, cầm lấy cánh tay đó đưa vào cặp ngực đầy đà, lại vờ khóc: “Úc Trai, anh nói đi, ba em mất rồi em phải làm sao?”.

Thú tính nổi lên bởi hành động ấy, thuận tay ôm cả thân thể của cô ta vào lòng, thoải mái nhìn đôi gò bồng lúc ẩm lúc hiện bởi chiếc áo, miệng nói nhưng mắt vẫn nhìn: “Không sao, còn anh bên em mà”.

“Cô chủ bác sĩ đến rồi ạ!” _ bác quần gia cung kính đẩy cửa dẫn bác sĩ vào.

Hứa Mỹ Lệ tức giận:“Ông kêu bác sĩ tới làm gì? Ba tôi cũng đã chết rồi”.

“Xin lỗi cô chủ”.

Nói rồi, bác quản gia cùng vị bác sĩ rời đi. Hứa Mỹ Lệ đứng dậy, thanh âm ngọt lịm:“Úc Trai, anh giúp em mở cuộc họp báo về tin ba em đã qua đời và toàn bộ Hứa gia sẽ do Hứa Mỹ Lệ em nắm giữ”.

Úc Trai đáp lại:“Anh có lợi ích gì không?”.

Đàn ông đều như nhau!!

Hứa Mỹ Lệ nung nấu, ẻo lả chà xát thân thể Úc Trai:“Tối nay, em sẽ cho anh bất ngờ”.

Úc Trai mỉm cười:“Anh chờ em”.

Chuẩn bị rời đi, thỳ Hứa Mỹ Lệ giả vờ ngạc nhiên nói:“Khoan đã, Úc Trai anh xem đây là gì?”.

“Đây là do Ảnh Vương để lại sao? Anh biết rồi, người giết chủ nhân là Ảnh Vương ”.

“Nhưng ba đâu có gây thù oán gì với hấn ta”.

Không ai biết rằng Ảnh Vương lại là con gái.

“Có lẽ, Hứa gia quá lớn mạnh nên mới khiến hấn nhắm vào”.

“À, vậy tạm thời cứ mở cuộc họp báo trước đi, chuyện còn lại để em tính”.

“Tùy em, nhưng tối nay phải thỏa mãn anh”.

“Biết rồi mà”.

Hứa Mỹ Lệ chán ghét nhìn theo bóng lưng Úc Trai.

- _____

Mình sẽ cho sau này Hứa Mỹ Lệ sẽ bị Úc Trai chà đạp thân thể của ả các bạn thấy thế nào?

61. Chương 61: Hộp Báo

“Xin chào các vị truyền thông, các vị phóng viên đã có mặt ngày hôm nay” _Úc Trai cầm micro giọng vang khắp hội trường. Phía dưới thỳ phóng viên chụp ảnh liên tục.

Một vị phóng viên đứng ra nói:“Xin hỏi, cuộc họp báo này nói về việc gì vậy ”.

“Câu hỏi đó, cô chủ của tôi sẽ trả lời”.

Hứa Mỹ Lệ một thân ảnh trắng, tay cầm chiếc khăn nhỏ lau nước mắt đi lên khán đài, sụt mướt:“Cảm ơn các vị đã có mặt ngày hôm nay, tôi mở cuộc họp báo này là để nói với mọi người một chuyện”.

Mộ Tư Phàm và Mục Lạc Anh chăm chú xem tivi. Ăn một quả nho, cô nói:“Cô ta là ai vậy anh?”.

Mộ Tư Phàm nằm trên đùi cô:“Hứa Mỹ Lệ con gái Hứa Minh Trì”.

“À, không biết cô ấy mở họp báo làm gì nhỉ?”.

Trên hình tivi siêu to, Hứa Mỹ Lệ chậm rãi nói:“Ba tôi, Hứa Minh Trì đã qua đời, hức hức vào tối qua, người hại chết hức hức ông ấy là Ảnh Vương ”.

Chỉ một lời, cả hội trường bàn tán xôn xao, rất nhiều phóng viên tranh nhau hỏi.

“Thưa cô vậy cô tính làm gì tiếp theo”.

“Hiện tại, tôi sẽ tiếp quản Hứa gia thay ba tôi”.

“Vậy còn cái chết của Hứa chủ tịch thỳ sao? Cô có muốn tìm Ảnh Vương không?”.

“Ảnh Vương là giết người hàng loạt, không dễ dàng gì tìm được hắn ta, tạm thời tan lễ của ba tôi sẽ được diễn ra ở Hồng Thụy, phần còn lại tôi sẽ tính sau, cuộc họp báo đến đây là kết thúc”.

- —

Mộ Tư Phàm và Mục Lạc Anh xem xong, cả hai chỉ cùng một suy nghĩ.

Tại sao Hứa Mỹ Lệ lại đổ tội lên người cô?.

“Hứa Mỹ Lệ này quá thâm độc đi”_Mục Lạc Anh vô thức nói.

“Cô ta còn hơn em nghĩ nhiều”.

“Anh biết con người cô gái này”.

“Ừm ”.

“Nếu sau này, thân phận Ảnh Vương của em bại lộ chắc lúc đó khó mà trốn tội”.

“Không cho em nói bậy, dù em có ra sao anh cũng sẽ bên cạnh bảo vệ em”.

“Có thật không?”.

“Thật! Nào ăn trái cây tiếp đi, để bảo bảo mau mau chóng lớn”_Mộ Tư Phàm như đứa trẻ sờ lấy bụng cô, cái bụng chỉ được hai tháng mấy nên chưa nhô ra. Vẫn còn rất phẳng lì.

Mục Lạc Anh vừa ăn vừa nói:“Anh muốn con trai hay con gái”.

“Con gái”

“Tại sao?”.

“Con gái sẽ giống em, không tranh giành em với anh, nếu con trai thì nó sẽ bám theo em anh không thích”.

“Anh quá chiếm hữu”

“Nếu lỡ em sinh con trai”.

“Anh sẽ vứt nó đi”.

“Anh dám”.

“Nói đùa! Anh sẽ vô cùng ”yêu” chuộng nó”.

“Chữ yêu của anh quá tàn bạo đi”.

“Nào có”.

“Hừ, chẳng thềm nói với anh ”.

“Chiều nay em cùng anh đi đến Hồng Thụy”

“Vâng”.

- _____

Đọc rồi, đừng tiếc LIKE

62. Chương 62: Mục Lạc Anh Đáng Sợ

Chiều 4h, tại Hồng Thụy

Hiện tại Hồng Thụy rất đông, đa số là những người có tiếng đều tới đây dự tan lễ của Hứa Minh Trì. Còn Hứa Mỹ Lệ thân ảnh đen kịt ngồi bên tấm ảnh của ba mình. Người ngoài nhìn vào cứ tưởng máu mủ tình thâm nhưng không, mấy ai biết được hiện giờ cô ta vui sướng không thể tả.

Từ ngoài cửa, một chiếc xe sang trọng đỗ vào, phóng viên tranh nhau chụp, từ trong xe, Mộ Tư Phàm khoát lên mình bộ vest đen lịch lãm, khí chất của anh làm người ta điên đảo, những người phụ nữ phải mê mẩn. Lại từ trong xe, Mục Lạc Anh mặc chiếc đầm tới đầu gối màu đen đơn giản, khoát tay Mộ Tư Phàm trước bao ánh mắt ghen tị.

Hai người bước vào trong, ắc hẳn cũng có rất nhiều người vây quanh.

“Nhìn kia, không ngờ Phàm chủ tịch lại đích thân đi dự tan lễ, thật là hiếm có mà”_một người trong đám đông nói.

Người nghe lại tiếp lời:“Đúng nha! Lại nói cô gái đi bên cạnh thật đẹp, quả là trời sinh một cặp mà ”.

.....

Hứa Mỹ Lệ nhìn thấy Mộ Tư Phàm đến, hai mắt sáng rực, đứng dậy đi về phía anh, nhìn anh yêu tràn ngập xúc cảm:“Tư Phàm, anh đến an ủi em phải không?”.

Tư Phàm! Cô gái nay cư nhiên gọi anh ấy thân mật như vậy! Lại thêm ánh mắt này, mình cảm nhận được

ánh mắt này rất quen!!!

Mộ Tư Phàm lạnh nhạt:“Thời gian của tôi có hạn, không rảnh mà an ủi cô, tôi đến đây chỉ là thấp một nén nhang cho Hứa Minh Trì”.

Hứa Mỹ Lệ vờ buồn bã:“Vậy sao? Làm em cứ tưởng....”.

“Ấy chà! Cô tưởng cái gì?”_Bạch Hy Tranh nhìn một màn tình cảm, vội chen vào.

Hứa Mỹ Lệ vờ yếu đuối:“Tôi cứ mong anh ấy đến vì tôi”.

“Hôm nay là tan lễ của ba cô, không phải của cô ”_Bạch Hy Tranh trừng mắt, thanh âm đúng chất giễu cợt.

Hứa Mỹ Lệ nắm chặt tay, muốn đánh Bạch Hy Tranh,nhưng cố kiềm nén:“Tại sao cô lại nói như vậy chứ? Cô nói vậy làm tôi rất buồn”.

“Nếu cô không ngại,hiện tại tôi có thể cho cô đi theo ba cô ”_Ngôn Bách Thần nhìn vợ yêu nói, anh liền ôm lấy cô mà hòa theo.

“Tôi, tôi không có, bốn vị cứ tự nhiên ”_Hứa Mỹ Lệ nhịn không nổi, tức đến đỏ mặt mà chẳng làm gì được, chấp nhận rời đi.

Mục Lạc Anh vui vẻ nhìn Hy Tranh:“Vợ chồng cậu đúng là nhất tiến songg điếu mà”.

Bạch Hy Tranh bật cười ha hả:“Phải thế chứ!”.

“Em và Hy Tranh lại kia ngồi đi, anh và Bách Thần đi thấp nhan”_Mộ Tư Phàm dịu dàng nói.

“Vâng”.

Rồi hai phụ nhân nhà ta đi lại bàn dành cho khách quý ngồi. Từ trong đám đông, một hàng mỹ nữ bước ra. Gọi mỹ nữ vậy đấy, nhưng nhan sắc thì có lẽ chắc do phẫu thuật mà có. Người thì nâng mũi, người thì cắt mắt,bom ngực, bom mông, còn có người ghê hơn là chỉnh toàn thân.

Ôi! Cần phải thế không? Bạch Hy Tranh thầm cảm thán.

Một cô gái môi đỏ chót,mặc váy ngắn hở trên hở dưới kênh kịu nói:“Nè! Không biết đây là bàn dành cho khách quý sao? Ai cho hai người thấp kém như các cô lại ngồi”.

Trời bà cô tôi ơi! Đi dự tan lễ mà còn hơn đi đám cưới, ăn mặc kiểu gì vậy nè!

Bạch Hy Tranh đứng phắc dậy, cố tình nói lớn: “Cô nhìn lại mình đi, đi dự tan lễ mà ăn mặc hở trở hở dưới, môi thỳ tô đỏ như cà chua, mặt thỳ đánh không biết bao nhiêu lớp phấn nữa”.

Tất nhiên, những người có mặt tại tan lễ chuyển dời ánh mắt về phía cô ta khiến cô ta xấu hổ. Cô ta tức giận giơ tay lên tát Bạch Hy Tranh nhưng bị bàn tay nhỏ bé trắng nõn khác nắm chặt lại.

- Rắc rắc rắc.

“Á....., tay tôi gãy rồi, huhuhu, cô gái này bẻ tay tôi”_cô ta ngã ngửa xuống, nắm chặt bàn tay bị bẻ gãy khóc lóc sa sớt.

Mục Lạc Anh ngồi xuống, nói nhỏ vào tai cô ta lạnh lùng: “Chạm vào ai thỳ chạm, đừng bao giờ chạm vào bạn tôi, lần sau nếu để tôi thấy hình ảnh này lặp lại thỳ coi chừng cái mạng của cô cũng khó mà giữ”

Cô ta run sợ, ba chân bốn cẳng chạy đi. Mặc cho cánh tay bị gãy rất đau. Có ai biết, lời nói của cô đáng sợ như thế nào, lại nói ánh mắt nhìn xuyên thấu cô ta.

Mục Lạc Anh đứng dậy. Dùng khăn lau tay giống như vừa chạm vào thứ gì đó rất dơ bẩn.

Từ xa, Ngôn Bách Thần nói với anh: “Vợ cậu đáng sợ thật!”.

Mộ Tư Phàm biết, nếu không phải hôm nay là tan lễ đông người như vậy, lại nói nếu ở chỗ vắng vẻ chắc vợ yêu giết luôn cô ta rồi. Đúng là một người không biết thất thời mà.

“Cô gái lúc nãy là ai?”.

“Hình Nhiên Thủy, con gái của Hình Quy ”.

Mộ Tư Phàm lấy điện thoại ra: “Alo, Mạc Phong, trong vòng 20” cậu mua lại Hình thị cho tôi”.

Đầu dây bên kia khó chịu: “Mình bận lắm!”.

Mộ Tư Phàm lập tức cau chặt hàng mày đen nhánh: “Ý cậu là muốn qua Châu Phi đào mộ phải không?”.

Mạc Phong cả kinh, người ta đang vui đùa cũng tiểu bạch thổ vậy mà cũng không yên nữa: “Được rồi, thật là mất hứng mà”.

Mộ Tư Phàm cúp máy, cùng Ngôn Bách Thần đi lại vợ yêu.

Còn Mạc Phong khóc không ra nước mắt: “Cái tên Mộ Tư Phàm đáng ghét này! Đang cao trào làm mất hết cả hứng”.

Tiểu Khuê nằm bên cạnh thăm khen Mộ Tư Phàm đã gọi, có ai biết cái tên hôn dân này muốn cô mấy lần, hại cô như sắp chết rồi. Mạc Phong nhìn sang bảo bối: “Đợi 20”, chúng ta tiếp tục”.

Tiểu Khuê nghe vậy, hoảng hốt: “Em không muốn, em mệt lắm rồi không làm nổi nữa”.

Mạc Phong giả hoạt nói: “Vậy thì em chỉ cần nằm đó, mọi việc cứ để anh lo”.

“.....” _ cái tên này lấy đâu ra sinh lực nhiều thế.

- _____

63. Chương 63: Một Đêm Xuân Sắc[18+

Chap này 18+ nặng các độc giả à!!!!!!!!!!!!!! Nên cẩn thận trước khi đọc!

→_→ →_→ →_→ →_→

“Về thôi bảo bối” _ Mộ Tư Phàm ôm lấy cô.

“Ừm”.

Trên đường về, Mục Lạc Anh đã ngủ ngon giấc, khi về đến nhà, anh nhẹ nhàng bế cô lên. Thay đồ cho cô, rồi cùng cô ngủ. Có ai biết đâu, anh cố kiềm chế lắm, dục vọng như lửa sôi ùng ục thách thức sự kiên nhẫn của anh. Nhưng vì không muốn tổn thương bảo bối, và hiện giờ vợ yêu cũng mệt rồi nên đành để cơ hội sau vậy?.

- _____

Và tối nay, tất nhiên Hứa Mỹ Lệ phải thực hiện lời hứa của mình.

Bước vào căn phòng ánh sáng rực chiếu vào khuôn mặt cô ta. Ưc Trai trên người chỉ còn chiếc quần nhỏ ngồi trên giường, nếu nói nhìn Ưc Trai cũng có chút nhan sắc đó chứ!.

Hứa Mỹ Lệ mỉm cười đi về phía anh ta, cởi chiếc đầm đen gò bó. Nhưng Úc Trai không muốn bắt đầu mà chiếm hữu, anh ta dâm dục nói: “Trên bàn có bộ đồ em mặc vào nhảy cho anh xem”.

Phiền phức! Hứa Mỹ Lệ tức giận gào thét trong lòng.

Thuận vậy, cô ta đi lại bàn lấy đồ cầm lên. Trời đây là đồ sao. Một bộ váy siêu siêu mỏng màu đen, đa số là ren, nếu mặc vào chắc sẽ nhìn thấy hết. Úc Trai nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Hứa Mỹ Lệ, biết cô ta không thích, liền lạnh lùng nói: “Nếu em không mặc vào, tại đây tôi sẽ giết em như em giết ba mình”.

“Em không có giết ba em”.

“Em tưởng em làm gì tôi không biết sao? Đừng hồng qua mặt Úc Trai này, tốt nhất sau này hầu hạ tôi thật tốt nếu không muốn chết”.

Hứa Mỹ Lệ sợ hãi nhìn con người thật của Úc Trai, cô ta không ngờ anh ta lại biết cô ta giết Hứa Minh Trì, lại nói anh ta quá nham hiểm đi.

Hứa Mỹ Lệ ngoan ngoãn cầm lấy chiếc đầm gợi cảm vào phòng tắm. Đi được vào bước, Úc Trai thờ ơ nói: “Thay ở đây cho tôi”.

Hứa Mỹ Lệ đỏ mặt hơi lạnh: “Vâng, vâng”.

Sau đó chiếc đầm đen lúc này tuột xuống, để lộ ra làn da trắng ngần cùng bộ đồ lót màu xám ôm trọn vòng một và vòng ba của cô ta. Nhanh nhẹn mặc chiếc đầm mỏng kia vào.

Úc Trai có chút kích thích: “Ừm! Không tệ sau này mỗi buổi tối em sẽ mặc như thế này, nghe rõ chưa?”.

“Vâng”.

“Ngoan, lại đây”_Úc Trai ôn nhu nói, nhưng lời nói của anh ta truyền đến tai Hứa Mỹ Lệ cứ như một con sói khát máu, thật đáng sợ.

Hứa Mỹ Lệ không suy nghĩ nhiều, bước lên giường, Úc Trai thuận tay, kéo mạnh cô ta vào lòng, vô tình tay Hứa Mỹ Lệ chạm vào vật nam tính đã cương lên. Vội rút tay lại. Úc Trai cầm lấy bàn tay lúc này, cho cô ta nắm chặt nam căn của mình: “Sờ nó đi, nó muốn em rồi”.

Bên dưới của Hứa Mỹ Lệ thật khó chịu mà! Úc Trai biết Hứa Mỹ Lệ đang rất khó chịu, nhưng anh ta vẫn còn muốn từ từ thưởng thức, không muốn ăn liền.

- ————— Còn ————— -

Cẩn thận chap sau!!

+__+ +__+ +__+ +__+ +__+ +__+

64. Chương 64: Một Đêm Xuân Sắc [18+

Hứa Mỹ Lệ thuần thực nắm lấy vật nam tính ấy, càng thích thú hơn. Biết sao không? Vì trước giờ khi lên giường, cô ta đều không thỏa mãn, những người đàn ông cùng cô ta đều là những người trung niên. Giờ chạm phải của Úc Trai tức nhiên phải thích thú rồi.

Úc Trai dùng con ngươi sâu hiểm nhìn Hứa Mỹ Lệ, môi mọng khê nhếch. Thật là người đàn bà dâm dăng!.

Úc Trai vẫn ngồi đó, mặc cho Hứa Mỹ Lệ đã ẩm ướt, lúc này, anh ta mới buông Hứa Mỹ Lệ ra. Đặt cô ta nằm xuống, bàn tay không nghe lời chạm vào làn da của cô ta, mỗi nơi Úc Trai chạm đều kích thích Hứa Mỹ Lệ.

Úc Trai sau khi chạm rồi, chậm rãi nói:“Nhảy đi”.

Hứa Mỹ Lệ uốn éo, gượng gào ngồi dậy, hai bên mông lắc lư ưỡn ẹo, hai tay cũng linh hoạt theo, Úc Trai nhìn một màn này, thỏa mãn, kéo mạnh Hứa Mỹ Lệ xuống.

- Xẹt.

Cái đầm mỏng được anh ta mạnh mẽ xé tan nát, cả bộ đồ lót cũng bị anh ta vứt qua một bên, Hứa Mỹ Lệ thuận tay cởi bỏ chiếc quần nhỏ của anh ta. Úc Trai liền thô bạo hôn Hứa Mỹ Lệ đến nổi môi sưng tấy. Sau đó lại trườn xuống cổ, hai tay không ngừng xoa nắn đôi núi cao. Nhụy hoa cũng đã vươn lên, Úc Trai hôn đến đâu để lại vết hôn đến đó, tiếp đến ngậm lấy nhụy hoa cắn nhẹ.

“Ừm,...Trai em khó chịu” _Hứa Mỹ Lệ ưỡn người nói..

“Từ từ nào bảo bối” _Úc Trai không nhanh không chậm nói.

Một tay vẫn còn trên áp chảo, tay kia lần mò xuống đảo thần mà mấy người đàn ông đã chạm qua, nhưng Úc Trai vẫn rất kích thích:“Ướt hết rồi, em thật nhạy cảm”.

“Vào đi, Trai em nhịn không nổi”.

“Thật không?”.

“Thật”.

“Á.....”_Hứa Mỹ Lệ không ngờ Úc Trai lại vào đột ngột như vậy.

Úc Trai đưa vậy nam tính vào đảo, ra vào mạnh mẽ.

“Á.. Trai sâu hơn đi, sướng quá”_Hứa Mỹ Lệ đang lạc vào khoái lạc,miệng không ngừng nói.

“Tiểu dân đang, chiều ý em”.

Cứ thế Úc Trai ra vào nhộn nhịp, dịch nhờn vì vậy mà ra không ngừng, Úc Trai lại thô bạo vào sâu hơn, từng lần như vậy khiến cho Hứa Mỹ Lệ vui sướng khẽ rên lên:“Ừm, thật sướng, Trai anh thật tuyệt vời”.

“Hừ! Tôi chơi nát em”.

Bên dưới ra vào không ngừng, còn ở trên đôi gò bồng vì vậy mà đã to ra rất nhiều, kích thích thị giác của Úc Trai, hai tay cứ nhiên xoa xoa nắn nắn đến đỏ lên. Hai đôi môi liên tục hôn nhau.

Hai tay Hứa Mỹ Lệ ghì chặt hông Úc Trai. Úc Trai bỗng lật người cô ta lại, đổi tư thế. Vì hành động này nên Hứa Mỹ Lệ lại để cho anh ta nhìn cả một cặp mong to tròn, tay không xoa ngực nữa, chuyển dời xuống cặp mông, xoa mạnh liệt, vật nam tính nhẹ nhàng rút ra, môi anh ta di chuyển, liếm từ cổ xuống mông rồi dừng lại, cái lưỡi của anh ta linh hoạt liếm.

Hứa Mỹ Lệ đang lên cao trào, bỗng hụt hẫng:“Trai, sao đi ra rồi, người ta còn muốn nha”.

“Em thật dân đang mà”.

Lời nói vừa dứt, Úc Trai lại một lần nữa dứt vật nóng bỏng vào, cảm giác tê liệt truyền đến đại não Hứa Mỹ Lệ.

Cứ thế, hai người ra vào mạnh liệt, nhấp nhô từng nhịp, trong màn đêm tiếng rên rỉ của phụ nữ cùng tiếng thở dốc của đàn ông làm cho người ta trở nên khoái lạc.

Hai người, cứ nhiên lại tới hai giờ sáng, Hứa Mỹ Lệ mệt rũ rời nằm ngủ say trên giường. Úc Trai thỏa mãn, đi vào phòng tắm, bước ra chỉ quần một cái khăn dưới hông, đốt một điếu xì gà, đứng ngoài ban công, khói thuốc bay bổng lên, làn khói trắng nhòa trong đêm.

Úc Trai nhìn người con gái trên giường:“Chủ nhân là ba cô, cô còn có thể giết, nếu tôi không nắm chặt cô có thể tôi cũng sẽ đi theo chủ nhân, Hứa Mỹ Lệ sau này cô dám phản bội tôi, tôi sẽ cho cô sống không bằng chết”.

Úc Trai trong đêm, độc ác nói, những lời đó tất nhiên Hứa Mỹ Lệ không nghe, không biết cô ta bây giờ đã đi đến nơi nào rồi. Nằm ngủ mà vẫn cười âm thầm như vậy.

Úc Trai dập tắt điều thuốc, bước lên giường nhắm nghiền mắt lại, Hứa Mỹ Lệ đang ngủ, chợt cô ta ôm ngang bụng Úc Trai, miệng khê lẩm bẩm:“Tư Phàm, Tư Phàm, em muốn nữa”.

Úc Trai thô bạo gạt tay Hứa Mỹ Lệ ra, vứt cái khăn sang một bên, lại lần nữa ra vào tàn bạo hơn, vậy mà Hứa Mỹ Lệ ngủ say như chết chẳng biết gì đang xảy ra.

Một lần vào của Úc Trai là một lần thô bạo, cứ như anh ta muốn xé nát màn trinh của Hứa Mỹ Lệ, Úc Trai ra vào, miệng lạnh lùng:“Bên tôi còn dám gọi tên người đàn ông khác, cô ăn gang to rồi”.

Dứt lời Úc Trai đẩy mạnh vào.

“Á....”Hứa Mỹ Lệ la lên,nhưng mắt vẫn nhắm.

Sau khi thỏa mãn, Úc Trai rút vật to ra. Mặc đồ vào và rời đi. Trước khi đi không quên để lại một tờ giấy.

- _____

Đây chỉ là bắt đầu, sau này Hứa Mỹ Lệ còn bị Úc Trai XXOO nhiều.

Các độc giả thấy thế nào với cảnh H của Hứa Mỹ Lệ. Khi nào Mục Lạc Anh và Mộ Tư Phàm (H+) mình sẽ viết đặc sắc hơn.

Ôi! Sao tôi biến thái quá vậy chèn!!!!(*^~^*)

65. Chương 65: Giam Lông

Đến sáng, Hứa Mỹ Lệ mới thức dậy, cả cơ thể đau nhứt, vết hôn hoan ái do Úc Trai để lại khắp người, lúc này Hứa Mỹ Lệ mỉm cười:“Phải nói, kĩ thuật của anh ta thật quả là không tệ”.

Cố gắng đứng dậy, Hứa Mỹ Lệ nhìn tờ giấy trên giường, mở ra:“Em ngoan ngoãn ở nhà, dám rời khỏi tôi liền chặt chân em”.

Lời nói đi vào não cô ta,cái gì chứ, mình cứ nhiên bị giam lỏng sao? Úc Trai này quả thật quá nham hiểm.

Hứa Mỹ Lệ nhăn nhó tắm sạch sẽ, rồi bước xuống lầu. Hiện tại cô đang ở Hứa gia, tất cả tài sản của Hứa

Minh Trì đều được Ưc Trai gỡ trò vào. Nhưng hấn chưa giao lại cho cô ta. Hứa Mỹ Lệ phải thừa cơ tìm ra, tuy bản di chúc là giả nhưng người khác nhìn vào khó mà phát hiện ra. Lại nói, nếu tên Ưc Trai kia chiếm giữ toàn bộ thỳ sao? Không mình nhất định phải khiến anh ta đưa ra.

Ưc Trai vừa về đến, nhìn vẻ mặt trầm ngâm của Hứa Mỹ Lệ, nói: “Em đang nghĩ về Mộ Tư Phàm?”.

Hứa Mỹ Lệ giật mình, cười đùa, ôm. cánh tay hấn: “Nào có, em chỉ nghĩ đến anh thôi”.

“Ừ! Ăn cơm ”.

Hai người ngồi vào bàn ăn, Ưc Trai không nói một lời, Hứa Mỹ Lệ cũng chẳng dám lên tiếng, một lúc sau, hấn mới mấp mấp nói: “Sau này bên cạnh Ưc Trai này, em dám gọi tên nam nhân khác thỳ đừng trách”.

Hứa Mỹ Lệ tỏ ra khó hiểu: “Anh nói vậy, không lẽ em gọi tên ai?”.

“Mộ Tư Phàm, em yêu hấn ta lắm đúng không?”.

“Em, em không có, em chỉ yêu một mình anh thôi”_Hứa Mỹ Lệ đi qua ngồi lên đùi, ôm cổ hấn, bộ ngực đẩy vào khuôn mặt của hấn.

“Em nên nhớ kĩ lời em nói”_Ưc Trai nhìn Hứa Mỹ Lệ, tay nâng cằm cô ta, ánh mắt hiểm độc.

“Em nhớ mà”.

- _____

“Bà xã, dậy nào, trời sáng rồi”_Mộ Tư Phàm chống tay nhìn cô. Mà cô vẫn chưa chịu dậy nữa. Bàn tay không yên, chạm vào mắt cô, rồi lại tới hàng lông mày lá liễu, sau đó là bờ môi ẩm ướt ngọt lịm mà anh thích nhất.

Mục Lạc Anh cảm nhận được cái sờ đầy dục vọng của anh, mắt to khẽ mở, tay nắm tay anh: “Đừng chạm nữa, dục vọng của anh đang dâng trào kìa”.

“Còn không phải do em sao?”.

“Ông xã à! Anh phải nghĩ cho bảo bảo chứ!”.

Anh hừ lạnh, lấy điện thoại: “Mao Hiểu Thần đến Mộ gia cho tôi”.

“Gì mà sáng gọi rồi, mình đang ngủ mà”.

“Còn không đến cậu tự nhận hậu quả”.

“Azzzzz, cái tên này”.

Chạy chiếc xe đua có hạng, cấp tốc đến Mộ gia. Đến nơi, Hiểu Thần tháo nón ra, những sợi tóc có chút rối lên nhưng vẫn không làm mất đi vẻ đẹp của anh.

Chợt Mao Hiểu Thần đụng phải một cô gái, anh không quan tâm lắm bước đi nhanh hơn.

“Nè cái tên kia, đụng phải người ta mà không xin lỗi hả?”_Cô hái đó hung hăng nói.

“Thỳ sao?”_Mao Hiểu Thần quay lại, có chút kinh ngạc, cô gái trước mặt thật đáng yêu, khuôn mặt tròn, đôi mắt to tròn đen láy, đôi môi nhỏ nhỏ xinh xinh mím chặt, làn da hồng hồng như em bé. Cái nhìn đầu tiên đã khiến trái tim ngủ yên của Mao Hiểu Thần bị đánh thức.

“Anh....thôi bỏ đi, xem như tôi đạp phải phân chó vậy?”.

Mao Hiểu Thần lấy làm tức giận:“Cô nói cái gì? Khuôn mặt đẹp của tôi lại bị cô so sánh với bã chó ”.

Cô gái đó chống tay:“Hahaha, đùa à, khuôn mặt có tí nhan sắc mà ra oai với tôi ”.

“Chút nhan sắc! Cô không biết có biết bao nhiêu người đàn bà xếp hàng theo đuổi tôi không?”.

“Chắc họ bị mù hết rồi”.

“Cô....”

“Lâm Phiệt, em lại gây rối”_Mộ Tư Phàm nghe tiếng ồn, cùng Mục Lạc Anh ra xem thử.

“Anh họ, là anh ta đụng phải em còn không xin lỗi mà”_Cô gái tên Lâm Phiệt chỉ tay về Mao Hiểu Thần, uất ức nói.

Mộ Tư Phàm cười trước vẻ trẻ con của Lâm Phiệt,:“Em cũng đâu thua gì? Còn nói bạn anh là bã chó”.

“Nè, nè Mộ Tư Phàm cậu không cần phải nhắc đến chứ, thật là mất mặt mà”..

“Mao Hiểu Thần không phải cậu mặt dày lắm sao? Giờ lại thấy xấu hổ”.

“Cậu....”.

“Thỳ ra anh là Mao Hiểu Thần, bác sĩ có tiếng ở Tây Đô”_Lâm Phiệt chắc miệng.

Mục Lạc Anh nhìn một màn ba người, cô lên tiếng:“Vào nhà rồi hẳn nói, ngoài này gió lạnh dễ cảm ”.

Thế là lời cô nói lại có hiệu quả, ba người ngoan ngoãn vào nhà, Lâm Phiệt và Mao Hiểu Thần ngồi đối diện, anh và cô thỳ thân mật ngồi cạnh nhau.

- ——Còn——-

Chắc mọi người có thể đoán ra Lâm Phiệt với ak rồi chứ!!!!.

Mao Hiểu Thần của chúng ta sắp thoát ế rồi...

66. Chương 66: Ngủ Sofa

Bốn mắt nhìn nhau mang đầy vẻ tức giận, anh và cô nhìn hai người không khỏi cười thầm.

Lâm Phiệt quay mặt sang chỗ khác, khoanh tay:“Anh họ, em muốn cùng chị dâu ra vườn chơi”.

“Chị sao?”_Mục Lạc Anh chỉ tay vào mặt.

“Đúng nha, em muốn trò chuyện cùng chị lâu rồi mà không có cơ hội”.

“Vậy hai người ra vườn chơi đi, bà xã cẩn thận nha”.

Mục Lạc Anh đỏ mặt, nắm tay Lâm Phiệt chạy mất tiêu.

Mal Hiểu Thần ngồi ngông cuồng:“Mộ Tư Phàm,cậu gọi mình tới đây làm gì?”.

“Khi phụ nữ mang thai, có thể vận động được không?”.

“Đừng nói với mình là vợ cậu.....”

“Phiền quá, trả lời câu hỏi của tôi”.

Mao Hiểu Thần vuốt vuốt cằm:“Theo tôi biết thì được, nhưng tránh 3 tháng đầu nó sẽ rất nguy hiểm, còn những tháng sau đó có thể nhưng thật phải nhẹ nhàng”.

“Vậy làm tôi cứ tưởng mình phải ăn chay chứ!”.

“Cậu đúng là con sói lang mà, phụ nữ mang thai cũng không tha”.

“Hừ! Đừng nói tôi sau này khi cậu có vợ rồi cũng không khác gì tôi đâu?”.

Mao Hiểu Thần kinh muốn đôi co, chuyển chủ đề:“Nhắc mới nhớ, cô gái lúc nãy là ai vậy?”.

“Sao, thích em họ của mình rồi phải không?”.

“Cậu nói bậy cái gì vậy?”_Mao Hiểu Thần vội phản bác. Khuôn mặt có chút ửng hồng.

Mộ Tư Phàm sớm đã nhận ra anh bạn của mình chắc chắn có ý với Lâm Phiệt nên nói:“Nếu cậu thích nó thật, vậy Mộ Tư Phàm này sẽ giúp cậu”.

“Mao Hiểu Thần tôi mà lại để cậu giúp à! Bốn thiếu gia đẹp trai người gập người mê, hoa gập hao nỗ mà lại không chinh phục được một gái à, đừng khinh thường bản thiếu gia”_Mao Hiểu Thần vỗ ngực, tay vén mái tóc của mình, ngông cuồng nói.

Mộ Tư Phàm bĩu môi:“Tùy cậu”.

- _____

“Chị dâu, kể em nghe về chuyện của chị và anh họ đi”_Lâm Phiệt vừa ăn trái cây vừa nói.

Mục Lạc Anh cảm nhận được cô gái này rất đáng yêu, không giả tạo giống như người khác, Mục Lạc Anh kể lại cho Lâm Phiệt nghe.

Sau khi kết thúc câu chuyện, phát hiện Lâm Phiệt đã ngủ, cô chỉ biết cười trừ nhìn Lâm Phiệt.Quả thật rất đáng yêu nha!!!?

“Lạc Anh ”_Mộ Tư Phàm và Mao Hiểu Thần xuất hiện, hai thân ảnh cao to đẹp tựa thiên sứ.

Mục Lạc Anh được Mộ Tư Phàm ôm trọn vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô: “Em nói gì mà con bé ngủ ngon vậy?”.

“Em kể chuyện của tội mình, nào ngờ tiểu Phiệt nghe khi nào em không hay ”.

Mộ Tư Phàm chuyển dời ánh mắt nhìn Mao Hiểu Thần: “Nhờ cậu chăm sóc con bé, dám ăn hiếp nó tôi liền cho cậu đi Châu Phi du lịch”.

Mao Hiểu Thần đỏ mặt lạnh: “Suốt ngày cứ ăn hiếp tôi”.

Bắt gặp ánh mắt dữ tợn ấy, Mao Hiểu Thần nhanh chóng bế Lâm Phiệt lên và chạy mất hút chỉ để lại làn gió lạnh thoáng qua.

Mộ Tư Phàm nhẹ nhàng dìu Mục Lạc Anh ngồi xuống: “Em thấy thế nào nếu Lâm Phiệt trở thành vợ Mao Hiểu Thần”.

“Thật tốt, anh ta và Lâm Phiệt rất xứng đôi”.

“Lạc Anh ”.

“Hửm?”.

“Chỉ một tháng nữa, anh sẽ không tha cho em”.

Mục Lạc Anh thắc mắc: “Về chuyện gì?”.

“Anh đã hỏi Mao Hiểu Thần về chuyện đó đó, chỉ cần qua ba tháng là anh có thể ăn mặn rồi bà xã”.

“.....” _ cần phải vậy không? Có thai anh cũng không tha, cô nhớ lần trước anh mạnh mẽ biết bao nhiêu.

“Em ngại ”.

“Em mới không có, dù cho Mao Hiểu Thần nói gì cũng vậy, vì bảo đảm em sẽ không cho anh chạm vào em, còn tên Mao Hiểu Thần em sẽ không tha cho anh ta” _ Mục Lạc Anh né tránh, nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

Mao Hiểu Thần đang trên đường, tay thỳ ghì chặt Lâm Phiệt, bỗng nhiên hắc hơi vài cái, thầm nói: “Không biết ai đang nói xấu bốn thiếu gia nữa ”.

“Thôi nào bà xã, em tức giận sẽ tổn hại đến bảo bối ”_Mộ Tư Phàm nhìn một màn vợ yêu giận dữ, có chút sợ vợ. Đúng như câu nói, không gì đáng sợ bằng phụ nữ.

Mục Lạc Anh không thèm nhìn anh:“Còn anh, ra sofa mà ngủ 1 tuần cho em ”.

“Đừng mà vợ, em nỡ để anh ngủ ngoài sofa sao?”.

“Em rất vui nữa là đằng khác ”.

“Anh không muốn đâu! Anh muốn ngủ cùng em”.

“Không là không? Còn nói nữa thì tăng lên 1 tháng ngủ sofa”.

Mộ Tư Phàm biết vợ yêu quyết định việc gì sẽ không thay đổi. Không sao, tối lên vào là được.

Mục Lạc Anh nhìn gương mặt Mộ Tư Phàm nghĩ gì đó mà cười thật dị, nụ cười khiến cô nổi cả da gà mà.

Mục Lạc Anh đứng dậy, chợt nhớ đến việc của Hứa Minh Trì. Tối nay cô phải đến Hứa gia điều tra. Chắc chắn trong chuyện này còn gì đó.

- _____

67. Chương 67: Một Chút Manh Mối

Tối, Mục Lạc Anh ngoan ngoãn nằm trên giường, Mộ Tư Phàm cũng không chút cảm thán nào, nằm ngoài sofa ngủ. Đúng lúc đồng hồ điểm 10h, thân ảnh đen của cô biến mất trong đêm. Cô bay trên không trung bằng đôi cánh dù do cô tự tạo ra. Nó có thể bay hàng giờ trên không trung, mà điều quan trọng là không ai nhìn thấy được loại dù này cả. Trên thế giới chỉ có một là của cô.

Cô như một con chim phượng hoàng bay lượn, mái tóc dài bay phấp phới trong gió, khuôn mặt diễm lệ được che đi bởi cái mặt nạ hình con sói xám hung tợn. Đáp xuống tại sân thượng của Hứa gia. Cô linh hoạt di chuyển cả người mình, hai tay bám trụ vào cửa sổ, và thành công đặt chân vào phòng Hứa Minh Trì. Cô nghĩ vậy, tại căn phòng này rất to lại cộng thêm trên giường có tấm ảnh của ông ta. Cô từng điều tra biết, tứ đại gia tộc có luật lệ là khi người chết đi, sẽ để ảnh người đó trên giường hai tháng, mong rằng người đó sẽ ở lại đây được lâu rồi siêu thoát.

Luật lệ này truyền từ mấy đời nay. Và Hứa Minh Trì là người nằm trong luật lệ đó. Cũng nhờ vậy mà cô có thể vào đây dễ dàng hơn.

Cô nhìn cả gian phòng, âm u lạnh lẽo. Nếu người khác vào đây chắc cũng chạy mất vì sợ. Cô thỳ khác, giết người nhiều rồi nên cũng chẳng mấy sợ hãi, không suy nghĩ nhiều cô tìm khắp căn phòng xem thử có manh mối gì không.

Tìm một hồi lâu, chẳng tìm được gì, khiến cô rất khó chịu, ngồi bịch xuống giường, thỳ dưới mông truyền đến cảm giác kì lạ. Cô đứng dậy, kéo tấm chăn ra, trước mắt cô là một con dao gọt trái cây. Như hiểu ra gì đó, Mục Lạc Anh bỏ con dao vào trong túi, tiếp tục tìm những nơi khác. Không may, tay cô đụng phải cái nút màu đỏ trên tường.

- Tít tít tít tít tít.

Những tiếng chuông cứ lặp đi lặp lại khiến tai cô như muốn nổ tung. Ngoài cửa, tiếng ồn ào cũng vang vọng. Mục Lạc Anh nhanh chóng bay ra khỏi đó bằng đôi cánh.

Nhìn từ xa cô thấy Hứa Mỹ Lệ và một người đàn ông, cô ta có vẻ hoảng hốt tìm thứ gì đó sau tấm chăn.

Mục Lạc Anh lẩm bẩm: “Không lẽ cô ta tìm con dao này, nếu như vậy cái chết của Hứa Minh Trì là do cô ta làm sao?”.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Mục Lạc Anh bay thật nhanh về Mộ gia.

- _____

“Chết rồi, con dao mình đem giấu đã mất ” __Hứa Mỹ Lệ nghĩ.

Úc Trai đứng bên cạnh, như hiểu ra: “Em giấu gì dưới chăn, sao nhìn em hốt hoảng vậy?”.

“Trai à, con dao mất rồi”.

“Dao? ”.

“Đúng vậy, con dao em giết chết Hứa Minh Trì, em định hôm nay sẽ tiêu quỹ nhưng nó biến mất rồi”.

“Em sơ xuất vậy, lúc giết chết ba mình sao không tiêu quỹ”.

“Không được, anh cũng biết phòng ông ta là phòng cách âm, lại nói ngoài cửa là hai tên thuộc hạ của ông ta, khi vào được phòng này em đã bị hai người họ khám xét, xem em có đem vật gì vào trong không? Lúc đi ra, em không tài nào đem con dao đi được, Hứa Minh Trì đối với cái mạng này của ông ta rất trân quý, dù cho có là người nhà ông ta cũng không tha, huống hồ ông ta lại ghét em như vậy”.

Úc Trai vẫn nghe cô ta nói, bàn tay khê nắm chặt cầm cô ta, siết chặt:” Hứa Minh Trì nham hiểm bao nhiêu thì tôi nham hiểm hơn ông ta, còn em đừng mong cách thoát khỏi tôi. Cả thân thể em đều thuộc về tôi”

Hứa Mỹ Lệ đau đớn mà chẳng làm gì được, khóc:“Úc Trai, em sẽ không phản bội anh đâu? Anh buông em ra được không?”.

Úc Trai buông ra, quay lưng đi, không quên nói:” chuyện con dao biến mất tôi sẽ tra tìm. Hôm nay, em nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi sẽ tiếp tục chơi với em, nếu không làm tôi hài lòng em tự biết hậu quả”.

Hứa Mỹ Lệ chưa bao giờ sợ hãi đến như vậy, cô ta từng nghĩ bản thân mình rất thông minh,thâu tóm mọi chuyện trong tay, nhưng không ngờ cư nhiên lại xuất hiện Úc Trai, khoáy đảo cuộc sống của cô ta trở thành địa ngục chỉ toàn là sự ham muốn.

Úc Trai hẳn ta chỉ thích thân thể này, chỉ xem Hứa Mỹ Lệ như trò chơi tiêu khiển, rồi một ngày Hứa Mỹ Lệ cũng sẽ bị vứt bỏ.

- _____

Đừng cảm thấy thương cảm Hứa Mỹ Lệ nha!!!! Sau khi làm cho Úc Trai mê mẩn cô ta bắt đầu kế hoạch của mình. Rồi Mục Lạc Anh sẽ ra sao? Đối phó thế nào?

68. Chương 68: Còn Dám Đi Nữa Không? Hả?

Đôi cánh đập đập vài cái và rồi cô đã chạm chân đến căn phòng của mình. Chợt cảm thấy sống lưng có chút lạnh lạnh. Cả căn phòng tối đen như mực đến nỗi cô chẳng nhìn thấy gì.

Hai tay cô quơ quơ tìm công tắc, nhưng một bàn tay nào đó nắm lấy người cô kéo vào lòng. Tuy không có ánh sáng nhưng cô cảm nhận được ánh mắt rất tức giận đang nhìn mình. Và cả mùi hương quen thuộc này, không lẽ là Mộ Tư Phàm.

Suy nghĩ của cô tan biến khi anh bỗng lật người cô lại, cái miệng to tròn của cô đối diện với mắt anh. Bàn tay to lớn xé toạt chiếc quần đen bó sát,liền đánh nhẹ vào.

- Chát.

“Á...sao anh đánh em”.

- Chát.

“Anh quá đáng thật huhuhu...”

“Quá đáng sao? Em coi ai quá đáng, bắt anh ngủ ngoài sofa lạnh lẽo còn bản thân thì trốn đi đâu?”.

“Em.....”

- Chát.

“Nói, em đi đâu?”.

“Em, em đến Hứa gia ”.

“Làm gì?”.

“Em muốn tìm ra sự thật cái chết của ông ta”.

“Vậy sao em không nói với anh, em biết đi một mình như vậy nguy hiểm lắm không?”.

“Em sai rồi”_gương mặt diêm lệ giờ đây chỉ toàn là sự ray rức. Rất đáng yêu nha mà tiếc anh không nhìn được.

- Chát

“Còn dám đi nữa không? Hả?”.

“Huhuhu, em không đi nữa huhuhu”.

Mộ Tư Phàm nghe vợ yêu khóc có chút đau lòng, lật người cô lại, tay vươn tới mở đèn.

Ánh sáng không nhiều lắm nhưng đủ để anh nhìn thấy khuôn mặt vợ yêu, Mộ Tư Phàm nói:“Đau không?”.

Mục Lạc Anh quay mặt:“Cái tên xấu xa, đau lắm anh biết không?”.

Mộ Tư Phàm buông cô ra, cho cô nằm sấp xuống giường, đôi chân thon dài của anh đi lại kéo ngăn tủ, lấy chai thuốc. Ngồi trên giường, bàn tay linh hoạt thoa thuốc lên mông cho cô.

Mục Lạc Anh cảm nhận được vẻ lạnh lạnh của thuốc, dễ chịu. Mộ Tư Phàm xoa xoa chỗ bị anh đánh nó

đã đổ lên rồi. Bất giác, anh cúi người xuống hôn lên.

Mục Lạc Anh giật bắn mình, xấu hổ: “Anh, anh làm gì vậy?”.

Mộ Tư Phàm không chút e ngại: “Hôn, sẽ không đau nữa”.

“Anh tưởng em là con nít chắc! Hôn là hết đau à, vậy môi em đang đau nè anh hôn thử xem nó có hết không ”.

“Tự em nói đó...”

“Ừm, ừm...”

Cô không nên đùa với lửa. Khi phát hiện đã quá muộn, chỉ muốn trêu anh không ngờ anh làm thật. Bàn tay cô cố đẩy anh ra nhưng vô ích, anh quá mạnh mẽ.

Mộ Tư Phàm đưa đầu lưỡi vào, hút sạch tư ngọt của cô. Liếm láp vài giọt cuối cùng mới rời bỏ, thoải mái nói: “Sau này nếu em đau chỗ nào nữa cứ nói anh”.

“Hừ! Em mới không cần nữa”.

“Ngủ thôi, thú tính trên người anh đang dâng lên vì em rồi đó”.

Mục Lạc Anh nhanh chóng kéo quần vào, lấy tấm chăn đắp cả thân người, Mộ Tư Phàm cười rồi nằm xuống ôm cô vào lòng.

- _____

69. Chương 69: Được Tự Do

Tại Hứa gia, Hứa Mỹ Lệ nằm trên cánh tay sắt chắc của Úc Trai. Đôi áp chảo vì vậy mà lúc ẩn lúc hiện trong đôi mắt của Úc Trai, Hứa Mỹ Lệ trườn người lên: “Trai, anh có yêu em không?”.

Úc Trai nhìn vào gương mặt này: “Nếu tôi nói có”.

“Em muốn anh”.

Nói rồi, Hứa Mỹ Lệ dùng môi mình hôn Ưc Trai, nụ hôn mang theo sự mãnh liệt cao.

Ưc Trai có chút lười biếng đáp lại nụ hôn, sau đó khó chịu nói: “Hôm nay tới đây thôi ”.

Hứa Mỹ Lệ bị nói như vậy, có vẻ thẹn thùng: “Anh, anh không thích em nữa sao?”.

“Em đừng giả vờ nữa Mỹ Lệ, người em yêu là Mộ Tư Phàm không phải tôi”.

“Không em yêu anh ”.

“Được xem như lần này tôi tin tưởng em, nếu em chứng minh được thật sự em yêu tôi ”.

“Anh muốn em làm gì?”.

“Giết chết Mộ Tư Phàm”.

Hứa Mỹ Lệ trầm tư: “Em, em”.

Ưc Trai không nói gì, rời khỏi, khuôn mặt có vài tia ác hiểm hiện ra.

Đi đến cửa, Ưc Trai nói: “Bắt đầu từ hôm nay, em được tự do ”.

Nếu là lúc trước, cô ta nghe vậy sẽ rất vui, nhưng sao hôm nay lòng Hứa Mỹ Lệ lại buồn như vậy, không lẽ mình yêu hắn???? Không không mình chỉ yêu Tư Phàm. Một mình anh Phàm mà thôi!!!!.

Thoạt sau, Ưc Trai mới nhẹ nhàng rời đi. Để lại một mình Hứa Mỹ Lệ.

Hứa Mỹ Lệ gạt bỏ suy nghĩ, xẹt ngang đôi mắt là sự tà ác. Đôi môi đỏ mọng nhếch lên.

Mục Lạc Anh, tôi và cô chỉ có một người mới xứng đáng với Tư Phàm và người đó là tôi.

Hứa Mỹ Lệ biết được cô là nhờ Triệu Nặc Ân nói cho cô ta biết. Chỉ vài lời nói ngọt là Triệu Nặc Ân như bị Hứa Mỹ Lệ mê hoặc.

Hứa Mỹ Lệ thay đồ, cô ta mặc bộ váy màu đỏ ngấn, bó sát cơ thể của cô ta, như muốn để lộ ra vòng một đầy đặn.

Mang đôi cao gót máy phân, tiếng bước chân lạch cạch nhanh hơn. Lái chiếc xe đến nhà Triệu Nặc Ân.

- Tinh tong tinh tong

“Ai vậy”_Trong nhà, giọng nói Triệu Nặc Ân phát ra.

“Là em, Hứa Mỹ Lệ”.

Nghe cái tên, Triệu Nặc Ân như bay chạy ra mở cửa cho cô ta vào, đôi mắt láo liên nhìn cả người Hứa Mỹ Lệ.

Hứa Mỹ Lệ nhếch môi, bước vào ngồi trên ghế:“Chuyện em nhờ anh làm tới đâu rồi?”.

Triệu Nặc Ân không một nào rời khỏi người cô ta, nói:“Đều làm xong tất, chỉ cần em ra lệnh sẽ thi hành ngay”.

Hứa Mỹ Lệ vui vẻ:“Ngày mai sẽ thực hiện ngay, phải làm sao cho tên Úc Trai chết ngay tức khắc”.

“Được”.

Hứa Mỹ Lệ đứng dậy định rời đi, nhưng vô tình cô ta phát hiện trong phòng này có hoa thảo, một loại hoa có chứa xuân dược khi hít phải cả cơ thể sẽ nóng lên và cần người thỏa mãn ngay.

Hứa Mỹ Lệ cũng vậy, bây giờ cô ta đứng không còn vững nữa ngã mạnh xuống ghế, đôi mắt lơ mơ chỉ nhìn thấy Triệu Nặc Ân đứng đó cười gian xảo.

Hứa Mỹ Lệ khẽ nói:“Tại sao anh làm vậy?”.

Triệu Nặc Ân nâng cằm cô ta lên:“Cục cưng còn không phải do em, để anh chờ lâu như vậy người ta thực sự nhịn không nổi”.

Hứa Mỹ Lệ vịn vịn có thể chỉ muốn có cái gì đó nhanh chóng đi vào.

- ——Còn——

Từ chap này, Hứa Mỹ Lệ bị Úc Trai phát hiện hại anh ta.....(từ từ theo dõi, còn nhiều gây chấn)

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

70. Chương 70: Ưc Trai Thoát Chết -hứa Mỹ Lệ Lại Bị Giam Lồng

18++++ nặng hơn lần trước (-! -)

Đừng thắc mắc việc mình chỉ viết H cho Hứa Mỹ Lệ, đây là thể hiện cho sự dâm dục và dơ bẩn của cô ta.

^O^ *^O^* *^O^* *^O^*

Hứa Mỹ Lệ đã ngấm thuốc, khẽ rên rỉ:“Ừm, a, Ân cho em, em khó chịu”.

Triệu Nặc Ân tràn đầy dục vọng, đè cô ta xuống, bàn tay to lớn xé toạt bộ váy, hai mắt sáng rực:“Cực cực, lại không mặc đồ lót, có phải em đã muốn anh rồi không?”.

Hứa Mỹ Lệ thật sự nhìn không nổi:“Ân, em khó chịu mau mau cho em”.

“Thỏa mãn em,”.

Triệu Nặc Ân vứt bỏ bộ đồ của mình,nam căng lộ ra cương cứng kích thích con mắt của Hứa Mỹ Lệ.

Triệu Nặc Ân hôn cô ta,một tay tùy tiện xoa nắn tan bạo,còn tay kia đưa vào nơi tư mật:“Thật ướt”.

“Đừng, em chịu không nổi”.

“Anh vào đây”

Dứt lời, Triệu Nặc Ân đưa vật nam tính vào, vừa to lại thô rất như vậy.

Hứa Mỹ Lệ như đã đạt được, thả lỏng cơ thể, cùng phối hợp với Triệu Nặc Ân, lên xuống từng nhịp mạnh mẽ.

“Làm tốt lắm, cực cực”_Triệu Nặc Ân ra vào mạnh mẽ, đưa Hứa Mỹ Lệ đi vào hoan lạc. Hai tay ghì chặt hông Triệu Nặc Ân.

Hồi sau, Triệu Nặc ân rút vật nam tính ra, dịch nhờn bắn ra khắp người cô ta. Triệu Nặc Ân thích thú dùng lưỡi liếm lấy nó, Hứa Mỹ Lệ nhìn thấy sự dâm dục của Triệu Nặc Ân khẽ run một cái.

Triệu Nặc Ân nhìn Hứa Mỹ Lệ, tay anh ta cầm lấy tiểu đê, nhẹ nhàng nói:“Ngậm nó đi”.

Hứa Mỹ Lệ nhìn người đàn ông trước mắt lại nhìn xuống nam cẳng, không ngần ngại, cô ta cúi người xuống, ngậm lấy nó, mùi vị tanh tanh nhưng thật sướng nha.

Hứa Mỹ Lệ chìm đắm ngậm lấy nó, lâu lâu lại cắn nhẹ một cái, Triệu Nặc Ân chóng tay phía sau, cô gắng kìm chế: “Em thấy thế nào?”.

Hứa Mỹ Lệ vừa ngậm vừa nói: “Rất sướng nha! Của anh rất to em rất thích”.

“Quả là tiểu dân dăng”.

Hứa Mỹ Lệ liếm láp cự lông to lớn, sau đó bỏ ra trong sự nuối tiếc, Triệu Nặc Ân như thỏa mãn.

Hứa Mỹ Lệ nói: “Ân, người ta lại muốn rồi”.

“Hôm nay, chiều ý em cả”.

Hai tiếng sau, cuộc hoan ái vẫn chưa kết thúc. Lâu lâu lại phát ra tiếng rên rỉ cùng tiếng thở dốc.

“Ân, sâu hơn đi...đúng rồi sướng quá...”.

“Em thật quyến rũ”.

“Ân nhẹ nhẹ lại, người ta đau...”.

.....

Và rồi cuộc hoan ái cũng kết thúc, cả căn phòng tràn ngập sự dâm dăng, hương vị của cuộc làm tình. Triệu Nặc Ân vuốt tóc cô ta: “Em thật khiến anh mê mẩn!”.

Hứa Mỹ Lệ một tay để lên lòng ngực rắn chắc, tay kia thỳ thích thú chơi đùa phía dưới vật nam tính, khẽ nói: “Anh cũng làm em sung sướng biết mấy”.

“Vậy chúng ta tiếp tục”.

“Ừm”.

Và rồi, cuộc làm tình lại diễn ra, hai người trong màn đêm cứ bám dính lấy nhau. Hai thân thể trần trụi không giây phút buông rời..

- ————— Còn —————

71. Chương 71: Ưc Trai Thoát Chết-hứa Mỹ Lệ Lại Bị Giam Lồng

Sáng ngày hôm sau, những tia nắng mới xuất hiện, mùa đông cũng qua đi, ngoài đường tiếng xe chạy nhộn nhóp đi theo là những tiếng chim hót vô tư.

Những tia nắng ấm áp chiếu rọi vào gương mặt của Hứa Mỹ Lệ, làm cô ta khó chịu mở mắt. Bàn tay đưa qua người bên cạnh nhưng trống không?.

Triệu Nặc Ân trên tay cầm ly sữa:“Lệ, dậy nào em ”.

“Ừm,....Ân ”.

“Ừm, em uống đi rồi ”.

Hứa Mỹ Lệ cơ thể trần nhộng ngồi dậy, đôi gò bồng hiện rõ trong mắt Triệu Nặc Ân. Nhưng anh ta cũng đã thỏa mãn nên cũng không ham muốn nữa.

Hứa Mỹ Lệ sau khi uống xong, cầm đồ đi vào nhà tắm.

- —————

Hứa Mỹ Lệ về Hứa gia, phát hiện Ưc Trai đang ngủ một cách say sưa.

Cô ta lấy ra một sợi dây làm bằng điện do Triệu Nặc Ân làm.Chỉ cần đưa vào người liền khiến người đó chết ngay. Do sợi dây có tay cầm nên cô ta không sao, bước đi không tiếng động về phía Ưc Trai, sợi dây đưa tới người, nhưng chưa kịp chạm vào thì...

“Cô muốn giết tôi” _Ưc Trai ngồi bật dậy,nắm chặt cánh tay cô ta đến nỗi nó đỏ lên.

Hứa Mỹ Lệ run bần bật nhìn Ưc Trai,lấp bắp:“Em, em chỉ là..”

Ưc Trai hung hăng quăng cô ta xuống giường, cầm sợi dây vút đi, ánh mắt không tia máu:“Tiện nhân, muốn giết tôi cô còn non kém lắm!”.

“Đừng trách tôi, tự cô chuốc lấy ”

Úc Trai đi đến mở ngăn tủ lấy sợi dây dày mà dài.

Hứa Mỹ Lệ thầm đoán ra điều gì đó, nhưng vẫn không làm gì được.

- Chát chát chát chát.

Úc Trai liên tiếp đánh vào người cô ta, lực rất mạnh, làn da trắng nõn thấm đầy máu.

“Trai, em đau lắm, em.biết lỗi rồi tha cho em đi ”.

“Hứa Mỹ Lệ, quá muộn rồi”.

Cứ thế, Úc Trai như biến thành một con quỷ khát máu liên tiếp dùng dây đánh vào người cô ta không thương tiếc.

Thoạt sau, anh ta dừng lại nhìn người con gái đầy máu nằm trên giường chẳng chút động lòng mà ngược còn rất calm ghét.

- Rầm.....

Úc Trai đóng mạnh cửa lại, không quên nói với hai tên vệ sĩ:“Canh chừng cô ta, không được để cô ta chạy thoát”.

Hai tên vệ sĩ đồng thanh:“Vâng”.

- _____

72. Chương 72: Hạnh Phúc Tan Biến

Tính đến nay, Mục Lạc Anh mang thai đã hơn ba tháng, cái bụng cũng đã nhô to ra hơn.

Mộ Tư Phàm vẫn là vui nhất, anh có thể vận động rồi, ăn chay mấy tháng nay như bị tra tấn vậy.

Anh và cô cùng nhau đến tham gia buổi tiệc ở Hứa gia. Chỉ biết thư mời để tên Hứa Mỹ Lệ. Không muốn đi mà vợ yêu lại năn nỉ,nên anh cũng miễn cưỡng đi.

Mục Lạc Anh mặc bộ váy rộng che đi cái bụng của mình.Mộ Tư Phàm thỳ vest đen lịch lãm. Hai người

cùng một khí chất đi vào đại sảnh, hàng loạt ánh mắt hâm mộ và ghen tị nhìn họ.

Hai người tìm một chỗ ngồi thoải mái.

Trên khán đài, vị MC cầm micro nói lớn: “Kính chào quý vị, cảm ơn các vị đã đến tham gia buổi tiệc này, và chủ nhân bữa tiệc hôm nay là Úc Trai, vị hôn thê của Mỹ Lệ tiểu thư”.

Từ trên cầu thang, Úc Trai ôm eo Hứa Mỹ Lệ bước xuống, bàn tay thô bạo nắm chặt eo cô ta, nói nhỏ: “Tốt nhất cô nên ngoan ngoãn”.

Đứng trên khán đài, Úc Trai nhìn mọi người nói: “Chào tất cả quan khách, tôi tổ chức buổi tiệc này là để mọi người thay mặt ba vợ tôi chứng nhận tôi là con rể Hứa gia. Và buổi tiệc này cũng là buổi lễ đính hôn của chúng tôi”.

Úc Trai nhìn sang, Hứa Mỹ Lệ sợ hãi mỉm cười gượng gạo.

Mộ Tư Phàm ngồi phía dưới lười biếng, tay nâng ly rượu lên uống, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn vợ yêu.

Hứa Mỹ Lệ đảo mắt xung quanh, nhìn thấy con mồi cô ta mới thoải mái hơn....

Lí do Úc Trai tổ chức buổi tiệc chỉ để muốn dễ dàng lấy tài sản của Hứa gia. Nhân cơ hội này Hứa Mỹ Lệ đã lên một kế hoạch vô cùng hoàn mỹ

Mục Lạc Anh lên tiếng: “Tư Phàm, em đi vệ sinh một lát ”.

“Anh đi với em”.

“Không cần đâu, em quay lại ngay”.

Hứa Mỹ Lệ nhìn theo cô đang đi về hướng nhà vệ sinh. Cô ta nói nhỏ vào tai Úc Trai: “Em đi vệ sinh một lát ”.

“Nhớ quay lại” _ Úc Trai hần giọng nói.

Hứa Mỹ Lệ một tay cầm khăn đã thấm thuốc đi về phía cô.

Cô thỳ không hay biết, từ lúc mang thai cô không còn nhạy cảm như trước nữa, lúc nào cũng thất thần mất đi sự cảnh giác của mình.

Và cũng nhờ vậy, Hứa Mỹ Lệ đã thành công đưa miếng khăn lên miệng cô. Cô vùng vẫy nhưng rồi đôi mắt nhắm nghiền lại.

Do nhà vệ sinh cách đại sảnh một đoạn rất xa, nên cô ta có thể hành động mà không bị ai phát hiện. Hứa Mỹ Lệ một mình đỡ Mục Lạc Anh lên phòng, bàn tay dơ bẩn cởi chiếc váy của cô ra. Chỉ để lại bộ đồ lót màu đen.

Hứa Mỹ Lệ chắc miệng:“Cô ta cư nhiên lại mang thai, ha tốt rồi Tư Phàm sẽ nghĩ con cô là nghiệt chủng hahaha”.

Hứa Mỹ Lệ đốt một chút hương mê lên, rồi rời đi.

Đi đến bên Ưc Trai nói nhỏ:“Trai, lên phòng một lát đi, em có chuyện muốn nói với anh”.

Ưc Trai cau chặt mày:“Nói ở đây không được sao?”.

Hứa Mỹ Lệ nói tiếp:“Không được chuyện này quan trọng lắm!”.

Ưc Trai nghe vậy, để lại vài lời cho mọi người rồi lên phòng cùng Hứa Mỹ Lệ, Hứa Mỹ Lệ tất nhiên đã chuẩn bị sẵn, nếu không muốn hít phải loại hương đó chỉ cần cho mũi có chút ẩm là được.

Ưc Trai cũng không nghi ngờ gì, vừa bước vào cả đầu lẫn bàn, choáng váng, hiện ra rất nhiều Hứa Mỹ Lệ. Ưc Trai ôm lấy đầu, dùng chút sức:“Cô, cô đã làm gì?”.

Hứa Mỹ Lệ đứng đó, cười:“Làm gì, lát nữa anh sẽ biết”.

Ưc Trai dần mất đi ý thức, ngã xuống giường. Hứa Mỹ Lệ lại gần cởi đồ anh ta ra hết, chỉ quần cho anh ta cái khăn ngang hông.

Hứa Mỹ Lệ cô gắng kéo Ưc Trai nằm gọn hơn, đưa bàn tay anh ta choàng qua eo cô. Sau khi hoàn thành cô ra đóng cửa lại, cười thầm trong lòng rồi xuống đại sảnh.

- —— Còn ——

Biến biến biến đã tới, tới ta sẽ ra tiếp. Đừng nóng vội.

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

73. Chương 73: Hiểu Lâm

Mộ Tư Phàm ngồi không yên được, vợ yêu đã đi 30” rồi mà vẫn chưa quay lại. Tiếng nhạc thỳ ồn ào, chìm trong màn đêm chỉ vài ánh đèn. Điều đó khiến anh khó mà nhìn thấy cô.

Thoạt sau, Hứa Mỹ Lệ khuôn mặt đầm nước mắt, nói to áp đảo cả tiếng nhạc:“Mọi người hãy làm chủ cho tôi”.

Đúng vậy, tiếng nhạc ngừng hẳn đi, cả gian phòng đều xì xào to nhỏ. Tất cả ánh mắt đều dồn về phía cô ta. Thuận vậy,cô ta tiếp tục nói:“Hôn phu của tôi, anh ấy,anh ấy lại ngủ cùng cô gái khác ngay ngày đính hôn,huhuhu”.

Tiếng khóc thảm thương đã đánh thức sự thương cảm của mọi người, họ bàn tán.

“Không phải chứ, mới đính hôn mà đã ngoại tình rồi”.

“Đúng nha..nhỡ khi cưới nhau rồi chắc dẫn tình nhân về luôn..”

“Mà không biết con hồ li tinh đó là ai nữa”.

Hứa Mỹ Lệ thầm vui trong lòng, ánh mắt hiện lên vẻ đau lòng. Sau đó cô ta đứng dậy đi phía căn phòng của Úc Trai và cô. Những người ở đó cũng ngằm thắc mắc mà đi theo.

- Cách.

Cánh cửa hiện ra, người con gái với gương mặt kiều diễm trên giường lộ ra làn da trắng nõn, được người đàn ông ôm chặt lấy. Hứa Mỹ Lệ nhếch mép nhưng chẳng ai nhìn thấy.

Con người của Mộ Tư Phàm thu trọn hình ảnh đó vào, bàn tay siết chặt khuôn mặt lạnh tanh không tia cảm xúc, đi đến nắm lấy Úc Trai đánh tới tấp. Đến lúc anh ta tỉnh dậy thỳ đã ăn trọn quả dấm của anh..

Vẫn chưa hả giận, Mộ Tư Phàm đánh mạnh hơn, cú đấm có thể giết chết người. Hứa Mỹ Lệ đứng bên cạnh không khỏi sợ hãi.

Tiếng theo,cô ta đi lại giường kéo tấm chăn xuống, thân thể trắng ngần của cô hiện ra làm những người đàn ông gần đó nuốt nước bọt.

“Ưm...đầu mình đau quá”_Mục Lạc Anh lơ mơ tỉnh dậy, cảm nhận được có rất nhiều ánh mắt nhìn mình, lại nói cơ thể cô có chút lạnh,nhùn xuống thỳ thấy cả người chỉ còn bộ đồ lót.

Cả người Mục Lạc Anh đông cứng lại. Chỉ biết kéo tấm chăn che đi cơ thể.

“Không ngờ hồ li tinh là Mộ phu nhân”.

“Cô ta cũng ghê gớm thật...đã có Phàm chủ tịch rồi mà còn quyến rũ người đàn ông khác”.

“Người đời có câu,đừng nên nhìn bề ngoài mà đánh giá, tôi cứ tưởng cô ta là người thuần khiết lắm, ái chà chà...”

Nghe những lời đó, Mục Lạc Anh xấu hổ không dám ngược mặt lên, còn Mộ Tư Phàm trao cho họ ánh mắt như muốn giết người, lạnh lùng:“Các người mau rút hết khỏi đây cho tôi”.

Thế là họ ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh.Giờ trong phòng chỉ còn bốn người.

Mục Lạc Anh vẫn nắm chặt tấm chăn, vô tội:“Tư Phàm, em không làm gì có lỗi với anh cả”.

Mộ Tư Phàm cười lạnh:“Mục Lạc Anh, cô đừng làm tôi thêm chán ghét nữa”.

Mục Lạc Anh đổi giọng:“Anh đang nói gì vậy? Anh cứ nhiên lại tin họ ”.

Mộ Tư Phàm cười mỉa mai:“Còn giả vờ không hiểu, cô khiến tôi thật ghê tởm”.

Hai tai Mục Lạc Anh cứ ù ù, không muốn nghe nữa, cầm lấy chiếc váy dưới sàn chạy thật nhanh vào nhà tắm.

Hứa Mỹ Lệ vẫn đứng đó, xem vở kịch này, Ưc Trai bị đánh đến ngất đi. Một lúc sau cô bước ra.

Mục Lạc Anh đứng thẳng người, nhìn anh và Hứa Mỹ Lệ bằng ánh mắt lạnh thấu xương:“Hứa Mỹ Lệ, là cô làm việc này phải không?”.

Hứa Mỹ Lệ giả vờ uất ức nói:“Tôi không có làm gì cả,tôi còn nhớ lúc này cô bảo tôi gọi Ưc Trai đến cho cô,giờ lại đổ tội lên người tôi”.

Mộ Tư Phàm có phần tin lời nói cô ta, đúng lúc này anh nhìn thấy Hứa Mỹ Lệ nói gì đó với Ưc Trai rồi Ưc Trai rời đi. Mà thời điểm đó, cô đi vệ sinh thật khiến người ta nghi ngờ mà.

Mục Lạc Anh nhìn gương mặt Mộ Tư Phàm đang suy tư gì đó, mỉm cười chua xót:“Anh tin lời cô ta nói”.

Mộ Tư Phàm nói:“Mục Lạc Anh cô đừng tỏ ra vô tội nữa, lúc đi dự buổi tiệc này cô cứ khẳng khẳng bảo tôi đi, thử hỏi tôi có tin cô không?”.

Cô muốn anh đi, vì cô muốn điều tra thêm về cái chết của Hứa Minh Trì! Nhưng thật không ngờ lại lọt vào cái bẫy mà Hứa Mỹ Lệ sắp đặt ra.

Mục Lạc Anh cười lạnh trên sự đau đớn:“Haha, anh lại một lần nữa khiến tôi đau lòng, đau đến mức tôi chỉ muốn moi trái tim này ra ”.

Mộ Tư Phàm mặt chẳng biến sắc:“Đừng làm tôi chán ghét nữa, mau rút đi từ nay chúng ta đường ai nấy đi”

Trái tim cô như có hàng nghìn con dao đâm thẳng vào, những giọt nước mắt rơi xuống:“Lúc trước tôi cứ tưởng mình sẽ hạnh phúc sống bên anh, anh nói anh sợ mất tôi, nói sẽ yêu tôi sẽ bảo vệ chăm sóc tôi, nhưng hôm nay, tôi lại bị anh hất hủi, bị hãm hại một cách không thể minh oan, khi hai chữ tin tưởng đã mất đi..”.

“Đủ rồi, đừng nói mấy lời vô ích nữa ”.

“Mộ Tư Phàm, xem như đời này tôi sai khi tôi yêu anh đi! Như anh nói, hai ta đường ai nấy đi sau này đừng làm phiền cuộc sống của nhau nữa”.

Mộ Tư Phàm quay người phát tay:“Cút, cút ngay cho tôi, thật chóng mắt”.

“Trong tình yêu nếu như không có sự tin tưởng thì mãi mãi vẫn không có được hạnh phúc ”.

Mục Lạc Anh gạt đi nước mắt, đi phớt ngang người anh, mũi thơm vẫn thoang thoang trong mũi anh. Nhìn theo bóng lưng gầy gò ấy anh có chút đau lòng.

Nhưng lần này, anh đã tin tưởng nhầm người rồi, một người phản bội.

Hứa Mỹ Lệ nhìn một màn đắm nước mắt không khỏi vui sướng. Đi lại gần anh:“Tư Phàm đừng buồn nữa, anh còn có em mà”.

Mộ Tư Phàm mất đi lí trí, nắm chặt người Hứa Mỹ Lệ, bàn tay cởi từng cúc áo trên người, sau đó là kéo phần dây sau lưng Hứa Mỹ Lệ. Lúc sau cả cơ thể của Hứa Mỹ Lệ hiện ra, bộ đồ lót ren hồng quyến rũ. Mộ Tư Phàm mất kiểm soát hôn lấy môi cô ta, sưng tấy lên. Mùi nước hoa nồng nặc sộc vào mũi anh, bất giác anh cau mày buông cô ta ra, chỉnh lại quần áo rồi rời đi. Để lại Hứa Mỹ Lệ hụt hẫng nắm chặt tay nhìn theo.

- —————

Mém chút nữa là mk viết H cho Mộ Tư Phàm và Hứa Mỹ Lệ rồi (* ” *).

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

74. Chương 74: Rời Khỏi Tây Đô

Mục Lạc Anh ôm chặt bụng mình, gần như không đi nổi nữa. Nước mắt cô đã trải dài khắp con đường, cô mệt mỏi dựa lưng vào bức tường lạnh lẽo gần đó, ngược mặt nhìn thẳng lên trời, hét to: “Tại sao? Từ nhỏ đến lớn không khi nào tôi có được một cuộc sống trọn vẹn, người ta có được hạnh phúc còn tôi thì không, tại sao, tại sao lại như vậy?”.

Bỗng nhiên, đổ một cơn mưa, những hạt mưa xóa tan đi những giọt nước mắt của cô. Lại lần nữa, cô cười lạnh: “Ông trời, ông cũng thấy thương cảm tôi sao?”.

Cơn mưa ngày một lớn, cô không ngại ngần để mưa rơi xuống người, cô muốn nó xóa sạch những gì liên quan đến Mộ Tư Phàm.

Một lúc sau, cơn mưa cũng ngừng hẳn, cả cơ thể cô run bần bật, chịu không nổi và ngất đi.

Đúng lúc, Hàn Dư và Sở Liễu Nghê lái xe ngang qua, Sở Liễu Nghê tinh mắt: “Dư, hình như đó là Lạc Anh”.

Hàn Dư thắng xe lại, hai người bước xuống, Hàn Dư và Sở Liễu Nghê lo lắng đưa cô vào trong xe, rồi đưa đến bệnh viện.

- ——Bệnh viện—— -

“Bác sĩ, cô ấy và đứa bé sao rồi” _Sở Liễu Nghê chăm chăm nhìn vị bác sĩ.

“Bị sốt đến 39°, còn đứa bé vẫn khỏe mạnh”.

Hàn Dư và Sở Liễu Nghê thở phào, cảm ơn bác sĩ rồi vào thăm cô.

Mục Lạc Anh đã tỉnh dậy lâu rồi, ánh mắt trống rỗng nhìn ra bên ngoài, miệng lẩm bẩm “Sau đêm nay, chúng ta sẽ không còn gặp lại”.

Hai người bước vào nghe cô nói như một kẻ điên.

“Em và Tư Phàm xảy ra chuyện gì sao?”_Hàn Dư nói.

Sở Liễu Nghi cũng không lấy lời nói của Hàn Dư mà ghen tức, vì cô biết Hàn Dư chỉ xem Mục Lạc Anh là bạn và cô cũng vậy. Nhờ có Lạc Anh, cô và Hàn Dư mới đến được với nhau.

“Em bị hãm hại”_Mục Lạc Anh chuyển ánh mắt nhìn họ, vô thức nói.

Cô lại nói tiếp: “Anh giúp em giao cho Mộ Tư Phàm cái này”_Mục Lạc Anh lấy dưới gối ra một sấp tài liệu được gói gọn gàng.

Hàn Dư cầm lấy: “Sao em không tự tay đưa cho anh ta”.

“Không muốn gặp ”.

Nhìn vẻ mặt cô họ cũng đoán ra được một phần đã xảy ra chuyện gì đó rất nghiêm trọng. Nhưng họ chọn im lặng không hỏi.

Hàn Dư và Sở Liễu Nghi ngồi chơi với cô hồi lâu rồi cũng rời đi.

Đúng lúc, đồng hồ điểm 12h, cô liền ngang đi khỏi bệnh viện trong sự yên lặng và khôn khéo.

Nơi đầu tiên cô đến là tổ chức. Cô bước đi mạnh mẽ vào trong, vẫn cung kính cúi chào Ngư Hỷ Triết. Ông ta không nhìn cô nói: “Nhiệm vụ cô vẫn chưa hoàn thành”.

Mục Lạc Anh lạnh nhạt nói: “Tôi đến đây là có hai việc muốn nói ”.

Ngư Hỷ Triết im lặng, cô thuận theo nói tiếp: “Một, tôi sẽ rời khỏi tổ chức, hai, nhiệm vụ đó tôi không làm được”.

Ngư Hỷ Triết nở nụ cười vui vẻ: “Chấp thuận cho cô”.

Mục Lạc Anh cả kinh: “Chủ nhân, ông không phản đối sao?”.

“Mục Lạc Anh, từ trước giờ tôi xem cô như con gái mình, cô cũng đã làm việc cho tổ chức lâu như vậy đến lúc nghỉ ngơi rồi nhỉ? ”.

“Chủ nhân....”_cô xúc động không nói nên lời.

Ngư Hủy Triết thật lòng nói:“Lạc Anh, con cứ xem ta là người thân của mình đi, sau này tổ chức sẽ giao lại cho con”.

“Tôi...”

“Đừng vội từ chối, cứ từ từ suy nghĩ ta chờ con”.

“Hết ngày hôm nay, tôi không còn ở Tây Đô này”.

Ngư Hủy Triết cười phá lên:“Dù con có đi đâu, tổ chức này vẫn thuộc quyền sở hữu của con”.

Mục Lạc Anh kiên định nói:” Chủ nhân, ngài cứ yên tâm, Mục Lạc Anh tôi dùng cả danh dự này bảo đảm sẽ bảo vệ cái tổ chức này, đưa tổ chức lên một tầm cao hơn trong thế giới ngầm”.

Ngư Hủy Triết trong lòng nhẹ nhõm hơn, ông có thể ra đi rồi.....

Đêm đó, Ngư Hủy Triết giao lại tổ chức cho cô. Tất nhiên cô sẽ chuyển tổ chức đến nơi cô sẽ đi đó là nước Pháp. Nơi có kỉ niệm của cô và anh.

- —————

75. Chương 75: Bảo Bảo Ra Đời

Cô được Ngư Hủy Triết dùng máy bay tư nhân đưa sang Pháp. Trên người cô chẳng có gì đáng giá cả, chỉ có duy nhất bảo bảo. Nghĩ đến bảo bảo đang dần lớn lên trong bụng, bất giác môi cô cong lên một đường cong tuyệt đẹp.

- ———Pháp———

Đến lúc cô tỉnh dậy, ở Pháp cũng là buổi chiều.Hiện tại cô đang ở biệt thự của Ngư Hủy Triết. Đây là căn biệt thự mà ông và con gái mình từng sống. Căn nhà rất to, lại nói có rất nhiều loại cây. Cô rất thích vẻ đẹp thiên phú này.

Mục Lạc Anh được Ngư Hủy Triết sắp xếp vài người hầu, không muốn cô động thai. Ông cứ nhiên lại xem cô như con gái ruột, chăm sóc rất chu đáo.

- ———7 tháng sau———.

Mục Lạc Anh đến Pháp đã bảy tháng, cái bụng của cô cũng đã to ra rất nhiều, chỉ còn mười ngày nữa là cô sinh rồi. Thật hồi hộp. Nghĩ đến việc sinh, cô lại cảm thấy đau lòng, cô muốn có người bên cạnh nắm chặt lấy tay cô và nói em đừng sợ có anh đây. Nhưng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Mục Lạc Anh ngồi trên xích đu, đưa qua đưa lại, bỗng dưới bụng cô truyền đến cảm giác đau nhói, ôm lấy bụng ngã xuống, cô cố gắng gọi: “Bác Lam, bác Lam”.

Bác Lam, quản gia của cô, bà ấy trong nhà, nghe cô gọi vội chạy ra, hốt hoảng: “Anh Anh con vỡ ối rồi”.

Mục Lạc Anh nắm lấy vạt áo bà, mồ hôi tuôn ra khắp trán: “Con, con đau bụng quá bác Lam”.

Bác Lam càng gấp rút bảo vài người hầu đưa cô đến bệnh viện.

Cô đau đớn như muốn chết đi, cơn đau chưa chịu tan biến, các bác sĩ đẩy cô vào trong.

“Dùng hết sức đi, sắp ra rồi__” Một vị bác sĩ nữ nói.

Mục Lạc Anh cố gắng dùng hết sức mình.

- Oa oa oa oa oa

“Chúc mừng, là bé trai”.

Mục Lạc Anh tuy mệt rũ người, nhưng khuôn mặt vẫn tràn ngập hạnh phúc nhìn con trai của mình.

Thoạt sau, cô được đưa vào phòng vip.

Ngư Hỷ Triết không biết từ lúc nào đã xuất hiện, ông vui mừng: “Anh, Anh cực cho con rồi”.

“Ba, ba hãy đặt tên cho bảo bảo đi”.

Ngư Hỷ Triết vuốt cằm suy nghĩ, hai mắt ông lóe sáng lên: “Mục Kính Hiên”.

“Tên đẹp thật!”.

“Vì thằng bé xinh đẹp như con vậy”.

- ——MỘ GIA———.

Ở Mộ gia đã xảy ra rất nhiều chuyện, đồ vật mà cô nhờ Hàn Dư đưa cho anh là chứng cứ mà Lâm Đan đã hại anh. Vụ tai nạn đó là do bà ta sắp xếp. Biết được, Mộ Nhiếp Chính tức giận đuổi bà ta khỏi Mộ gia mặc cho bà ta van xin nhưng vô ích.

Mộ Tư Phàm cũng đã nắm giữ Hắc Long bang. Phàm thị được anh đưa lên một tầm cao vượt trội. Bây giờ chỉ cần nghe đến Phàm thị và Hắc Long người đời không khỏi sợ hãi.

Lại thêm, Hứa Mỹ Lệ đã ở bên cạnh Mộ Tư Phàm một khoảng thời gian dài. Nhưng tiếc là anh vẫn không chút nào tình cảm cho cô ta.

Hứa Mỹ Lệ tức lắm nhưng vẫn không làm gì được. Cô ta hại Mục Lạc Anh, khiến cô bỏ đi đến nay còn chưa rõ tung tích.

Nhưng Hứa Mỹ Lệ đâu dễ dàng bỏ qua cơ hội này, cô ta cho sát nhập Hứa thị và Phàm thị. Trở thành một tập đoàn lớn nhất Tây Đô, và thế giới.

Cô ta càng đẩy nhanh tiến độ lấy sự giao hoạt của bản thân ra nói với anh:“Tư Phàm, em ở với anh lâu như vậy nếu không yêu anh cũng nên cho em một danh phận”

Và rồi anh quyết định làm lễ đính hôn với cô ta vào năm tới. Tất cả Tây Đô không ai là không biết tin này.

Mộ Tư Phàm đang làm việc, Hứa Mỹ Lệ tay bưng một tách cà phê ngọt ngào nói:“Ông xã, anh uống đi”.

Mộ Tư Phàm nghe hai chữ đó, bỗng nhiên nhớ đến hình ảnh người con gái đó.

Vội gạt bỏ suy nghĩ, anh cầm lên uống, lạnh nhạt nói:“Đừng bao giờ gọi anh như vậy”.

“Tại sao chứ, năm tới là làm lễ đính hôn rồi, không phải anh ngại đấy chứ”_Hứa Mỹ Lệ bỗng ngồi lên đùi anh, choàng tay qua cổ anh.

Mộ Tư Phàm nghe mùi nước hoa, bất chợt chau mày, thay đổi:“Tôi nói không được gọi là không? Đừng làm trái ý tôi”.

Hứa Mỹ Lệ vẫn ngồi đó, lắc lư cặp mông to tròn, nhưng anh vẫn không có phản ứng gì. Điều đó khiến cô ta rất khó chịu,nói:“Anh còn nhớ đến con tiện nhân đó sao?”.

Mộ Tư Phàm bậc dậy, Hứa Mỹ Lệ mắt đà ngã xuống đất. Mộ Tư Phàm lạnh lùng bỏ đi, không nói một lời.

- Choảng.

Hứa Mỹ Lệ tức giận, cầm lấy li cà phê quăng thật mạnh vỡ tan ra.

“Mục Lạc Anh, cô có gì hơn tôi chứ tại sao lại khiến anh ấy yêu cô như vậy?”

- _____

Không biết viết H(nhẹ) cho Mộ Tư Phàm và Hứa Mỹ Lệ thỳ sao nhỉ? Có ai phản đối không?

Hóng cmt.....*^ ^*

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

76. Chương 76: Trong Mưa, Anh Nhớ Đến Em

Mục Lạc Anh hôm nay xúc viện, hai tay cô bế bảo bảo, ánh mắt vô cùng yêu thương. Bây giờ cô mới được nhìn kĩ con trai hơn. Khuôn mặt của nó giống y như đúc Mộ Tư Phàm, chỉ có đôi mắt là giống cô. Nhưng sao đôi mắt này lại lạnh lùng như vậy. Từ khi sinh ra, bảo bảo chỉ khóc có một lần là khi mới vừa chào đời cho đến nay nó không bực tiếng nào cả. Kể cả một hành động nhỏ như quơ tay, mỉm cười như những đứa trẻ khác cũng không.

- ————Biệt thự Ngư gia—

Mục Lạc Anh bế bảo bảo đang ngon giấc lên phòng, đắp chăn lên người bé rồi mới an tâm rời khỏi.

Cô đi đến căn phòng bí mật do Ngư Hủy Triết thiết kế. Có hơn khoảng mấy chục tên vệ sĩ đang đứng nghiêm trang, đôi mắt vô cùng nghiêm túc không chút lơ là. Mục Lạc Anh đi vào, thay đổi sắc mặt lạnh như băng.

Ngồi trên chiếc ghế được khắc hình con rồng vàng, cô ngồi nghiêm nghị, ánh mắt nhìn vào người đàn ông trong lồng sắt, nói:“Úc Trai, chuyện tôi nói anh suy nghĩ đến đâu rồi nhỉ?”.

Úc Trai trong lồng sắt, đau đớn nói:“Ảnh Vương, tôi đồng ý, xin cô đừng hành hạ tôi nữa”.

Mục Lạc Anh vẫn cương nghị, lời nói có phần đùa:“Úc Trai nếu anh đồng ý sớm hơn thỳ tôi sẽ không làm vậy rồi”.

Úc Trai sợ hãi nhìn cô,một người con gái khiến anh ta run sợ.

Lúc Mộ Tư Phàm đánh anh ta ngất xỉu, cứ ngỡ anh ta đã chết, Hứa Mỹ Lệ nhanh chóng vứt xác anh ta xuống biển. Lại vô tình khiến cô cứu được lúc cô đi biển du lịch.

Vì muốn biết toàn bộ sự việc của Hứa Minh Trì, cô đã giam giữ hắn, dùng tất cả các biện pháp dụng hình độc ác nhất, ví dụ như: giặc điện, dùng dao rạch da, hoặc kinh sợ hơn là làm mỗi nhử các hổ....cho đến nay, Úc Trai cũng chẳng nhận ra hắn nữa, chịu không nổi đành phải đồng ý với điều kiện của cô.

“Ảnh Vương, khi tôi giúp cô, cô phải hứa là thả tôi đi”.

“Ảnh Vương tôi nói là làm, nhưng anh tốt nhất là đừng có những hành động ngu xuẩn ”.

“Tôi biết rồi, tôi biết rồi”.

Mục Lạc Anh đứng dậy, bước đi thẳng đứng, Úc Trai bây giờ vẫn còn run bần bật.

Anh ta biết cô là Ảnh Vương nhưng thật sự anh ta chẳng có lá gan lớn để nói ra.....

- ——-Hắc Long——-

“Tìm được chưa?”_Mộ Tư Phàm liếc nhìn một cái.

Nhất Chỉ Tư được Mộ Nhiếp Chính bảo đi theo Mộ Tư Phàm giúp anh. Làm đúng một người trợ thủ.

Nhất Chỉ Tư nghiêm chỉnh:“Vẫn chưa, thưa bang chủ”.

- Rầm.

Mộ Tư Phàm mất bình tĩnh, bàn tay to lớn đập mạnh xuống bàn:“Dùng toàn bộ lực lượng của Hắc Long, phải tìm được Mục Lạc Anh trở về cho tôi”.

“Vâng”_Nhất Chỉ Tư cúi người, quay lưng đi.

Ngoài trời, một cơn mưa khiến ta thống khổ. Cơn mưa như đang thay ai đó khóc, giọt nước mắt đắng lòng. Mộ Tư Phàm nhìn chăm chú bên ngoài, tay cầm điều xì gà hít một hơi.

Trong mưa, anh lại nhớ đến em!!!.

Đúng! Mộ Tư Phàm rất nhớ cô, nhớ hình ảnh một người vợ, và cả bảo bảo sắp chào đời của anh. Nhưng

có thể quay lại được nữa sao? Cô đã phản bội anh, phản bội tình cảm anh dành cho cô.....

Dập tắt điều thuốc, Mộ Tư Phàm không muốn nghĩ về cô nữa thỳ bồng...

- A....đau mình..”_Mộ Tư Phàm nhăn mày, ôm lấy đầu trong sự đau đớn.

Khuôn mặt anh trắng bệch, đôi môi khô rát, trán lấm tấm mồ hôi. Anh loạn choạng mở ngăn kéo lấy ra hộp thuốc nhỏ, có ghi “thuốc giảm đau”. Một lần, anh uống hai viên, sau khi dấu hiệu đau đầu dần mất đi. Anh mệt mỏi ngã người ra ghế. Hai mắt nhắm lại. Lâu lâu guonghe mặt lại nhăn nhăn nhó nhó....

- _____

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

77. Chương 77: Bảo Bảo Là Thiên Tài

3 NĂM SAU.

Hôm nay cũng là sinh thần của Kính Hiên nhà cô, thằng bé đã ba tuổi, nét đẹp trời phú cũng từ từ lộ ra. Nhưng một điều đặc biệt là chỉ mới ba tuổi, bé đã biết nói chuyện rành rọt, đã vậy còn biết sử dụng cả máy tính.Chế tạo nhiều loại vũ khí, thiết bị.....

Bé còn là một hacker, chỉ sau Nhất Chỉ Tư Và Trình Tiểu Khuê. Bé được mệnh danh là thiên tài nhí, một cậu bé ba tuổi đạt được tấm bằng khen về cuộc thi đẳng cấp ở nước Pháp.

Mọi người trong cuộc thi,cứ nhớ mãi câu nói tựa hồ đồng của bé:“Muốn thi với tôi sao? Hừ các người còn kém xa”.

Lúc đó, có nhiều người không khỏi biểu tình chê bai bé, nhưng họ thật sự nể phục bé bằng một cuộc thi, bé giành số điểm tối đa, và được cả người ở nước Pháp biết đến.

Mục Kính Hiên vừa thông minh lại đẹp trai sắc sảo, khiến rất nhiều người dòm ngó đến như bảo vật vậy. Điều đó cũng khiến cô rất lo cho sự an nguy của bé, bé làm gì? Đi đâu? Cũng phải có cô hoặc vệ sĩ đi theo....Nói chung bé giống như một viên ngọc trân quý mà người người muốn có.

Buổi tiệc được tổ chức ở biệt thự Ngư gia. Mục Lạc Anh đang ngồi trang điểm, Mục Kính Hiên ngồi bấm máy tính lia lịa, miệng nhỏ khê nói:“Mami, ba con đâu?”.

Mục Lạc Anh nghe vậy, cây son bông rơi xuống, không biết trả lời thế nào với con trai. Nếu cô nói ba bé

đã mất, bé sẽ dùng sự thông minh để điều tra. Chỉ cần cô dùng lí do nào đó, bé đều nhìn ra được là cô đang nói dối.

Mục Kính Hiên nhìn mẹ mình ngơ ngẩn, lại nói tiếp:“Mami không cần nói, con điều tra ra rồi, chỉ hỏi mami cho vui thôi”.

“.....”_Mục Kính Hiên à! Mami chẳng vui tí nào cả.

Mục Lạc Anh đứng dậy, không thèm nhìn con trai đi thẳng xuống đại sảnh.Mục Kính Hiên biết mami đã giận, vội đóng máy tính lại chạy tọt theo.

Dưới nhà,khách khứa đến cũng đã đủ, mọi người hướng mắt nhìn cô,người con gái đẹp kiêu sa, như chỉ cần nhìn vào thỳ không dứt ra được.Mục Lạc Anh nhìn tất cả mọi người, vui vẻ:“Cảm ơn mọi người đã dành chút thời gian đến đây, và bây giờ chúng ta cùng nhập tiệc nào ”.

Mọi người vui vẻ hòa theo tiếng nhạc sôi động. Mục Lạc Anh không chút vui vẻ nhưng không biểu lộ ra ngoài, cô đi đến một chiếc bàn gần đó ngồi xuống, nhấp nhấp rượu.

Mục Kính Hiên cũng đi theo, đôi mắt to tròn biến động, nũng nịu:“Mami, đừng giận con nữa ”.

Mục Lạc Anh không tài nào cưỡng lại được với vẻ mặt cún con này. Nhưng cô đâu giận gì bé,tại nó làm quá thôi. Mục Lạc Anh giả vờ không nghe gì, quay mặt sang chỗ khác.

Mục Kính Hiên nói tiếp:“Maimi còn giận nữa, con sẽ....”

Mục Lạc Anh quay lại nhìn con trai, không chút thương tình:“Con làm gì?”.

Cậu bé giao hoạt, miệng nhỏ nhếch lên:“Con đem bảo bối của mẹ làm thức ăn cho PiPi của con”.

Mục Lạc Anh trợn mắt nhìn con trai:“Con dám”.

Mục Kính Hiên vỗ ngực xưng vương:“Có gì mà Mục Kính Hiên con không dám”.

Mục Lạc Anh quyết không nhượng bộ:“PiPi của con mà ăn bảo bối của mẹ, thỳ nó cũng đừng hồng sống trên đời này nữa,nghe rõ chưa Mục Kính Hiên”.

Cô thực sự muốn thổ quyết với thành con này mà. Tại sao tất cả gen di truyền của Mộ Tư Phàm đều nằm trên người nó, chỉ việc thích làm theo ý mình lại giống cô chứ.

Bảo bối của cô là những chú cá hổ siêu dễ thương với hàm răng sắc nhọn. Chỉ cần ngửi thấy máu của một thứ gì đó, tự nhiên nó sẽ ăn sạch sành sanh không chừa lại bất cứ gì. Vậy mà thằng con này lại đòi cho PiPi, con sư tử hung tợn ăn. Đúng là bực cả mình mà.

Mục Kính Hiên khoanh tay, đôi mắt lão liên: “Mami à! Cần gì phải làm thế chứ, con sẽ không làm gì bảo bối của mẹ, và mẹ cũng không được làm hại PiPi của con”.

“.....” __Trời ạ! Tại sao nó thay đổi nhanh vậy.

- _____ Còn _____

Các độc giả hài lòng với bảo bảo chứ. Chính nó là người sẽ giúp nữ 9, trừng trị HML, và ngược nam chính.

Khi về Tây Đô, Ưc Trai sẽ từ từ mà hành hạ lại HML, khiến cô ta sống không bằng chết.

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

78. Chương 78: Oa, Ba Mình Là Ông Trùm Tây Đô

Đến khuya, buổi tiệc mới kết thúc, Mục Lạc Anh mệt rã người, nhìn thấy chiếc giường yêu quý, nhảy tót lên và ngủ mất hút. Một mình Mục Kính Hiên ngồi trước màn hình máy tính, bàn tay nhỏ nhắn linh hoạt gõ, lát sau hiện ra một người phụ nữ, hai người call đó mà, Mục Kính Hiên nhìn người phụ nữ xinh đẹp, nói: “Mẹ nuôi, con nhớ người quá đi”.

Trình Tiểu Khuê bị mê hoặc bởi gương mặt này, ánh mắt chiều chuộng: “Vậy con đến đây với ta đi”.

Mục Kính Hiên đau lòng: “Không được, mami sẽ rất buồn”.

Trình Tiểu Khuê lắc đầu cười: “Tiểu Hiên, không phải con thông minh lắm sao? Nói vài lời ắc mẹ con tự đi thôi”.

Mục Kính Hiên nhân cơ hội nói: “Mẹ nuôi, con có chuyện này muốn hỏi người?”.

Trình Tiểu Khuê vừa ăn vừa nói: “Con nói đi”.

“Người có biết ba con là ai không?”.

Thật ra lúc này, bé chỉ muốn lừa mami thôi. Đến tên bé cũng không biết làm sao mà tra ra được.

Trình Tiểu Khuê lỡ miệng nói:“Là Mộ Tư Phàm”.

Chợt nhận ra gì đó sai sai nhưng đã quá muộn rồi. Trình Tiểu Khuê vò đầu. Trời ơi, Lạc Anh xé sát mình mắt.

Mục Kính Hiên vô tư cười, haha biết tên ba rồi còn lại thỳ ok cả.

Mục Kính Hiên không nói gì,ấn nút tắt cuộc đối thoại, để lại Trình Tiểu Khuê ôm một bụng tức.

Mục Kính Hiên tiếp tục gõ vài chữ, màn hình hiện ra hai chữ “thất bại”.

Mục Kính Hiên hừ lạnh:“Có mặt khẩu”.

Mục Kính Hiên hiện lên vài tia bất mãn, tiếp tục đẩy nhanh tiến độ, bàn tay nhỏ nhắn gõ nhanh hơn, người đang đấu với bé là Nhất Chỉ Tư. Anh ta cũng đau đầu gần chết, không biết đối thủ là ai mà ghê gớm phếch.

Ha! Mặt khẩu, để nghĩ xem.. A..ngày sinh của mami thỳ sao ta?

Nói rồi,Mục Kính Hiên bấm ngày sinh của cô vào,lập tức màn hình để hai chữ “thành công”. Bé ngồi cười cuồn cuộn ngạo.

Tiếp tục lướt nhìn thông tin của anh.

Mộ Tư Phàm, 27 tuổi, chủ tịch Phàm thị, bang chủ của Hắc Long. Lạnh lùng, tàn bạo với chỉ số IQ 300/300.Là người đàn ông với hàng trăm cô gái mơ ước đến...

Đã đính hôn với Hứa Mỹ Lệ, tiểu thư Hứa gia. Vào ngày 20 tháng chạp sẽ tổ chức lễ cưới.

Oa! Ba mình là ông trùm Tây Đô. Nhưng cái gì mà hai mươi tháng chạp làm lễ cưới,vậy là một tháng nữa là tới rồi sao? Hừ! Ba à, người chết chắc rồi.....

Sau khi bé xem tất rồi, thỳ màn hình chợt hiện lên một màu đen. Có vài đường trắng, đó là dấu hiệu tư liệu mất đi. Nhưng không lấy làm tức giận, bé hờ hững nở một nụ cười bí hiểm.

Nhất Chỉ Tư bên kia hồi hận muốn chết rồi, để đối thủ xem hết thông tin về anh rồi mới lấy lại được. Mặt khẩu cư nhiên lại bị phát hiện.

Nhất Chỉ Tư gọi điện cho Mộ Tư Phàm:“Alo ”.

“Thưa bang chủ, lúc này có một người lấy đi thông tin của ngài”.

“Cái gì? Là ai?”.

“Tôi không biết, hắn ta hình như cũng là một hacker ”.

“Nhưng mặt khẩu là ngày sinh của Mục Lạc Anh, làm sao hắn biết”.

“Việc đó tôi cũng đang thắc mắc”.

“Được rồi, việc đó tôi sẽ điều tra sau, hiện giờ cậu tập trung vào việc tìm Mục Lạc Anh cho tôi”.

“Vâng”.

Mộ Tư Phàm ngẫm nghĩ, người mà có thể hơn cả Nhất Chỉ Tư chỉ có Trình Tiểu Khuê, nhưng cô ấy không lí do nào lại điều tra anh. Lại nói, Trình Tiểu Khuê biết rõ anh mà, không lẽ lại xuất hiện một hacker khác xuất thủ hơn.

- _____

Hai cho con đối đầu, sắp có kịch vui.....

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

79. Chương 79: Dụ Dỗ Mami Về Tây Đô

Sáng hôm sau, Mục Kính Hiên thức dậy từ sớm, cậu bé chống tay lên giường nhìn mami ngủ, lát sau cô mới tỉnh dậy. Nhìn con trai mỉm cười ngọt ngào:“Lại muốn gì nữa đây? ”.

Mục Kính Hiên thơn vào má cô một cái, thẳng thắn nói:“Mami, con nhớ mẹ nuôi quá à! Mình đến Tây Đô thăm mẹ nuôi đi”.

Mục Lạc Anh trầm tư vài giây, lấy lại phong thái kiên định nói:“Mami còn rất nhiều việc bên này, không thể đến Tây Đô được”.

Mục Kính Hiên quyết tâm phải dụ dỗ được cô, cậu bé làm nũng:” Maimi đến Tây Đô đi, con hứa sẽ không quấy phá người nữa”.

Mục Lạc Anh thật không muốn quay về đó. Nhưng con trai lại nhất quyết như vậy cũng khiến cô động lòng đi.

Mục Lạc Anh nói:“Được rồi, coi như mẹ thua con đi”.

Mục Kính Hiền gian xảo:“Để mẹ không nuốt lời, con đã chuẩn bị tất cả rồi, chỉ cần mẹ đồng ý nữa là Ok”.

Mục Lạc Anh:“.....”_coi như con lợi hại.

Trước khi đi, Mục Lạc Anh đến nơi giam giữ Úc Trai. Ba năm nay cô không dùng tư hình nữa, nên hôm nay các vết thương lúc trước cũng đã lành hẳn. Mục Lạc Anh nhất đôi cao gót đi về phía anh ta:“Chốc lát sẽ có người đưa anh đi tôi đã sắp xếp nơi ở cho anh rồi, khi đến đó anh hãy chuẩn bị làm điều mình cần làm”.

Úc Trai vui mừng, chỉ nghĩ đến Hứa Mỹ Lệ đã khiến anh ta hận thấu xương rồi. Úc Trai tuân kính:“Ảnh Vương, sau này xin được phép theo cô, cô nói gì tôi sẽ làm theo ”.

Mục Lạc Anh mỉm cười sâu xa, tựa biển không sóng:“Chấp thuận yêu cầu của anh! Nhưng tôi nói trước...Người phản bội Ảnh Vương tôi đều không có kết quả tốt”.

Úc Trai kiên định:“Tôi biết, Úc trai tôi xin thề sẽ không phản bội Ảnh Vương, nếu như tôi làm trái lời thề thỳ người định đoạt mạng sống của tôi là Ảnh Vương”.

Mục Lạc Anh bật cười ha hả:“Tốt, tốt lắm!”.

Nói rồi, cô rời khỏi.

- ——Trên máy bay——

Mục Kính Hiền vừa ăn bánh vừa nói:“Mami, lúc này người đi đâu mà lâu vậy?”.

Mục Lạc Anh trêu người:“Đi làm thịt PiPi của con ”.

Mục Kính Hiền mở to đôi mắt, miệng nhỏ ngạc nhiên:“Cái gì? Mami người có biết con đợi nó lớn hơn rồi đi tìm bạn đời cho nó không? Mami làm thịt nó rồi, mami có biết bao nhiêu sử tử cái nhắm vào PiPi không? Chắc tụi nó sẽ buồn lắm!”.

“Có cần làm quá vậy không? ”.

“Con nói đều là thật!”.

“Haha, ngủ mami ngủ đây, nói chuyện với tên xú tiểu tử con thật khiến mami tổn nước bọt”.

“Mami, người đang nhục mạ con”.

Mục Lạc Anh bĩu môi:“Ta không có”.

“Hừ! Mami hay lắm, xem như Mục Kính Hiên con thua người lần này, đợi đi con sẽ phục thù”.

“.....”_Làm như đi đánh trận không bằng.

Mục Lạc Anh bỏ mặt tên nào đó đang tức giận đến đỏ mặt mà ngủ ngon lành.

- —————7 tiếng sau————-

Ở sân bay, một cô gái đeo kính râm, trên người mặc chiếc váy ngắn, cả người đều toát lên vẻ đẹp cuốn hút, sự kiêu hãnh. Còn phía dưới là một cậu bé, mặc chiếc quần đùi và chiếc áo sơ mi màu xám xộc.Khuôn mặt đẹp trai đã bị che đi bởi chiếc mũ lưỡi trai và chiếc kính râm. Đôi môi nhỏ xinh bất động.

Những người ở gần đó đều chặc miệng với vẻ đẹp của hai người.

Mục Lạc Anh gạt bỏ những ánh mắt ấy,nắm tay con trai đi về phía trước,còn phía sau cô là một hàng vệ sĩ với âu phục đen.

Đúng lúc, một chiếc lamborghini màu đen bóng loáng, sang trọng đỗ trước cửa sân bay, một cô gái xinh đẹp, ăn mặc khá là năng động bước ra, ôm chầm lấy cô:“Lạc Anh mình nhớ cậu chết đi được”.

Mục Lạc Anh đứng im,chẳng biểu lộ tình cảm. Mục Kính Hiên nhìn mẹ mình bất động, có chút lo sợ.

Vì cậu bé thăm báo cho Trình Tiểu Khuê biết là bé đến Tây Đô. Nhưng không ngờ mẹ nuôi lại đến tận đây đón.

Mục Kính Hiên ho khụ vài tiếng.

Trình Tiểu Khuê khẽ đảo mắt xuống Kính Hiên, chợt nhớ ra gì đó, cười như không cười buông cô ra.

Lúc này, anh mắt Mục Lạc Anh hăng lên vài tia giận dữ:“Mục Kính Hiên, con dám...”

Mục Kính Hiên cắt ngang:“Mami, con xin lỗi, mami đừng tức giận,người mà tức giận nhìn như sư tử hà đông vậy”.

Nói rồi Mục Kính Hiên để lại cho cô một nụ cười thích thú, nắm tay Trình Tiểu Khuê lên xe. Mục Lạc Anh hít chặt đôi mắt lại:“Dám nói ta là sư tử hà đông, con hôm nay ăn phải gan hùm rồi”.

Mục Kính Hiên và Tiểu Khuê tuy đã vào xe, nhưng vẫn cảm thấy lạnh sống lưng.Bảo bác tài xé chạy đi.

Để lại mình cô đứng đó cùng mấy tên vệ sĩ.

- _____

3H MÌNH SẼ RA TIẾP

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

80. Chương 80: Có Thực Sự Đã Hết Yêu?

Mục Lạc Anh cùng thuộc hạ của mình đi đến nhà Tiểu Khuê.

Trên xe, cô ngồi nhìn ra bên ngoài, đã ba năm vậy mà nơi đây vẫn không thay đổi là mấy.

Ánh mắt cô trở nên trùng xuống, bàn tay siết chặt khi những hình ảnh lại quay về nữa. Hình ảnh anh yêu thương cô và cả hình ảnh anh nhẫn tâm đuổi cô đi. Ba năm qua, có ai từng biết cô sống thế nào, trái tim cô mỗi ngày lại đau liên hồi. Hình ảnh người đàn ông ấy cứ mỗi đêm sẽ hiện trong giấc mơ của cô.

“Chủ nhân, đến rồi”_một thuộc hạ cầm tay lái, đến nơi khê gọi cô.

Mục Lạc Anh không nói gì, bừa xuống xe, bước đi hiên ngang vào nhà của Tiểu Khuê.

Tiểu Khuê và Mục Kính Hiên đang ngồi ăn trái cây một cách ngon lành. Hình như họ quên đi cô thỳ phải.

“Tiểu Hiên bảo bối”_thanh âm nhẹ nhàng mà khiến người ta nghe là sờn gai ốc của cô.

Mục Kính Hiên đảo mắt nhìn ra cửa:“Khụ,khụ mẹ tại sao người biết chỗ này”.

Bàn tay cô nắm chặt:“Mục Lạc Anh mẹ muốn biết gì cần phải hỏi sao?”.

“Haha, hai mẹ con cứ từ từ giải quyết đi”_Tiểu Khuê len lén đi lên phòng.

“Cậu dám đi thêm một bước, mình liền chặt đứt chân cậu”.

Tiểu Khuê giật bắn mình, bước chân cũng ngừng lại. Cười hề hề nhìn cô. Mục Lạc Anh làm ngơ, chuyển dời ánh mắt sắc lạnh cho con trai: “Hiên Hiên, không nghe lời phải phạt thế nào nhỉ?”.

Mục Kính Hiên rùng mình một cái. Kì này chết chắc rồi!!!.

Mục Kính Hiên khoanh tay lại, dùng mũi nam kế, đôi mắt ngân ngấn nước: “Mami, đừng làm vậy với tiểu Hiên đẹp trai mà ”.

Mục Lạc Anh bị những trò này của tiểu Hiên làm cho chai cả rồi. Nên cô không còn động lòng với hình ảnh giả nai này của con trai, ánh mắt vẫn sắc lạnh: “Nói? Không nghe lời sẽ bị gì?”.

Mục Kính Hiên sợ nhất vẫn là lúc mẹ bé giận lên. Rất đáng sợ.

Đôi chân ngắn ngủn của bé quỳ xuống, tay vẫn khoanh. Đó là hình phạt mà mỗi lần bé làm sai.

Mục Lạc Anh vẫn đứng đó, không chút thương xót: “Quỳ ở đó cho đến tối, dám trốn để xem mẹ xử con ra sao?”.

“Vâng ạ!”.

Mục Lạc Anh lại đảo mắt nhìn Tiểu Khuê: “Lâu rồi không gặp, có phải cậu chê cuộc sống này quá ít không?”.

Tiểu Khuê đổ mồ hôi lạnh: “Bà cô của tôi ơi? Tôi còn yêu đời lắm! ”.

“Để xem hình phạt cho cậu là gì nhỉ?...A phạt cậu quỳ chung với nó ”.

Tiểu Khuê tạ trời Lạc Anh không làm gì cô?

Hai người, một lớn một nhỏ quỳ cùng nhau. Còn cô thì ngồi vắt chéo chân thưởng thưởng rượu.

- ————— Còn —————

Sẽ có thay đổi đôi chút so vx văn án. Mục Kính Hiên muốn thay mẹ mình trừng trị HML, bé lên kế hoạch....mà kế hoạch đó khiến Mục Lạc Anh đau khổ..hãy xem là gì nhé!!!!

81. Chương 81: Có Thực Sự Đã Hết Yêu?

Tiểu Khuê lên tiếng:“Tôi nói này Lạc Anh”.

“Chuyện gì?”.

“Cậu còn yêu Mộ Tư Phàm không?”.

Mục Lạc Anh không trực tiếp trả lời, nhìn Kính Hiên muốn dấu gì đó. Kính Hiên bắt gặp ánh mắt mẹ mình, bĩu môi:“Mẹ cứ nói đi, con biết tất cả rồi”.

Mục Lạc Anh không tin nhìn con trai,chậm rãi nói:“Không yêu nữa”.

Tiểu Khuê tròn mắt:“Có thực sự đã hết yêu?”.

Mục Lạc Anh cảm thán:“Thật!”.

Cô cũng chẳng xác định được mình còn yêu anh không? Thôi thì cứ để thời gian quyết định...

Mục Lạc Anh tùy tiện đi lên phòng, không quên nói:“Tiểu Khuê xin một phòng nhé!”.

Tiểu Khuê và Mục Kính Hiên châm biếm:“Mami/Lạc Anh tha cho con /mình đi mà”.

Mục Lạc Anh khẽ cười:“Không”.

Chỉ một từ thôi mà sao làm cho hau người như chìm vào vực thăm vậ.

Cái khụy gối đã sưng lên rồi, vậy mà Lạc Anh lại không chút đau lòng.

- ——Tôi——

- Cách.

“Tiểu Khuê anh về rồi”_Mạc Phong nói, trên tay cầm rất nhiều thức ăn.

Tiểu Khuê vội ra dấu, đưa ngón tay lên miệng.Mạc Phong ngây ngô nhìn cô:“Em sao vậy...Ể cậu bé này là

ai vậy?Đáng yêu quá đi mất”.

Mạc Phong vỗ tới nựng má Kính Hiên. Vậy mà cậu bé lại biểu lộ vẻ mặt chán ghét khiến Mạc Phong nhớ đến một người là Mộ Tư Phàm. Đúng! Hành động này rất giống Mộ Tư Phàm.

Mạc Phong mở to mắt:“Tiểu Khuê, đừng nói đây là con của Tư Phàm ”.

Tiểu Khuê chọn gật đầu thay cho trả lời. Mạc Phong lại ngạc nhiên với suy đoán của mình.Lại hỏi tiếp:”Lạc Anh đâu? Mà sao hai người lại quỳ gối ở đây?”.

Mục Lạc Anh từ trên lầu đi xuống, trên người là chiếc quần bò và chiếc áo sơ mi được xắn tay, cô khẽ nói:“Tìm tôi sao?”.

Mạc Phong nhìn lên, không khỏi cảm thán.Mục Lạc Anh bây giờ còn đẹp hơn lúc trước nữa.

Tiểu Khuê chau mày nhìn vẻ mặt siêu mê gái của Mạc Phong:“Anh lại nổi thú tính”.

Mạc Phong cười ha hả:“Nào có, bên cạnh anh có một người xinh đẹp rồi, cần gì phải mê những cô gái khác”.

“Chỉ giỏi nói, coi chừng Lạc Anh nó móc mắt anh”.

Mục Lạc Anh ngồi trên ghế sofa, chầm cháp:“Hai người đứng dậy đi ”.

Tiểu Khuê và Mục Kính Hiên mừng như bắt được vàng, vội vàng vàng vàng đứng dậy.

Mạc Phong lặng lẽ đỡ Tiểu Khuê lên phòng.Cô cũng không nói gì.

Mục Kính Hiên có chút sợ hãi. Đôi chân ngấn ngủn đau đến bủn rủn nhưng không dám lên tiếng nào.Mục Lạc Anh không nhìn con trai,dịu dàng nói:“Lại đây”.

Mục Kính Hiên ngoan ngoãn đi lại, ngồi lên đùi mẹ mình. Cô cẩn thận lấy trong túi ra một lọ thuốc, nhẹ nhàng thoa lên khuy gối con trai. Mục Lạc Anh có chút đau lòng:“Sau này còn dám làm sai nữa không?”.

Mục Kính Hiên đôi mắt khẽ động:“Không ạ! Con biết lỗi rồi”.

Mục Lạc Anh thoa xong,hôn nhẹ lên trán con trai:“Con là cuộc đời của mami, mami không cần gì cả chỉ cần con thôi”.

Mục Kính Hiên nghe mẹ nói vậy,vô cùng ảm áp..

Nhưng khi đến Tây Đô này bé đã lên một kế hoạch. Mà kế hoạch này sẽ khiến mami rất đau lòng.

Mục Kính Hiên ôm chặt lấy cô, đôi mắt có chút ảm ứt:“Mami, sau này dù có xảy ra chuyện gì,mami nhất định không được gục ngã”.

Mục Lạc Anh trầm tư,rồi hỏi:“Ý con là gì?”.

Mục Kính Hiên không muốn mẹ mình nhìn thấy mình khóc, cười tươi lúm đồng tiền:“Không gì đâu mami”.

“Có thật không”_Mục Lạc Anh nhìn nụ cười của con trai, đây là nụ cười đầu tiên của thằng bé,cô không ngờ nụ cười này lại giống Mộ Tư Phàm như vậy. Thật ma mị và cuốn hút.Lại cộng thêm có lúm đồng tiền lại tăng thêm sự cuốn hút cho con trai cô.

- _____

Mọi người đừng nóng vội, kế hoạch này có thể khiến chúng ta rất đau lòng nhưng rồi gia đình cô sẽ đoàn tụ thôi....Cứ đón chờ nhé!!!!

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

82. Chương 82: Bảo Bảo Tính Kế

Đội tuyển u23 Việt Nam thắng rồi.Mãi yêu các anh.....*^~^*

→_→ →_→ →_→ →_→

Mục Kính Hiên nằm trên giường, không ngủ được lăn qua lăn lại trầm tư suy nghĩ. Hai mắt bé chợt sáng lên, đôi chân gùn gẫn bước xuống giường,nhẹ nhàng mở cửa.

- Cốc cốc cốc

“Mạc Phong đi xem ai vậy?”.

Mạc Phong mắt nhắm mắt mở đi ra, nhìn thấy cậu nhóc đang đứng bên ngoài, anh thuận tay bế bé lên giường.

Mục Kính Hiền ngồi khoanh tay, nghiêm túc: “Mẹ nuôi, con muốn người dẫn con đi gặp baba”.

Tiểu Khuê ngáp dài một cái: “Để làm gì?”.

Cậu bé thờ thững đáp: “Trừng trị kẻ ác”.

Mạc Phong và Tiểu Khuê bốn mắt nhìn Kính Hiền.

Kẻ ác! Ai chứ... Cậu bé này làm người ta khó đoán quá mà.

Tiểu Khuê nói tiếp: “Nếu mẹ con biết chúng ta đi gặp baba con thì hậu quả khó lường”.

Mục Kính Hiền mặt không cảm xúc: “Mẹ nuôi yên tâm đi, đó cũng là một phần trong kế hoạch của con”.

Đúng! Chỉ cần mẹ tức giận, gặp baba, thì lúc đó bé có thể dễ dàng tiếp cận baba hơn. Thời gian không còn nhiều nữa, nếu baba cưới người khác có lẽ mami sẽ rất đau lòng...

Tiểu Khuê đầu có dấu chấm hỏi to đùng, cười châm biếm: “Tiểu Hiền à! Nói ta nghe biết kế hoạch của con đi”.

Mục Kính Hiền nhảy tót xuống giường, để lại vài chữ “Sau này, nhờ hai người chăm sóc mami”.

Dứt lời, cậu bé rành rọt mở cửa rời đi. Tiểu Khuê nói: “Tiểu Hiền thông minh hơn em nghĩ”.

“Đúng nha, ước gì anh có một đứa con như vậy...” _đôi mắt soi lang nhìn cô: “Hay là, chúng ta kiếm một đứa đi”.

Tiểu Khuê chưa kịp nói gì, liền bị tên nào đó đè ra ăn sạch sành sanh. Cô khóc không ra nước mắt mà. Cũng tại cái miệng này nói nên khiến cái tên thối tha này nổi lên thú tính....

- —————Sáng———— -

Mục Lạc Anh thức dậy từ sớm, nhưng không muốn rời giường cô nằm nhìn con trai ngủ.

- Reng reng reng

Bỗng tiếng chuông điện thoại của cô vang lên. Sợ bảo bối thức giấc, cô nhanh chóng bắt máy: “Alo”.

Đầu dây bên kia: “Ảnh Vương, tôi đã đến Tây Đô và đang ở nơi cô sắp xếp”.

“Ừ, cần gì cứ nói cho tôi biết”.

“Tôi có chuyện này muốn nói với cô”.

“Anh cứ nói”.

“Tại căn phòng ba năm trước, tôi có bằng chứng chứng minh hai chúng ta bị hãm hại”.

Mục Lạc Anh có chút bất ngờ: “Bằng chứng? Ba năm rồi liệu còn quan trọng nữa không?”.

“Nếu nó không giúp cô quay về được với Mộ Tư Phàm thì ít nhất nó cũng minh oan cho cô”.

“Minh oan, anh là có ý gì?”.

“Tôi nói thẳng, căn phòng của tôi và cô bị hãm hại và cả căn phòng của Hứa Minh Trì đều có camera siêu nhỏ, lúc tôi còn là thuộc hạ của Hứa Minh Trì, ông ta đã bảo tôi chế tạo ra loại camera đó, và khi tôi biết rằng Hứa Mỹ Lệ chính tay giết ba mình, tôi sợ ngựa quen đường cũ nên đã lắp một cái nữa tại phòng của tôi và cô ta, cũng chính là căn phòng mà tôi và cô ngủ chung”.

Mục Lạc Anh chắc miệng. Thì ra cô đoán không sai! Hứa Mỹ Lệ là kẻ giết Hứa Minh Trì, nếu vậy chuyện cô và Ưc Trai chắc chắn cũng do cô ta sắp đặt.

Thật ra Mục Kính Hiên đã thức dậy từ lúc cô nghe điện thoại, lại vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa hai người.

Với sự thông minh bẩm sinh, Mục Kính Hiên đã nhanh chóng định, người có tên Hứa Mỹ Lệ đó chắc chắn đã hãm hại mẹ, nhất định bảo bố sẽ thay mẹ trừng trị cô ta.

Lại nói, không biết người đàn ông đang nói chuyện với mami tên gì nhỉ?

Mục Lạc Anh vô tình nói: “Ưc Trai, nếu nói vậy thì anh có cách gì lấy nó không?”.

Ưc Trai sao? Haha, biết tên rồi, thì điều tra thôi. Mục Kính Hiên nở một nụ cười vô hoạt.

“Điều đó mới khiến tôi đang suy nghĩ, đó là Hứa gia, vả lại nếu tôi đến đó không chừng Hứa Mỹ Lệ sẽ giết tôi giết khẩu”.

”Đến cuối cùng, tình yêu vẫn là thứ đáng sợ nhất.Nó khiến người ta lọt vào vòng xoáy và bất chấp thủ đoạn có được.Như tôi là một ví dụ điển hình.

Úc Trai nói tiếp:“Cô yên tâm, dù cho có hi sinh cái mạng này tôi cũng sẽ cố gắng lấy đoạn video đó”.

Mục Lạc Anh không nói gì,thăng thừng cúp máy, lúc này Kính Hiên mới vờ tỉnh dậy:“Buổi sáng tốt lành,mami”.

Mục Lạc Anh hôn vào má con trai:“Con cũng vậy,...để mẹ đi làm thức ăn sáng cho con”.

“Vâng ạ!”.

Mục Lạc Anh vui vẻ đi, Mục Kính Hiên nhanh chóng cầm lấy điện thoại của cô, bấm:“Lúc nãy anh nói camera đó là được đặt ở đâu?” _ rồi gửi đi.

Bé đây, Úc Trai nghe “ting” một cái, vội mở máy lên, có chút nghi ngờ, tại sao mới vừa cúp máy chưa được vài phút, lại nhận tin. Nhưng anh ta vẫn nhấn lại:“Nằm ở trong bức tranh to nhất, do camera siêu nhỏ nên khó mà phát hiện”.

Mục Kính Hiên nhấn tiếp:“Lỡ như căn phòng đã được bày trí lại, cộng thêm không lẽ hai căn phòng đều có tranh”.

Úc Trai:“Cô yên tâm, bức tranh đó không bao giờ di chuyển được nó, lại nói bất cứ căn phòng nào cũng sẽ có”.

Mục Kính Hiên bấm tiếp:“Không di chuyển được? Vậy ý anh là bức tranh có gì đó đặc biệt”.

“Cũng không hẳn, đó chỉ là những bức tranh vẽ hình của tứ đại gia tộc, mỗi gia tộc đều sẽ có, nếu bất kì ai có ý vứt bỏ hay dịch chuyển đều bị cả gia tộc đuổi đi, nghiêm trọng hơn là chặt cánh tay đã làm”.

Mục Kính Hiên ngạc nhiên:“Có cần như vậy không?”.

Úc Trai không nghi ngờ nữa:“Chính như vậy,tôi mới dùng nó lắp đặt camera, dù cho Hứa Mỹ Lệ có mười cái mạng cũng không dám đụng tới những bức tranh đó”.

Mục Kính Hiên nghe tiếng bước chân, biết mami sắp đến, liền linh hoạt nhấn:“Giờ tôi có chút việc, không còn gì thỳ đừng gọi hay nhấn đến”.

Xong rồi, bé nhanh tay xóa tất cả tin nhắn, đặt điện thoại lại vị trí cũ,cầm quyển sách đọc.

- _____
Cố ai đoán được kế hoạch của Mục Kính Hiền là gì không? Cứ từ từ....đừng nóng vội.

Câu cuối, chúc mừng u23 Việt Nam.+__+ +__+

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

83. Chương 83: Lãnh Hàn Mộc

Phạm thị

Mộ Tư Phạm ngồi trên ghế sofa, hai tay cầm ly rượu nhấp nháp, khẽ nói:“Tứ Ái Nhược và cậu như nào rồi?”.

Lãnh Hàn Mộc hít một hơi của thuốc lá:“Rất tốt,giờ tôi chỉ cần hai mẹ con cô ấy”.

Mộ Tư Phạm cười lạnh với bản thân:“Cậu, Mạc Phong, Bách Thần, Hiểu Thần đều có được hạnh phúc của mình”.

Lãnh Hàn Mộc chau mày:“Tôi thấy cậu cũng rất hạnh phúc mà, Hứa Mỹ Lệ luôn chăm sóc và rất yêu cậu”.

Trong đáy mắt anh có chút gợn sóng:“Đó cũng chỉ là tình cảm đến từ một phía, có gì mà hạnh phúc ”.

Lãnh Hàn Mộc hiểu ra:“Cậu không yêu cô ta?”.

“Không hẳn mà chắc là vậy”_Mộ Tư Phạm nói như không nói.

“Cậu thật khó hiểu mà”.

Ngoài cửa, Hứa Mỹ Lệ đã nghe hết cuộc trò chuyện vừa rồi. Khiến cô ta có phần tức giận.

Mộ Tư Phạm tại sao đã ba năm rồi, vậy mà anh vẫn không dành cho em một chút gì gọi là tình cảm.

Nghĩ đến đây, cô ta đột nhiên nhớ đến một người là Mục Lạc Anh, người con gái đã biến mất ba năm mà vẫn làm cho Mộ Tư Phạm điên đảo.

Hứa Mỹ Lệ hăng lên vài tia nham hiểm và thăm độc, bước chân mãnh mẽ rời đi.

—
“Mẹ nuôi, mau mau dẫn con đi”_Mục Kính Hiên ăm ăm như một người trưởng thành, nghiêm chỉnh và tư trang.

Bàn tay nhỏ nhỏ xinh xinh lắc lư người Tiểu Khuê. Tiểu Khuê đôi mắt mở không lên nói:“Tha cho mẹ đi, tối qua mẹ mất ngủ”.

Mục Kính Hiên nheo mắt:“Mẹ nuôi, có phải tối qua chú Mạc Phong và mẹ tạo em bé không?”.

Tiểu Khuê nghe vậy, mặt đỏ bừng bừng, tỉnh hẳn, trợn mắt:“Nói vậy, ai nói con biết những chuyện như vậy?”.

Mục Kính Hiên không ngại:“Là chú Mạc Phong, vả lại trong vẻ mặt lúc sáng của chú rất là vui nha ”.

Tiểu Khuê híp mắt, nghiêng răng nghiêng lợi.

Mạc Phong về đây anh chết chắc với tôi!!!!.

Mục Kính Hiên không còn kiên nhẫn:“Mẹ nuôi, nếu người không dẫn con đi gặp baba, vậy con tự mình đi vậy”.

Tiểu Khuê cả kinh. Nếu Lạc Anh biết tiểu Hiên đi gặp Mộ Tư Phàm thì cô chết chắc. Mà để tiểu Hiên đi một mình cô cũng không xong. Haxxx phải làm sao đây.

Mục Kính Hiên như nhìn ra tâm tư của Tiểu Khuê, đôi mắt nghiêm túc:“Mẹ nuôi cứ yên tâm dẫn con đi, mọi việc còn lại cứ để con lo tất”.

Tiểu Khuê không tin vào tai mình. Đây là đứa trẻ ba tuổi sao? Cách nói chuyện và cách hành sự giống như người lớn vậy?.

Tiểu Khuê gật đầu, sau đó cùng Mục Kính Hiên trốn đi.

—
Đỉnh chính lại:.

1 ngày:5-6 chương.....

Cảm ơn các bạn đã đặt tên cho các bảo bối, mình sẽ chọn lọc sau nhé!!!!.

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

84. Chương 84: Bảo Bối Ra Tay

Cũng may, lúc sáng khi đưa thức ăn cho tiểu Hiên xong, cô nhận được điện thoại rồi nhanh chóng rời đi. Nên tiểu Hiên và Tiểu Khuê mới có cơ hội đi tìm Mộ Tư Phàm.

Hai người bắt một chiếc taxi, người tài xế ấn ga chạy nhanh như bay, chốc đã đến Phàm thị.

Trình Tiểu Khuê nắm lấy bàn tay bé nhỏ của tiểu Hiên, hiên ngang đi vào.

Cũng không cần gặp tiếp tân làm gì, vì cô tiếp tân đã quen thuộc với Tiểu Khuê rồi. Biết được Tiểu Khuê là bạn của chủ tịch và là vợ sắp cưới của tổng giám đốc. Ai mà dám đứng ra ngăn cản chứ!!!.

Nhưng hôm nay, không ngờ rằng cô lại mang theo một cậu bé đẹp trai lại đáng yêu như vậy!!Nhìn vào đã khiến người ta không rời mắt được..

Mục Kính Hiên ngược nhìn Tiểu Khuê:“Mẹ nuôi, những nhân viên ở đây thật háo sắc nha”.

“Khụ,khụ, con không cần nói vậy chứ!”_Tiểu Khuê thầm cảm thán với lời nói của tiểu Hiên.

Mục Kính Hiên lại nói tiếp:“Mẹ nuôi không thấy sao? Ánh mắt họ nhìn con kìa,..ai cha thật là...”.

Tiểu Khuê ngắt:“Stop, được rồi, ta biết con đẹp trai rồi ”.

“Hừ! Mẹ nuôi khen mà giống như đang chê bai con vậy?”.

Tiểu Khuê trán nổi từng vạch đen:“Con muốn gặp baba không?”.

“Tất nhiên là có”.

“Vậy thỳ đi”.

- Cốc cốc cốc.

“Vào đi” _giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay của anh phát ra.

- Cách.

Mộ Tư Phàm và Lãnh Hàn Mộc đồng loạt nhìn về phía cánh cửa. Mộ Tư Phàm có chút bồn hoàng, cậu bé đó khiến anh có chút yêu thương thỳ phải dù biết đây là lần gặp đầu tiên.

Mục Kính Hiên bước đi lại ghế, cư nhiên ngồi xuống, nói:“Chào ”.

Mộ Tư Phàm đưa ánh mắt về phía Tiểu Khuê:“Đây là con ai? ”.

Tiểu Khuê không ngại nói:“Con anh vậy mà anh lại nhìn không ra sao?”.

Mộ Tư Phàm ngạc nhiên:“Con tôi?”..

Mục Kính Hiên chen vào:” Baba à! Có phải người đã quên đứa con của ba năm trước, đứa con sắp ra đời lại không được nhìn thấy ba mình ”.

Mộ Tư Phàm có chút kinh động:“Con là con của ta, vậy nói con là do Mục Lạc Anh sinh ra”.

Mục Kính Hiên nhìn ba mình, chắc miệng nhỏ:“Mục Lạc Anh! Baba nghe xa lạ quá vậy?”.

Mộ Tư Phàm không biết trả lời thế nào, đành chọn im lặng,liền ôm chầm lấy Mục Kính Hiên, nói vào tai bé:“Ta xin lỗi,vì ba năm qua ta đã không ở bên cạnh con,có phải con rất buồn không?”.

Mục Kính Hiên không chần chừ, đáp lại thanh âm có vài tia giảo hoạt:“Buồn! Mami con buồn hơn nhiều, ba năm qua một ta mami chăm sóc con, không một lời than trách, sự yêu thương mami dành cho con lớn hơn biển cả rộng lớn, nên chữ buồn này của người nên cất đi, con không buồn, ngược lại còn rất vui”.

Mộ Tư Phàm buông bé ra, nhìn vào đôi mắt to tròn mà không tia xúc cảm của bé nói:“Con theo ta về được không? Ta sẽ chăm sóc, yêu thương con hơn mẹ con”.

“Vậy mami có ở cùng chứ!”.

“Không thể nào ”..

Mục Kính Hiên cười bí hiểm:“Vây thỳ con không ở ”.

“Con trai à! Con đã xa ta ba năm rồi, lại nói năm đó mẹ con làm chuyện có lỗi với ta, nên ta không thể nào chấp nhận cho mami con ở cùng được ”.

Tiểu Khuê đứng một bên, lẳng lẳng nhìn tiểu Hiên, không biết bé đang nghĩ gì nữa!!

Lãnh Hàn Mộc cũng khá bất ngờ trước cậu con trai của bạn mình. Anh không ngờ cậu bé lại có phần xảo hoạt như Mộ Tư Phàm vậy! Lại nhìn cái nụ cười đó, nó chứa đựng điều gì đó khiến người ta khó mà đoán được.

Mục Kính Hiên vờ kích động tiếp tục nói:“Làm chuyện có lỗi sao? Vây là mami từng phản bội baba, con không ngờ mami lại....hừ con không thể nào có người mẹ như vậy được”.

Mẹ! Xin lỗi, tiểu Hiên phải thực hiện kế hoạch này, khi vào được Hứa gia, con sẽ thay mẹ trả những gì mà mẹ từng gánh lấy. Chỉ mong mẹ đừng buồn khi không có con bên cạnh.

Tiểu Khuê hiện lên vài tia bất mãn:“Tiểu Hiên,con đang nói gì vậy, để mẹ con nghe được sẽ rất buồn”.

Mộ Tư Phàm không nhìn Tiểu Khuê,hỏi:“Mục Lạc Anh có mặt ở Tây Đô”.

“Đúng vậy, cậu ấy từ Pháp trở về, được mấy hôm rồi ”.

“Vây sao?”.

Mục Kính Hiên nắm lấy bàn tay anh:“Baba, con sẽ theo người về, con không muốn ở cùng mami nữa, một người từng phản bội chồng mình”.

Tiểu Khuê kinh ngạc:“Tiểu Hiên, con không sợ mẹ con buồn sao?”.

“Mẹ nuôi người yên tâm, mami rất mạnh mẽ vả lại trước kia con cứ tưởng mami là người tốt, không ngờ lại làm ra chuyện xấu hổ như vậy”.

“Tiểu Hiên sao?”_Mộ Tư Phàm hỏi.

“Vâng ạ, baba chắc chưa biết tên con nhỉ? Vây con nói luôn con tên Mục Kính Hiên, nhưng bây giờ con trở về bên baba rồi,cũng nên lấy họ của người, từ nay con là Mộ Kính Hiên ”.

Mộ Tư Phàm cười khanh khách:“Được,ngoan đúng là con trai ta ”.

Tiểu Khuê không khỏi tức giận nhìn tiểu Hiên, hôm nay thẳng bẻ như biến thành một con người mới, trong lời nói lại xuất hiện sự khinh bỉ cao như vậy.

Tiểu Khuê không nhìn nổi nữa, bỏ đi, để lại Mục Kính Hiên với đôi mắt đượm buồn đã được che đậy đi nhìn theo.

Xin lỗi!!!!!!.

- _____-

Buồn quá đi à!!!!Huhuhuhu.

Tiết lộ: KẾ HOẠCH CỦA TIỂU HIÊN.

→_→ VÀO HỨA GIA LẤY ĐOẠN VIDEO MINH OAN CHO MẸ MÌNH.....

^O^ TÌ BÀ PHIÊN BẠC

85. Chương 85: Sự Nổi Giận Đáng Sợ

Từ khi Mộ Tư Phàm và Hứa Mỹ Lệ đính hôn, không một ngày nào anh trở về nhà. Và tất nhiên cô ta giường đơn gối chiếc một mình, đến công ty thì anh bảo bận.

Cứ lấy lý do là bận và công việc nhiều để tránh né cô ta. Và tất nhiên, anh và Hứa Mỹ Lệ ở Hứa gia. Vì cô ta nói không muốn Hứa gia trở thành một căn nhà hoang nên một mực năn nỉ anh ở.

Thoạt đầu, anh từ chối, nhưng rồi suy nghĩ lại thấy cũng có chút đồng cảm với Hứa Mỹ Lệ nên mới dọn đến Hứa gia. Và từ ngày đó, anh không trở về dù chỉ là một ngày....

Nhưng hôm nay, vì có Mộ Kính Hiên, anh mới chấp nhận trở về.....

- ——Tối tại Biệt Thự ——-.

“Tiểu Hiên đâu?”_Mục Lạc Anh từ khi trở về đã không nhìn thấy con trai, sắc mặt cũng đã thay đổi.

Tiểu Khuê đáp ứng: “Tiểu Hiên, nó...nó”.

Mục Lạc Anh mất kiên nhẫn, hung lạnh:“Nó ở đâu?”.

Tiểu Khuê sợ hãi, nói không đáp:“Nó đến Hứa gia rồi, hôm nay nó đến tìm gặp Mộ Tư Phàm và đi theo anh ta, nó nói nó không muốn ở bên cạnh cậu nữa ”.

Mục Lạc Anh đứng không vững, ngã mạnh xuống nền nhà lạnh lẽo, đôi mắt đục lại:“Mộ Tư Phàm, Mục Kính Hiên ”.

Tiểu Khuê nhìn bạn mình, thân thể Mục Lạc Anh đông cứng như tượng, miệng cứ lẩm bẩm tên anh và tiểu Hiên.

Lát sau, cô lấy lại phong thái ban đầu, nói:“Tiểu Khuê, lấy xe cùng mình đến Hứa gia đón tiểu Hiên về”.

Tiểu Khuê nhanh chóng lấy xe, Mục Lạc Anh nôn nóng mà cầm lái, chiếc xe phóng như tên trong đêm, màn sương trắng xóa phủ đầy mặt kính, vậy mà tốc độ của Mục Lạc Anh càng nhanh hơn, Tiểu Khuê ngồi bên cạnh cũng phải toát mồ hôi.

- Kết.

Chiếc xe thắng phanh mạnh một cái, Mục Lạc Anh bước vào, tầm mắt thu vào hình ảnh một lớn một nhỏ đang ngồi chơi game.

Mục Lạc Anh đi đến, lạnh lùng:“Tiểu Hiên, mau về nhà ”.

Mộ Kính Hiên nhìn mẹ mình, có chút dao động nhưng vì kế hoạch bé phải thật bình tĩnh, cầm máy chơi game, không nhìn cô:“Con không về đâu, ở cùng baba thật tốt”.

- Bạch.

Mục Lạc Anh ném mạnh cái máy của tiểu Hiên, sã lạnh:“Vậy con xem ta là gì? Chăm sóc con ba năm nhưng chỉ một ngày con lại đi theo anh ta”.

Mục Lạc Anh chỉ tay vào mặt anh. Mộ Tư Phàm từ lúc nhìn thấy cô, như bất động. Cô quá xinh đẹp đi. Không những vậy mà lại còn mặn mà và quyến rũ như vậy.

Mộ Kính Hiên nhảy vào người anh, suy nghĩ cũng biến tan, Mộ Tư Phàm nói với thanh âm khinh bỉ:“Mục Lạc Anh, cô không nghe gì sao? Tiểu Hiên không về cùng cô đâu người đàn bà phản bội ”.

Mục Lạc Anh siết chặt tay mình, mắt hừng lên tia máu:“Phản bội! Ừ cứ cho là như vậy đi, tôi cũng không cần anh tin nữa, tôi chỉ cần tiểu Hiên”..

“Con không muốn về cùng mami, mami là người xấu”.

Mục Lạc Anh cố gắng kìm chế cảm xúc:“Mami không biết anh ta đã nói gì với con, nhưng không lẽ con lại vì những lời nói đó mà bỏ ta”.

“Mami, con là ai chứ! Một cậu bé thiên tài thỳ làm sao mà lại xuất hiện một người mẹ làm ra chuyện bại hoại, mẹ xem đi baba giàu có,lại tốt nữa, con đi theo baba là lựa chọn đúng đắn”.

Mục Lạc Anh buống lỏng tay, “chát”, đúng cô tát tiểu Hiên. Một bạt tay mạnh cực mạnh.

Mộ Kính Hiên không khóc, cố gắng không khóc nhìn mẹ mình:“Mẹ xấu xa, mẹ tát con, con ghét mẹ”.

Mục Lạc Anh tức giận đến cực độ:“Mục Kính Hiên, bạt tay đó con đáng nhận nó. Ba năm qua mẹ yêu thương con bao nhiêu, giờ con lại nói với mẹ những lời cay độc như vậy, những lời đó khiến ta đau xé thịt”.

Mộ Tư Phàm xoa gương mặt đỏ ửng của con trai, lại nhìn cô, định giơ tay lên tát cô, nhưng cô đã nhanh nhẹn bắt lấy:“Mộ Tư Phàm muốn đánh tôi sao? Chờ kiếp sau đi”.

Mục Lạc Anh nhìn Mộ Kính Hiên, không tía cảm xúc:“Mục Kính Hiên hôm nay mẹ và con xem như hết tình nghĩa mẹ con, con muốn làm gì tùy con, mẹ xem như ba năm qua mình đang mơ vậy. Mơ về giấc mơ có một đứa trẻ ngoan ngoãn ”.

Mục Kính Hiên muốn khóc lắm, nhưng bé không làm được, vờ mạnh mẽ:“Không phải Mục Kính Hiên mà là Mộ Kính Hiên”.

Mục Lạc Anh cười,nụ cười của sự mất mát:“Ừ! Mộ Kính Hiên ”.

Nói rồi cô bỏ đi,không thèm nhìn Mộ Kính Hiên một cái.

Tiểu Khuê nhìn một màn mẹ con này, muốn khóc chết đi được. Lại nói, tại sao tiểu Hiên lại nói được những lời như vậy chứ!!!.

- —————Còn—————

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

86. Chương 86: Sự Nổi Giận Đáng Sợ

- Choảng bịch đùng....

Hàng loạt âm thanh chói tai đan vào nhau, cô như con sói mất kiểm soát cầm đồ vật ném.

Đến nỗi cả căn phòng đầy mảnh vỡ thủy tinh, đồ vật nằm lộn xộn, nước mắt cô không ngừng chảy xuống, vô tình ngồi vào chỗ vỡ thủy tinh, bàn tay do chống xuống nên máu chảy rất nhiều. Vết thương này chẳng đau bằng việc con trai mình lại tổn thương mình.

Mục Lạc Anh buồn bã: “Tiểu Hiên, tại sao anh ta bỏ mẹ, giờ con cũng bỏ mẹ ra đi, mẹ làm gì sai sao,.....?”

Bàn tay cô siết chặt những miếng thủy tinh, máu chảy ra lên lúng vẩy mà cô không kêu la tiếng nào.

- Cốc cốc cốc

“Lạc Anh, mau mở cửa cho mình” _ Ngoài cửa Tiểu Khuê sốt ruột gọi, từ khi về đến cô đã vào phòng đã vậy Tiểu Khuê còn nghe được nhiều tiếng động mạnh nữa.

Mục Lạc Anh trong trạng thái mất bình tĩnh: “Cậu đi đi, nếu không mình giết luôn cả cậu”.

Tiểu Khuê không chút sợ hãi: “Cậu điên sao? Chúng ta là bạn, mình không thể bỏ cậu được, cho dù cậu giết mình cũng vậy thôi”.

Mục Lạc Anh cười thống khổ: “Tiểu Hiên cũng bỏ mình đi rồi, vì sao cậu không bỏ mình luôn đi”.

“Mình đã nói, chúng ta là bạn”.

Mục Lạc Anh không đáp, cô nói không nổi nữa rồi, đôi mắt như có gì đó nhắm lại,.....

“Lạc Anh, Lạc Anh cậu sao rồi?”.

“Mặc kệ cậu giết mình,,mình cũng vào”.

- Rầm.

Cánh cửa đã bị đôi chân dài của Tiểu Khuê làm cho bật tung. Tiểu Khuê nhìn người con gái đầy máu nằm trên sàn nhà, lo lắng đỡ cô lên đưa đến bệnh viện.

“Mao Hiểu Thần mau giúp cô ấy”.

Mao Hiểu Thần cả kinh, Mục Lạc Anh đây sao?

Tiểu Khuê nhìn anh đang thất thần, gấp rút nói:” còn đứng đó làm gì? ”.

“À, à...đưa vào trong”.

Mao Hiểu Thần cẩn thận băng bó vết thương cho cô, bàn tay anh chạm nhẹ tay cô không khỏi cảm thán. Bàn tay cô đã chai sần, không còn mềm mại như bao người phụ nữ khác.

Mao Hiểu Thần không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng băng bó.

Lát sau đã xong, Hiểu Thần nói:“Mục Lạc Anh tại sao lại bị như vậy?”.

Tiểu Khuê buồn:“Con trai cậu ấy bỏ cậu ấy đi rồi”.

“Ế? Là đứa con ba năm trước sao?”.

“Ừ.”

- Cốc cốc.

Đang định hỏi tiếp thì có người gõ cửa.

“Vào đi” _giọng nói mềm mại của Mao Hiểu Thần phát ra.

“Thần, em làm cơm tối cho anh đây” _Lâm Phiệt nói, trên miệng nở nụ cười rất tươi.

Sau đó đứng yên bất động, hai mắt mở to, chỉ tay:“Chị dâu! Đúng rồi là chị dâu”.

“Phiệt, nhỏ tiếng thôi”.

“Ừm”.

Lâm Phiệt nhẹ nhàng để thức ăn lên bàn, cả ba người ngồi chờ cô tỉnh dậy.

“A~....”_Mục Lạc Anh khẽ cựa ngoay.

“Lạc Anh tỉnh rồi”.

Mục Lạc Anh mơ hồ, không tia xúc cảm:“Cứu mình làm gì?”.

Tiểu Khuê trừng mắt nhìn bạn mình:“Cậu điên rồi sao? Một Mục Lạc Anh mạnh mẽ mà lại đi tự tử”.

“Tôi không tự tử, nhưng tôi lại rất thích chết”_đôi mắt cô hiện ra như mắt quỷ, đáng sợ.

“Cậu như vậy tiểu Hiên sẽ rất đau lòng”.

Mục Lạc Anh cười nhạt:“Buồn! Người làm tôi buồn cũng chỉ có nó,mà thôi đừng nhắc đến nó, tôi không muốn nghe, tôi về trước”.

Mục Lạc Anh không nói tiếng nào bỏ đi, Tiểu Khuê tuy rất lo lắng nhưng giờ phút này nên để cô bình tĩnh lại...

Tiểu Khuê chỉ lặng lẽ đi theo phía sau cô,....

- ——

“Thần, nhìn chị dâu có vẻ rất buồn”_Lâm Triệt cẩn thận lấy thức ăn ra,rồi nói.

“Em cũng nghe rồi,là do cậu bé gì tên Hiên đó”_Mao Hiểu Thần ngồi trên ghế nhìn Lâm Phiệt.

“Thôi bỏ đi, anh ăn đi”_Lâm Phiệt đưa thức ăn cho anh.

“Ừm, ngon quá!”.

“Ngon vậy ăn nhiều chút”.

- ——

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

87. Chương 87: Yêu Em [18+

“Nè anh làm gì vậy hả?”_Mao Hiểu Thần đang ăn bỗng dừng lại, ôm Lâm Phiệt vào lòng, hít hà mùi hương trên cổ cô.

Mao Hiểu Thần đôi mắt chuyển thành màu của dục vọng, khàn đặc nói:“Lâm Phiệt, chúng ta ở với nhau ba năm rồi, bây giờ đến lúc rồi đây!”.

Lâm Phiệt nghe, mặt đỏ như gấc, nhưng cô lại sợ cảm giác đó, nó đau lắm.Mao Hiểu Thần nhìn khuôn mặt cô nhăn nhó, như đã hiểu:“Anh sẽ rất nhẹ nhàng”.

“Nhưng.....ừm.,a”_Chưa kịp nói, Mao Hiểu Thần nhanh chóng hôn vào môi cô.

Nụ hôn mang theo sự cháy bỏng và mãnh liệt làm sao.

Bàn tay anh linh hoạt đưa vào bên trong lớp áo của cô, thoải mái mà xoa nắn.Lâm Phiệt khó chịu, kêu lên vài tiếng:“Ừm..ừm..Thần dừng dừng lại”.

Mao Hiểu Thần như không nghe cô nói gì, tiếp tục chuyển xuống nơi tư mật,Mao Hiểu Thần nở nụ cười thích thú:“Phiệt, nơi đây ướt cả rồi còn bảo dừng lại”.

Lâm Phiệt xấu hổ đến nghẹn,đánh vào lòng ngực Mao Hiểu Thần:“Anh mặt dày”.

Mao Hiểu Thần bật cười ha hả:“Đúng anh mặt dày, vậy bây giờ em có cho tên mặt dày này vào bên trong”.

Lâm Phiệt ưỡn ẹo,cả người cô bắt nóng nóng ran, thật muốn vật đó nhanh chóng đi vào, Lâm Phiệt khó chịu:“Thần, đi vào đi em, em khó chịu”.

Mao Hiểu Thần dịu dàng:“Cởi đồ giúp anh, anh liền đáp ứng em”.

Lời nói của Mao Hiểu Thần như mật ngọt khiến cô như muốn ăn lấy nó, bàn tay có chút sợ cởi từng cúc áo, sau đó là chiếc quần tây đen dài, cuối cùng là chiếc quần lót,và vô tình tay cô chạm vào vật nam tính đã cương cứng từ lúc nào. Mao Hiểu Thần nhìn sự xấu hổ của cô lấy làm vui vẻ:“Giờ anh vào nhé!”.

Lâm Phiệt ôm chặt hông anh:“Ừm”.

Được sự cho phép, Mao Hiểu Thần nhanh chóng đưa cự long to lớn của mình vào,Lâm Phiệt chịu không nổi:“Á....đau quá....Thần đi ra đi...đau quá..!”

Mao Hiểu Thần hôn nhẹ vào trán cô:“Sẽ hết nhanh thôi”.

Đúng như lời Mao Hiểu Thần nói, lát sau cô không còn đau nữa mà ngược lại còn thấy phát sướng với việc này.

Mao Hiểu Thần ra vào nhanh nhẹ, sự kích thích này khiến cả người cô như tê liệt, mềm nhũn không còn sức chỉ biết phối hợp với Mao Hiểu Thần.

Vừa ra vào, bàn tay thỳ mãnh mẽ nắn bóp, đôi gò bồng từng nhịp chuyển động theo anh, đưa lên đưa xuống, Mao Hiểu Thần hôn cô, sau đó lại hôn cổ, mỗi chỗ đều để lại dấu tích.

Lâm Phiệt cũng tràn đầy sự dục vọng của anh: “Thần, sâu hơn nữa đi”.

“Chiều ý em”..

Mao Hiểu Thần đi vào sâu hơn, đưa cô vào hoan lạc.

Do phòng anh là phòng cách âm nên khó ai mà nghe được tiếng rên rỉ của phụ nữ cùng tiếng thở dốc của đàn ông.

Sau khi Mao Hiểu Thần đã thỏa mãn, nói: “Phiệt cùng ra nào”.

Lâm Phiệt mơ màng, và sau đó một dòng chất lỏng đục bắn ra khắp bụng cô và mặt anh.

Mao Hiểu Thần khẽ liếm lấy: “Mùi vị thật tuyệt”.

Lâm Phiệt nhìn người đàn ông này, không ngờ anh lại có những hành động như vậy, Lâm Phiệt nhìn anh ngại ngùng: “Thần, đừng liếm rất tởm”.

Mao Hiểu Thần vẫn nằm trên: “Không tởm, tất cả của em đều tuyệt!”.

Lâm Phiệt mặt kệt anh, quay mặt sang một bên. Mao Hiểu Thần biết ai đó đang giận, mê hoặc nói: “Lâm Phiệt, anh yêu em”.

Lâm Phiệt trong lòng rất vui nhưng phải giữ phong độ chứ.

Không được mềm lòng.

Không được mềm lòng.

Không được mềm lòng.

...

Mao Hiểu Thần nói tiếp: “Anh sẽ yêu em lần nữa”.

Lâm Phiệt không hiểu lời ý trong câu nói của anh. Mao Hiểu Thần không để cô suy nghĩ, lại mãnh mẽ tiến vào trong khi cô đang ngơ ngác.

Lâm Phiệt giờ mới hiểu ra câu nói đó, nhưng quá muộn rồi, anh lại tiếp tục cuộc hoan ái.

- _____

Muốn viết H cho Mộ Tư Phàm và Lạc Anh quá đi!!!

Nhưng chưa phải lúc.

(*^~^*) TÌ BÀ PHIÊU BẠC

88. Chương 88: Ảnh Vương Ra Tay Tàn Bạo

Mục Lạc Anh một mình đi đến cự điểm bí mật, Tiểu Khuê đi theo cô thật nhưng đột nhiên cô lại biến mất. Tiểu Khuê chợt nhớ, cô là Ảnh Vương, buổi tối là thời điểm mà cô nhanh nhẹn nhất.

Tiểu Khuê vò đầu, bực dọc trở về.

- _____

Tại một nơi, âm u lạnh lẽo đến đáng sợ. Từng đợt gió thổi nhẹ nhàng mà khiến sởn gai ốc. Lâu lâu lại phát ra tiếng kêu của những động vật nguy hiểm.....

“Chủ nhân”_một gái tóc xám cung kính nói. Đôi mắt nhìn người con gái trước mặt.

“Mọi việc xong cả rồi chứ!”_cô gái ngồi trên gá, tay cầm ly có nước màu đỏ, không phải rượu mà là máu.

“Đều xong cả, nhưng chỉ còn tổ chức Lang Xà vẫn không chấp thuận”_cô gái tóc xám tiếp tục nói tiếp.

Mục Lạc Anh đưa ly đựng máu lên miệng,cái lưỡi đưa ra liếm vài giọt.

Cô gái tóc xám có chút e dè trước hành động này của cô.

Mục Lạc Anh miệng có chút máu, đôi mắt vô hồn:“Dám không chấp thuận, Ảnh Vương tôi chính tay hạ thủ”.

Cô gái tóc xám rung mình.Chủ nhân quả là đáng sợ.

Mục Lạc Anh dừng một lát nói tiếp:“Như tôi đã nói trước đây, Triệu Liên cô nên đi tìm hạnh phúc cho mình ”.

Cô gái tóc xám đó tên Triệu Liên, đi theo cô vào hai năm trước. Lúc Triệu Liên bị ám sát, vô tình cô đã cứu được từ lúc đó, Triệu Liên thề mãi sẽ đi theo cô.

Triệu Liên kiên định:“Chủ nhân, năm đó tôi đã nói sẽ đi theo người mãi đến hơi thở cuối cùng, dù cho chủ nhân có đuổi tôi khỏi tổ chức tôi cũng nhất quyết không đi”.

Mục Lạc Anh nhìn Triệu Liên, có chút hài lòng:“Cô là người tốt, nếu đi theo tôi con đường sau này sẽ mù mịt đen tối, không bao giờ có ánh sáng soi rọi”.

Triệu Liên tiếp tục:“Không sao cả, chỉ cần chủ nhân không trục xuất Triệu Liên khỏi tổ chức thì con đường của Triệu Liên tôi vẫn rộng mở”.

“Hahaha,nói rất hay”_Mục Lạc Anh bật cười.

Cô nói tiếp:“Ảnh Vương tôi rất thích những người như cô, nhưng tôi nói trước chỉ cần cô tìm được hạnh phúc của mình, cô có thể rời khỏi tổ chức lúc nào cũng được”.

Triệu Liên nói:“Hạnh phúc liệu rằng còn tồn tại”.

Nói đến đây, Mục Lạc Anh nghe lời nói đó, cô lại cảm thấy chán ghét hơn với hai từ “hạnh phúc”. Hạnh phúc đã tan biến hết rồi, chỉ còn mình cô lẻ loi. Từ lúc tiểu Hiên rời xa, cô như cảm thấy cả thế giới này đang quay lưng lại với cô.

- Cốc cốc.

Tiếng gõ cửa làm cô dứt khỏi suy nghĩ, không nhanh không chậm nói:“Ai?”.

“Là tôi Ưc Trai ”.

“Vào”.

Ưc Trai được sự cho phép bước vào, vô tình đôi mắt Ưc Trai nhìn Triệu Liên, Triệu Liên cũng nhìn, bốn mắt giao nhau, và trai tim của cả hai “thịch” một cái.

Mục Lạc Anh mỉm cười vô tư. Có lẽ, Triệu Liên và Ưc Trai sẽ có được hạnh phúc.

“Điều tra sao rồi?”.

“Hai mươi tháng chạp sẽ tổ chức hôn lễ”

“Ha..Cô ta quá ghê gớm đi, ba năm chỉ ba bữa mà đã chiếm được trái tim anh ta”.

“Vậy chủ nhân sẽ làm gì tiếp theo”.

“Phải lấy được đoạn video đó ”.

Ưc Trai cũng không nghi ngờ về cuộc trò chuyện đêm qua. Do cô không hỏi về vị trí đoạn video nên tất nhiên Ưc Trai sẽ không thấy kì lạ.

“Chủ nhân, tôi mạo muội hỏi cô một câu”.

“Ừ”.

“Có phải con dao ở phòng Hứa Minh Trì vào ba năm trước bị đánh cắp là do người lấy phải không?”.

“Có gì sao?”.

“Vậy bây giờ người cũng có thể lấy đoạn video đó”.

Mục Lạc Anh biết trong câu nói của Ưc Trai có ý gì, cô không ngại giải thích:“Đúng, là tôi lấy con dao, nhưng bây giờ Hứa gia không còn như lúc trước nữa, nó đã được Mộ Tư Phàm thu tóm, lại nói anh ta đã cho rất nhiều sát thủ canh giữ, mà những người đó cũng không đơn giản, một mình tôi đến có thể sẽ khó thoát ”.

Ưc Trai hiểu ra:“Vậy người tính làm gì?”.

Mục Lạc Anh trầm tư: “Việc đó để sau đi, giờ tôi còn có việc”.

Mục Lạc Anh nói rồi rời đi. Trong căn phòng âm u chỉ còn Triệu Liên và Úc Trai.

Triệu Liên thầm đánh giá.

Người đàn ông trước mắt cũng khá đẹp, ngũ sắc xảo, lời nói lại rất dễ nghe....

Úc Trai cũng đánh giá.

Cô gái này vừa cá tính lại mãnh mẽ, điều này Úc Trai rất thích.

Cả hai người cùng chung suy nghĩ.

Đừng nói đây gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên nha!!!.

Úc Trai mỉm cười: “Chào cô, tôi là Úc Trai”.

Triệu Liên cũng gật đầu chào lại: “Tôi là Triệu Liên”.

Giọng nói thật ma mị...

“Cô và Ảnh Vương là quan hệ...”

“À, hai năm trước Ảnh Vương cứu tôi nên tôi đi theo làm thuộc hạ cho người”.

“Chúng ta giống nhau nhỉ? Ảnh Vương cũng là người cứu tôi, và tôi cũng đi theo Ảnh Vương”.

“Nói vậy hai ta cũng trùng hợp thật!”.

Rồi không nói, hai người đứng bất động nhìn nhau, ánh mắt vô cùng mê hoặc khiến đối phương không kiềm được.

Đúng như cô nói, rồi hai người sẽ có được hạnh phúc.....

- ——— Còn ———

(*^~^*) TÌ BÀ PHIÊU BẠC

89. Chương 89: Ảnh Vương Ra Tay Tàn Bạo

Giờ Mục Lạc Anh một thân ảnh đen, cùng chiếc mặt nạ che đi nửa khuôn mặt, lại dùng đôi cánh ấy, nơi cô đến là Lang Xà, một tổ chức đứng thứ ba thế giới ngầm, sau cô và Mộ Tư Phàm.

Đôi cánh dần hạ xuống, đôi chân dài mảnh khảnh đứng trang nghiêm nhìn toàn bộ tổ chức, cũng khá là to, canh giữ rất nghiêm ngặt nhưng làm sao thoát khỏi Ảnh Vương này chứ.

Mục Lạc Anh dùng sự nhanh nhạy của mình bám vào thành cửa sổ, cả cơ thể nhỏ nhắn leo lên rất nhanh. Biết đã đến căn phòng của người đứng đầu Lang Xà, Hải Thương Hồng, một người kiêu ngạo, giết người hơn cả cô, dù cho ai cũng có thể giết, nhưng Ảnh Vương cô thù khác, người tốt không bao giờ cô giết, nhưng chỉ cần người đó là kẻ ác thù cô thẳng tay....

Trong phòng phát ra âm thanh rên rỉ mà phát sướng của phụ nữ.

Chỉ có tiền sẽ làm cho những người đàn bà này mờ mịt....

- Bạch.

Cô không chần chừ, nhảy vào, Hải Thương Hồng đang lên cao trào nghe tiếng động, cảnh giác, do căn phòng rất tối nên khó mà nhìn rõ.

Hải Thương Hồng rời khỏi người đàn bà, tay cầm cây súng trên bàn: "Là ai? Dám làm Hải Thương Hồng ta mất hứng".

Trong màn tối, cô đứng khoanh tay, ánh mắt như xuyên thấu: "Hải Thương Hồng, ông thật không biết ta là ai sao?".

Hải Thương Hồng nghe giọng nói, là của phụ nữ lại khó đoán biết là ai, nhưng điều khiến ông ta phải nghĩ đó là chỉ có Ảnh Vương mới có thể vào được đây, lại nói bây giờ là ban đêm.

Mục Lạc Anh không nghe ông ta nói nữa, hài lòng: "Sao? Biết ta là ai rồi chứ!".

Hải Thương Hồng nghe danh Ảnh Vương đã lâu, nhưng không lấy làm sợ hãi, chìa cây súng về phía cô, trong tối vẫn lơ mơ nhìn thấy: "Hahaha, Ảnh Vương cô nghĩ mình có thể thoát sao? Với một phát súng của tôi cô liền chết tức khắc".

Mục Lạc Anh cô vẫn đứng đó, cười như không cười: “Vậy một cái ấn nút khiến toàn bộ nơi này nổ tung thì sao nhỉ?”

Hải Thương Hồng cả kinh, nhanh chân chạy, người đàn bà bên cạnh trần trụi nằm đó, sợ hãi không dám lên tiếng. Mục Lạc Anh đâu dễ dàng để ông ta chạy, rút cây súng ra và “đùng”. Một phát ngay chân, ông ta ngã ngửa xuống.

Thuộc hạ của ông ta nghe tiếng súng, hốt hoảng chạy lên phòng. Cánh cửa mở ra chỉ cảm nhận được mùi máu tanh.

“Cứu ta”

“Bang chủ, là ai bắn ngài”.

“Ảnh, Ảnh vương”.

Bọn thuộc hạ sợ hãi đến nổi tè ra quần. Định bỏ chạy tất, nhưng cô lại nhanh hơn, dùng con dao nhỏ nhọn nằm trên đầu, xượt ngang lên cổ họ, một dòng chất lỏng máu đỏ bắn ra và từng người từng ngã xuống, chết không nhắm mắt. Vậy mà Mục Lạc Anh lại cảm thấy vui vẻ, đôi mắt như khát máu nhìn từng người trong màn đêm tối.

Hải Thương Hồng tuy không nhìn rõ nhưng vẫn cảm nhận được thuộc hạ của mình đã chết, sợ hãi lệch về phía sau, đứng phải bức tường lạnh.

Mục Lạc Anh tiến lại: “Ảnh Vương tôi khi giết người đều cho họ biết lý do tại sao chết, ông cũng vậy”.

“Ảnh, Ảnh Vương xin tha mạng”.

Mục Lạc Anh không quan tâm: “Lý do chết của ông là không chấp thuận tôi”.

“Á.....” _ Hải Thương Hồng mắt không nhắm mà chết.

Mục Lạc Anh lại dùng con dao đó cắt đứt đầu ông, máu tươi rơi xuống, từng giọt từng giọt một.... Mục Lạc Anh đứng dậy, dùng khăn lau máu trên con dao rồi rời đi, không quên nói với người đàn bà: “Nếu cô dám nói gì về việc hôm nay thì... người tiếp theo xuống địa ngục cùng họ là cô”.

“Tôi, tôi biết rồi” _ người đàn bà sợ đến mặt trắng bệch.

Mục Lạc Anh hiên ngang rời đi, đôi cánh lại bay lên không trong cao rộng lần nữa.

Người không thuận ta, người sẽ chết.....

- —————

(*^~*) TÌ BÀ PHIÊU BẠC

90. Chương 90: Tiểu Hiên Đối Đầu Hứa Mỹ Lệ

- —SÁNG TẠI HỨA GIA—

Hứa Mỹ Lệ đã một ngày một đêm chưa về. Mộ Tư Phàm cũng chẳng quan tâm lắm, giờ anh chỉ quan tâm tiểu Hiên mà thôi.

Đúng lúc hai cha con đang xem tivi,thỳ cửa chính Hứa gia mở ra.

Hứa Mỹ Lệ với bộ váy đen mỏng bước vào:“Tư Phàm,em về rồi”.

“Ừ”_Mộ Tư Phàm lười biếng nói.

Hứa Mỹ Lệ chau mày nhìn tiểu Hiên rồi lại nhìn anh:“Thằng bé này...”.

“Là con anh Mộ Kính Hiên”.

Hứa Mỹ Lệ ngạc nhiên:“Là con của Mục Lạc Anh ”.

“Ừ”.

“Vậy cô ta và anh đã nối lại tình xưa, Tư Phàm anh nên nhớ chỉ còn một tháng nữa là chúng ta thành vợ chồng”.

Mộ Tư Phàm chau mày:“Anh có nói là quay lại với Mục Lạc Anh sao?Hay là em đang sợ anh bỏ em”.

Hứa Mỹ Lệ vội dỗ ngọt anh:“Đâu có, tại người ta không muốn anh lại bị phản bội thôi mà”.

Hứa Mỹ Lệ đi lại,ngồi gần tiểu Hiên, ngọt lịm nói:“Tiểu Hiên phải không? ”.

Tiểu Hiên chán ghét khi Hứa Mỹ Lệ đùng chạm:“Gọi là Kính Hiên, tiểu Hiên chỉ có baba mới được gọi”.

Hừ! Oắt con dám lên mặt à, đợi ta lấy được Tư Phàm rồi để xem tao dạy dỗ mày làm sao?.

Hứa Mỹ Lệ vờ vui vẻ:“Được Kính Hiên, ta và baba con sắp lấy nhau rồi con cũng nên gọi ta là mẹ đi, nào gọi thử xem sao?”.

Tiểu Hiên đưa con ngươi sắc lạnh nhìn cô ta:“Không bao giờ”.

Mộ Tư Phàm thấy tiểu Hiên có vẻ không vui nói:“Được rồi, Mỹ Lệ em lên phòng tắm rửa đi rồi xuống ăn cơm”.

Hứa Mỹ Lệ bỏ đi, không quên nhìn vào tấm lưng nhỏ nhắn một cách căm ghét.

Tiểu Hiên nhà ta cười hờ hợt. Bà cô Hứa Mỹ Lệ này thật ghê tởm.....

- —Tối—

Tiểu Hiên ngồi lên đùi ba mình, khẽ hỏi:“Baba, căn phòng lúc trước của dì nằm ở đâu vậy?”.

Mộ Tư Phàm vuốt tóc con trai:“Căn phòng bên cạnh ”.

“Vậy tối dì ngủ ở đâu”.

“Không giấu gì con, đây là lần thứ hai ta đặt chân vào căn phòng này,đây cũng là căn phòng mà ta và dì con ngủ chung”.

“À....thỳ ra là vậy”.

“Tại sao con lại hỏi phòng của dì”.

“Cũng không có gì, tại con muốn qua bên phòng dì ngủ để baba và dì thoải mái hơn”.

“Lúc này có vẻ không thích dì mà, giờ lại thay đổi nhanh vậy”.

“Con người rồi ai cũng thay đổi”_Tiểu Hiên ngụ ý nói.

Mộ Tư Phàm nghe giống như đang ám chỉ bản thân anh vậy.

Lát sau, Hứa Mỹ Lệ bước vào:“Tư Phàm tối Kính Hiên ngủ cùng sao?”.

Không để Mộ Tư Phàm nói, tiểu Hiên cướp lời:“Không đâu, con sẽ ngủ phòng bên cạnh”.

Hứa Mỹ Lệ vui mừng. Xem như mày biết điều...

Đợi đó đi, Hứa Mỹ Lệ người khiến mẹ tôi buồn khổ.....

“”Em ngủ trước đi,anh đưa thằng bé đi rồi quay lại”.

Hứa Mỹ Lệ ôm anh:“Vâng ạ!”.

- _____

“Oa, căn phòng của dì thật đẹp”.

“Ngủ đi tiểu Hiên, thức khuya không tốt đâu ”.

“Vâng”.

Tiểu Hiên leo tọt lên giường, đắp chăn ngủ.

Anh thấy tiểu Hiên chắc đã ngủ, tắt đèn rồi đi về phòng...

Anh có chút ái ngại khi ngủ cùng Hứa Mỹ Lệ, nhưng suy cho cùng cũng sắp làm vợ chồng rồi cũng không nên né tránh nữa.

Anh vừa lên giường, Hứa Mỹ Lệ liền choàng tay ôm lấy anh, Mộ Tư Phàm có chút không thoải mái, nhưng không nói gì. Hứa Mỹ Lệ được nước làm tới, bàn tay cởi đồ của anh.

Mộ Tư Phàm nắm lấy:“Ngủ đi, hôm nay anh mệt lắm!”.

Hứa Mỹ Lệ có phần xấu hổ, quay lưng về phía anh, tay nắm chặt lấy nhau....

- _____

(*^~^*) TÌ BÀ PHIÊU BẠC

91. Chương 91: Tiểu Hiên Thông Minh

Tiểu Hiên sau khi thấy ba mình đã rời đi, thân ảnh nhỏ nhắn ló ra khỏi tấm chắn. Cậu bé nhìn khắp căn phòng, nhớ đến lời Ưc Trai nói, camera đặt ngay bức tranh.

A...thấy rồi.

Tiểu Hiên nhìn lên bức tranh, bé lấy trong túi ra chiếc mắt kính phân tích do bé chế tạo.

Chỉ cần đeo vào, tự khắc nó sẽ phân tích từng bộ phận của đồ vật, tiểu Hiên đeo vào, trong mắt bé xuất hiện những tia sáng, từng chi tiết của bức tranh hiện ra, ở giữa có một vật gì đó rất nhỏ, bé nghĩ chắc đó là camera mà Ưc Trai gắn vào.

Có người buộc chuông, ta sẽ là người tháo chuông.

Tiểu Hiên vuốt cằm suy nghĩ, bức tranh nằm khá cao, làm sao bé lấy được nhỉ?.

Đôi mắt bé lại nhìn tổng thể căn phòng, vô tình chiếc mắt kính phân tích phải một cái nút màu đỏ. Nó cho bé biết đó là cái nút để mở một cánh cửa.

Bé nhanh chóng đi lại, bàn tay nhỏ bé ấn vào, lập tức bức tường màu xanh mở ra tạo thành một cánh cửa lớn, bé cười vô hoạt rồi đi vào.

Trong đó chẳng có gì ngoài cái bậc thang được đặt phía sau bức tranh, dùng để đi lên thỳ phải..

Tiểu Hiên cười: “Thỳ ra là có mật thất”.

Tiểu Hiên tuy nhỏ bé nhưng rất thông minh, bé từng bước từng bước một leo lên rãnh rọt không chút sợ hãi: “Bingo, mình tìm thấy rồi”.

Tiểu Hiên nhìn thấy cái máy camera thỳ mừng rỡ, cẩn thận lấy nó ra, bàn tay của bé nắm chặt lấy nó, leo xuống.

Sau đó cánh cửa đóng lại trở về bức tường ban đầu.

Bé ngồi trên giường, dùng sự thông minh của mình lấy cái USB trong đó ra. Do đây là do Ưc Trai tạo ra

nên có phần phức tạp xịu, nhưng làm sao làm khó được tiểu Hiên chứ!.

- Bạc.

Tiểu Hiên vui vẻ nắm lấy cái USB đã được mình lấy ra. Chợt nhớ:“A....quên mang máy tính rồi”.

Mà giờ này đã tối nên bé không thể ra ngoài được dễ bị nghi ngờ,bé đành cất cái USB đó đi,nằm xuống ngủ chờ ngày mai sẽ lấy luôn.....

- _____

Truyện sắp hoàn rồi các độc giả, mình sẽ viết hay hơn....

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

92. Chương 92: Sự Thật Sắp Hé Lộ

Sáng.....

Mộ Tư Phàm cùng Hứa Mỹ Lệ đi thử đồ cưới từ sớm, trong nhà chỉ còn tiểu Hiên và vài người hầu.

Bé đã thức rất lâu, biết hôm nay là cơ hội tốt nhất nên bé nhanh chóng lấy luôn cái USB thứ hai nằm ở phòng Hứa Minh Trì.Phòng ông ta cũng dễ biết thôi, nó to hơn những căn phòng khác,lại nói nó có để tên của Hứa Minh Trì.

Tiểu Hiên lại một lần nữa thành công lấy cai USB, bé thật sự muốn gặp mẹ mình lắm rồi, phải xin lỗi mẹ vì đã làm mẹ tổn thương.

Bé ngồi trước màn hình máy tính, gấn cái USB đầu tiên vào.

Bỗng nhiên phát ra những tiếng rên rĩ làm bé sồn gai óc, không dám nhìn vào màn hình nữa, mà những tiếng rên đó là của Hứa Mỹ Lệ và Ưc Trai thỳ phải, bé ấn nút xả qua đoạn đó, và đoạn thứ hai là Hứa Mỹ Lệ đang kéo mami vào cởi đồ mami, lát sau lại xuất hiện Ưc Trai và rồi mọi người biết rồi chứ (chap 72)

Tiểu Hiên căm ghét:“Người đàn bà này quá nham hiểm đi ”.

Tiểu Hiên lấy cái USB đó ra lại tiếp tục mở cái thứ hai.

“Không ngờ còn ra tay giết cả ba mình, người này hết thuốc chữa rồi”.

Bé định tắt máy, nhưng đoạn sau một người phụ nữ mặc một màu đen cùng với mặt nạ hình con sói xám. Bé không quan tâm người đó làm gì, điều bé quan tâm là cái mặt nạ đó nhìn quen lắm.

Tiểu Hiên trầm tư: “A....là của mami, mình từng nhìn thấy còn lấy chơi nữa mà”.

Tiểu Hiên biết mami của mình là Ảnh Vương, mà cái mặt nạ đó lại là biểu tượng của Ảnh Vương, tiểu Hiên gấp rút xóa các tư liệu của đoạn sau chỉ còn lại đoạn Hứa Mỹ Lệ giết cha.

Tiểu Hiên mỉm cười cho sự thành công. Cắm hai cái USB cất vào cẩn thận.

Đúng lúc Mộ Tư Phàm và Hứa Mỹ Lệ về tới. Cô ta nhìn thấy tiểu Hiên có chút chán ghét nhưng vẫn tỏ thái độ là yeei thương: “Kính Hiên, lễ cưới của ta nhờ con làm người rảnh rỗi nhé!”.

Tiểu Hiên từ lúc họ vào đã cầm quyển sách đọc, nghe cô ta nói vậy, thẳng thừng nói: “Con bận lắm!”.

Hứa Mỹ Lệ như muốn bóp chết bé: “Bận gì chứ! Hôm đó là ba con đám cưới với ta, con thân là con trai cũng nên làm gì đó chứ!”.

Tiểu Hiên đặt quyển sách xuống, nhìn cô ta mặt không biểu lộ: “Là ba con cưới vợ không phải con”.

“Con...”

“Được rồi, lễ cưới của ta con không cần đến”_Mộ Tư Phàm có chút không vui khi nghe đến lễ cưới. Trong lời nói có chút thờ ơ lạnh nhạt.

“Con đi ăn sáng đây”_tiểu Hiên bước đôi chân ngắn ngủn của mình đi. Không quên tặng cô ta ánh mắt chiến thắng...

- _____

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

93. Chương 93: Ảnh Vương Đã Chết

Mùa đông của nửa tháng sau, khí trời se se lạnh, từng lúc gió mạnh, rồi lại nhẹ, những hạt tuyết trắng xóa rơi xuống, phủ khắp Tây Đô.

Mục Lạc Anh ngồi, mi mắt khẽ sụp xuống, đôi mắt cô chứa đựng sự buồn khổ nặng nề, nhìn ra bên ngoài, nói: “Triệu Liên, cô thấy thế nào nếu tôi không còn là Ảnh Vương”.

Triệu Liên nghe vậy, khó trả lời: “Tôi cũng không rõ”.

“Ngày mai, cô hãy dùng trang web đen của tổ chức đăng lên một bài báo, với nội dung là Ảnh Vương đã chết, nên nhớ không được để ai tra ra là do tổ chức chúng ta làm, nhớ rõ chứ!”.

Triệu Liên khá bất ngờ, rồi lấy lại bình tĩnh: “Tôi sẽ không làm chủ nhân thất vọng”.

Triệu Liên cung kính rời khỏi. Mục Lạc Anh như trút được một tảng đá lớn trong lòng, cô không muốn làm Ảnh Vương, không muốn ngửi thấy mùi máu tanh, không muốn giúp ai hại ai nữa. Cô chỉ muốn là cô, là Mục Lạc Anh một bác sĩ chỉ cứu người, không giết người.....

Từ nay, Mục Lạc Anh cô sẽ không còn là Ảnh Vương nữa, Ảnh Vương mãi mãi chết rồi.

- _____

Tiểu Hiên ở Hứa gia cũng đã nửa tháng, bé thật sự rất nhớ Mục Lạc Anh. Nhưng bé phải nhịn, chỉ còn nửa tháng nữa thôi gia đình bé sẽ đoàn tụ.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên cửa phòng mở ra, Hứa Mỹ Lệ với gương mặt u ám: “Hôm nay ba mày đi công tác, để xem tao trông trị mày như nào”.

Tiểu Hiên nhìn chằm chằm vào cô ta, không tỏ ra sợ sệt mà ngược lại còn thích thú mỉm cười: “Dì à! Bộ mặt thật đã lộ ra rồi sao?”.

Hứa Mỹ Lệ tức giận: “Thằng quỷ nhỏ, vì sự xuất hiện của mày mà tao và anh Phàm trở nên xa cách, suốt ngày anh ấy cứ ở bên mày, không có một giây phút nào anh ấy dành cho tao cả”.

Tiểu Hiên thở dài, châm biếm: “Nếu không có sự xuất hiện của tôi, dĩ nhiên ba tôi có dành thời gian cho dì không!”.

Hứa Mỹ Lệ cứng miệng, lời nói của thằng nhóc không sai, nhưng rồi cô ta hắng giọng nói tiếp: “Tao không cần biết, bây giờ mày hãy ra khỏi Hứa gia này đi, khi Tư Phàm công tác trở về tao sẽ nói là mày nhớ mẹ nên đi rồi”.

Tiểu Hiên tiếp lời: “Nếu tôi nói không?”.

Hứa Mỹ Lệ giận đến cực độ, trực tiếp siết chặt bả vai tiểu Hiên, nhưng với tiểu Hiên không kêu la, mà còn

rất bình tĩnh.

Hứa Mỹ Lệ biết thằng nhóc trước mắt này rất ngoan cường giống ba nó, nên không muốn chấp nhất nữa, buông tay ra bỏ đi.

Tiểu Hiên ngã người xuống giường, nước mắt lăn dài trên má: “Mami, con ước gì mẹ ở đây ”.

- ———

Ở tổ chức, Mục Lạc Anh ngồi nhắm mắt lại, chợt trái tim cô như có ai bóp chặt, đau đến nghẹt thở, lát sau thỳ không còn nữa, cô xoay ghế lại, nhìn vào tấm hình có hình ảnh một người phụ nữ và một cậu nhóc mỉm cười vui tươi.

Mục Lạc Anh thật sự buồn: “Tiểu Hiên, con xa ta nửa tháng rồi, con có nhớ ta không, ta thỳ rất nhớ con, nhớ đến phát điên”.

Đông đến rồi, con vẫn chưa về.

- —————

CHAP NÀY DÀNH CHO NGÀY MAI....

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

94. Chương 94: Tất Bậc Chuẩn Bị Hôn Lễ

“Nè, anh kia gấn lại cho đằng hoàng, cái chữ méo xệt vậy”_Hứa Mỹ Lệ chỉ chỉ tay người đang gấn chữ là tên của cô ta và Mộ Tư Phàm.

Hôn lễ được tổ chức ngoài trời nên có rất nhiều thứ phải chuẩn bị, và lại đây là hôn lễ của gai gia tộc với nhau nên được coi là rất lớn, có thể cả Tây Đô này đều biết đến.

Người đàn ông đó nói: “Cô à, chúng tôi gấn như vậy là theo ý của Phàm thiếu gia, nếu cô cứ ở đây bapr chỉnh sửa lại thỳ nên nói với Phàm thiếu gia thỳ tốt hơn”.

Hứa Mỹ Lệ bực bội: “Lời tôi nói cũng như lời anh ấy nói, cứ làm theo tôi còn không làm được nữa thỳ cút khỏi đây đi tôi bảo người khác làm”.

Người đàn ông sợ sệt: “Vâng, vâng tôi sẽ làm theo ý cô, xin cô đừng đuổi”.

Hứa Mỹ Lệ hừ lạnh bỏ đi lại chỗ khác, cứ đi đến chỗ nào cô ta lại la mắng đến đó, họ muốn lên tiếng lắm nhưng vì gia đình khó khăn nên mới im lặng.

Chốc sau, một chiếc xe màu đen sang trọng, anh từ trong xe bước ra, khuôn mặt không chút cảm xúc, bước đi kiên nghị đến chỗ Hứa Mỹ Lệ.

Hứa Mỹ Lệ nhìn thấy anh, vui vẻ nhào tới ôm cánh tay anh, nũng nịu: “Ông xã à! Anh thấy em trang trí thế nào?”.

Mộ Tư Phàm chau mày vì hai từ “ông xã” nhưng cũng không nói gì. Anh nhìn tổng thể, nói: “Kiểu bày trí này không nằm trong thiết kế của anh”.

Hứa Mỹ Lệ buông tay anh ra, buồn rầu: “Em không biết anh đã sắp xếp, nên khi thấy cách trang trí đó nên em...”

Mộ Tư Phàm không dao động: “Ý em là cách bày trí đó rất tệ”.

“Không, không phải vậy”.

“Đủ rồi, cứ để như vậy đi, anh đến đây chỉ xem một chút thôi, anh còn việc phải xử lý”.

“Tạm biệt!”.

“Ừ”.

Những người trang trí không khỏi khinh bỉ cô ta, lúc này đã nói là Phàm chủ tịch bảo trang trí như vậy giờ lại nói khác, đàn bà thời nay thật là xảo huyệt.

Hứa Mỹ Lệ trừng mắt: “Nhìn cái gì, mau làm tiếp đi”.

- ———BAR HỒNG THỤY TẠI ĐÀI BẮC ———

Trong căn phòng vip 1, sáu người đàn ông với dung mạo xuất thần, mỗi một người mang theo phong thái khác nhau..

Không những có sáu người mà còn có thêm mấy em tiếp viên, ăn mặc gợi cảm đang phục vụ.

Mạc Phong vẫn vậy,lúc nào cũng đào hoa, Mạc Phong hai tay ôm hai cô nói:“Tư Phàm, cậu sắp lấy vợ rồi mà vẫn còn đến những nơi này”.

Mộ Tư Phàm cũng không thua kém, ôm hai cô nhìn khá là quyến rũ đi:“Cậu xem lại mình đi,để tôi nói cho Tiểu Khuê coi chừng mất luôn tiểu đệ”.

Cả gian phòng liền bật lên tiếng cười.

Lãnh Hàn Mộc tiếp lời:“Tư Phàm này, không lẽ cậu và Lạc Anh không thể quay....”_“lại” chưa kịp nói ra, liền bị Mộ Tư Phàm nuốt lấy:“Sẽ không, Mỹ Lệ ở bên tôi ba năm rồi, cũng đã giữ trinh tiết ba năm bây giờ tôi nên cho cô ấy danh phận”.

Hàn Dư từ hai năm trước đã trở thành bạn của những người này, bảy người với bảy chức vị cao cao tại thượng người người mơ ước.Mà tiếc thay đều là hoa đã có chủ.

Hàn Dư nghe vậy, cảm thán:“Tư Phàm cậu không nghĩ đến việc cái trinh tiết mà cậu nói có khi đã không còn”.

Mộ Tư Phàm cười:“Tôi tin cô ấy, ba năm nay cô ấy chưa từng phản bội tôi như người con gái kia”.

Cả căn phòng đột nhiên chìm trong im lặng bởi lời nói của anh.

Đột nhiên, Mao Hiểu Thần lên tiếng:“Các cậu mau mở điện thoại lên xem đi, có bài báo nói là Ảnh Vương đã chết khi giết Hải Thương Hồng”.

Mộ Tư Phàm không tin vào tai mình, Ảnh Vương tức nói là Lạc Anh sao? Không cô ấy không chết đâu. Mộ Tư Phàm cố giữ bình tĩnh, nói:“Đừng tin những lời mà báo chí viết, đều sai sự thật cả”.

“Không phải đâu, là thật bài báo này là do tòa soạn lớn nhất Tây Đô viết đó,không thể nào sai được”.

Triệu Liên ở tổ chức không khỏi cười thầm, cô ấy đã viết ra bài báo do chính Mục Lạc Anh phiên dịch ra. Rồi Triệu Liên sẽ sử dụng tên của tòa soạn đó mà đăng lên. Tất nhiên tòa soạn đó chẳng hay biết gì, với sự khéo léo làm việc của cô ấy thì làm sao mà họ biết được.....

Mộ Tư Phàm bàn tay nắm chặt lấy bả vai của hai cô tiếp viên, vô tình nói:“Ảnh Vương chết rồi thì càng tốt, mất đi một kẻ sát nhân lừng danh”.

Mạc Phong:“Đúng nha, nghe nói hần ta giết người vô số, giờ chết rồi cũng đáng”.

Ngôn Bách Thần lúc này mới khó hiểu lên tiếng:“Điều tôi thắc mắc là tại sao họ lại biết người chết đó là

Ảnh Vương ”.

Mao Hiểu Thần châm chài:“Cậu đọc kĩ bài báo đi, khi giết Hải Thương Hồng, cũng là lúc ông ta đang ân ái với tiểu bạch thỏ, không ngờ Ảnh Vương bất ngờ xuất hiện giết ông ta trước khi giết hẳn còn nói mình là Ảnh Vương. Cô gái mà hoan ái cùng ông ta sợ đến mất kiểm soát đâm chết Ảnh Vương, ”.

Ngôn Bách Thần à lên một tiếng. Nói cũng đúng đi, bài báo có nói lúc Ảnh Vương chết là lúc khuya, lại nói Ảnh Vương còn có mặt nạ hình con sói sấm...Quá hợp lí...

- _____

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

95. Chương 95: Kế Hoạch Hoàn Hảo

“Phong, nào cậu về tiếp quản Mạc thị”_Mao Hiểu Thần lên tiếng.

Mạc Phong cười:“Không biết, bây giờ tôi làm ở Phàm thị cũng ổn”.

Mộ Tư Phàm đùa:“Hết năm nay tôi không chứa cậu nữa đâu! Tổng giám đốc Phàm thị sẽ có người thay thế”.

Mạc Phong không tin nhìn bạn mình:“Phàm, cậu nữ nào lại đối xử với người bạn đẹp trai của mình như vậy”.

Mộ Tư Phàm châm biếm:“Mộ Tư Phàm này quyết định thỳ sẽ làm, cậu chuẩn bị về tiếp quản Mạc thị đi, còn cho Tiểu Khuê một chức danh Mạc phu nhân chứ!”.

“Hắc hắc...Sớm muộn gì cũng thành vợ thành chồng cần gì phải gấp gáp ”.

Hàn Dư biểu tình:“Mạc Phong, cậu đừng lơ là quá, Tiểu Khuê rất nhiều người theo đuổi nha, coi chừng mất khỏi tay bây giờ”.

Mạc Phong đập bàn, vô hoạt:“Ai, ai dám cướp Tiểu Khuê của tôi ”.

Lãnh Hàn Mộc vừa uống vừa nói:“Ồ đây thỳ không có, nhưng ngoài kia thỳ đầy”.

Mạc Phong nheo mày:“Cô ấy có mười lá gan cũng không dám dòm ngó đến mấy người đó”.

- Rằm.

“Phải vậy không?” _Tiểu Khuê dựa lưng vào cánh cửa, nhìn vô cùng quyến rũ với bộ váy cúp ngực màu hồng, chân mang đôi gót cao 3 phân.

Mạc Phong bị mê hoặc bởi cô, lắp bắp:“Tiểu, Tiểu Khuê em đến đây làm gì?”.

Tiểu Khuê vẫn đứng đó:“Đến để xem anh trêu hoa ghẹo bướm”.

“Anh nào có”.

Tiểu Khuê không nhìn anh nữa, nhìn sang hai cô gái bên cạnh:“Vậy họ là ai?”.

Mạc Phong vội vàng buông tay ra, chối từ:“Không phải đâu, hai người này đang....”

Mạc Phong không nghĩ được gì để nói, Tiểu Khuê hí mắt lại:“Thú tính phát tát rồi phải không? Được về nhà đi tôi cho anh thật sung sướng”.

Mạc Phong hai mắt sáng như trăng, nhanh nhẹn cùng Tiểu Khuê rời khỏi. Mạc Phong nào ngờ, khi về nhà Tiểu Khuê lại lấy con búp bê t*** d** cho anh, đã vậy còn cho Mạc Phong uống xuân dược nhốt trong phòng, tất nhiên Mạc Phong chịu không nổi phải sử dụng búp bê đó giải dược.Tiểu Khuê ở ngoài thỳ ngồi vừa xem tivi vừa bật cười ha hả.

- ——

“Không biết Mạc Phong đến cao trào chưa nhỉ?” _Mao Hiểu Thần vuốt vuốt cằm.

Hàn Dư suy bụng:“Chắc gần đến rồi, mới rời đi chưa bao lâu mà”.

Ngôn Bách Thần chen:“Nói đúng, với trình của Mạc Phong chắc có thể tới sáng mới dừng lại được”.

Một câu nói, cả gian phòng lại cười rộn lên. Riêng Mạc Phong thỳ khóc không ra nước mắt.

- —— Còn ——

Cuộc hồi ý kiến....

CÁC BẠN MUỐN BAO NHIÊU PHIÊN NGOẠI NÈ? MAU CHỐNG CMT CHO “TÌ BÀ PHIÊU BẠC”.

96. Chương 96: Kế Hoạch Hoàn Hảo

Tiểu Hiên hiện tại đang trong phòng, bé có nhìn thấy bài báo đó, bé như muốn chết lặng, nhưng vẫn phải làm sáng tỏ, lấy điện thoại ra gọi: “Alo, mẹ nuôi”.

Tiểu Khuê nghe thấy giọng tiểu Hiên có chút tức giận: “Con còn gọi điện cho ta làm gì?”.

Tiểu Hiên không muốn đôi co, nói thẳng: “Mami vẫn ổn chứ!”.

Tiểu Khuê nhìn lên căn phòng, tiếng Mạc Phong tràn đầy dự vọng khiến cô sởn gai ốc, không quên trả lời: “Không ổn tí nào cả”.

Tiểu Hiên vuốt ngực, thở hắt ra. Nếu nói như vậy thì mami không sao cả....

Tiểu Khuê nghe đầu dây im lặng, uất ức: “Tiểu Hiên, chỉ vì con mà mẹ con đã thay đổi rất nhiều, vô hồn như cái xác chết, sáng khóc, trưa khóc, chiều khóc, tối khóc, hầu như nửa tháng qua mẹ con đều khóc”.

Tiểu Hiên không giấu nữa: “Mẹ nuôi, con làm như vậy chỉ vì muốn tìm ra sự thật mẹ bị vu oan thôi”.

Tiểu Khuê ngưng tất cả hoạt động của mình lại, nghe tiểu Hiên nói: “Chỉ có rời xa mami, để baba không nghi ngờ gì mà đưa con về Hứa gia, điều con muốn là lấy được đoạn video chứng minh mẹ trong sạch”.

“Vậy bây giờ con lấy được chưa? Mà video đó ở đâu?”.

“Con đã lấy được rồi, video đó là do camera ghi hình lại, nên con mới lên kế hoạch đến Hứa gia”.

“À....sao con không nói với ta từ trước, con biết như vậy rất nguy hiểm không?”.

“Mẹ nuôi nghĩ con là ai? Là Mục Kính Hiên con trai Mục Lạc Anh, một người mẹ tuyệt vời hơn cả tuyệt vời”.

“Lạc Anh cậu ấy nghe được chắc vui lắm nhỉ?”.

Tiểu Khuê nào biết, Mục Lạc Anh đang đứng phía sau mình, cô nghe rành rọt đoạn đối thoại. Cô quá xúc động đi, con trai cô vì muốn minh oan cho cô nên mới làm cô tổn thương vậy mà cô còn hiểu lầm... Mục Lạc Anh đứng đó, nghe tiếp.

“Mẹ nuôi cứ yên tâm, kế hoạch của con sắp hoàn thành rồi, đến lúc đó cả gia đình sẽ trở về bên nhau”.

Tiểu Khuê nghiêng người về phía trước: “Cũng chưa hẳn, mẹ con bị baba con tổn thương nhiều như vậy, liệu còn chịu tha thứ cho baba con”.

Tiểu Hiên bên đây vẫn tỏ ra biệt định: “Mẹ nuôi yên tâm, chỉ cần còn tiểu Hiên ắc mọi chuyện sẽ ổn cả thôi”.

Tiểu Khuê bĩu môi: “Xề... quá tự luyện rồi đó tiểu bảo bối”.

“Haha, con nói là sự thật”.

“Ừ, ừ là thật, ta còn có chuyện cúp đây, con nhớ cẩn thận, Hứa Mỹ Lệ không phải tầm thường đâu”.

“Con biết rồi, tạm biệt mẹ nuôi”.

“Ừ, bye bye bảo bối”.

Tiểu Khuê đặt điện thoại xuống, ngã người về sau, cái đầu cũng thuận theo mà ngã xuống.

“Á....ma ma” _Tiểu Khuê giật mình, ngồi thẳng người, tiếng la thất thanh.

Mục Lạc Anh ngồi xuống ghế: “Tiểu Hiên nói đúng cả chứ”.

Tiểu Khuê nhìn cô: “Cậu nghe hết rồi”.

“Ừ, mình còn trách lầm thằng bé, còn nói ân đoạn nghĩa tuyệt với nó...”.

Nhìn thấy nước mắt cô sắp rơi, Tiểu Khuê đập nhẹ vào vai cô: “Đừng tự trách bản thân, điều quan trọng là không biết thằng bé định làm gì tiếp theo, mình sợ Hứa Mỹ Lệ sẽ gây tổn đến nó”.

“Tiểu Hiên rất thông minh, nó biết bản thân làm gì? Mình rất tin tưởng vào con trai mình”.

“Hai mẹ con các người tự luyện như nhau cả”.

Mục Lạc Anh nở nụ cười tươi như hoa: “Mà nè, cậu làm gì Mạc Phong mà này giờ mình nghe anh ta tỏ nhanh quá vậy, cách một bức tường mà mình con nghe rất rõ tiếng thở nặng nề của anh ta”.

Tiểu Khuê nghe đến tên đã bực bội: “Cho chừa cái tội đi tìm tiểu bạch hổ, chiều ý anh ta mình cho anh ta uống xuân được rồi cùng chơi với búp bê hôm bữa mình mới mua”.

Mục Lạc Anh đang uống nước, nghe xong sặc sụa. Bạn cô cũng ghê gớm thật, nói ra cũng tội tên Mạc Phong, suốt đêm cùng búp bê chắc khó chịu lắm....haha

- _____
^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

97. Chương 97: Không Phải Anh Em

TẠI MỘ GIA.

Hôm nay là ngày họp mặt gia đình, có cả những người trong tứ đại gia tộc.

Mọi người ai cũng có mặt đầy đủ chỉ thiếu Mộ Tư Linh. Đúng lúc cậu ta cùng một cô gái khá là xinh đẹp. Gương mặt phúc hậu hiền lành, nhìn đã thấy có thiện cảm rồi.

“Ba ”_Mộ Tư Linh gọi tiếng ba này,nghe thật xa lạ với Mộ Nhiếp Chính.

Rất nhiều ánh mắt nhìn anh ta và cô gái đó.

“Tiếng ba này xem như là tiếng ba cuối cùng, con biết từ lâu ba đã điều tra con và biết con là ai?”.

Mộ Nhiếp Chính nghe Mộ Tư Linh nói tiếp.

”Không giấu gì mọi người tôi không phải là con của Mộ Nhiếp Chính.

Năm xưa mẹ tôi từng cùng một người đàn ông yêu nhau và có được tôi nhưng cũng vì bà ấy ham mê phú quý nên đã nói dối với ba cũng ông Mộ Nhiếp Chính đây rằng tôi là con ông ấy,khi một lần mẹ tôi lên kế hoạch ngủ cùng ông ấy.

Hôm nay tôi trở về chỉ muốn nói câu xin lỗi với ba huyệt của tôi”.

Mộ Tư Linh cũng mong rằng mình là con của Mộ Nhiếp Chính.

Hứa Mỹ Lệ khinh bỉ:“Vậy còn về đây làm gì nữa chứ, mẹ làm chuyện xấu xa con thì trở về kể tội thật là không biết mất mặt mà”.

Mộ Tư Phàm chau mày trước thái độ của cô ta, sau đó lại nhìn Mộ Tư Linh nói: “Anh chỉ thắc mắc tại sao khuôn mặt của em lại có nét giống anh như vậy ”.

Mộ Tư Linh không ngại nói: “Đó vì lúc trước kia em từng làm phẫu thuật chỉnh da mặt để có giống anh. Không muốn bị người ta nghi ngờ. Nhưng ba lại nhìn ra sớm như vậy ”.

Mộ Nhiếp Chính có chút dao động nói: “mẹ con cũng bị ta đuổi ra khỏi Mộ gia này, còn con thì chẳng có lỗi gì cả, ta vẫn xem con là con trai của mình vẫn là em trai Mộ Tư Phàm ”.

Mộ Tư Linh cười nhạt: “Cảm ơn ba đã nói như vậy nhưng con không còn mặt mũi nào để ở đây nữa. Hôm nay con về đây trước là xin lỗi, sau là chỉ muốn nói sự thật cho mọi người biết, rồi con sẽ đi ”.

Bạch Hy Tranh này giờ nghe cuộc trò chuyện mới để ý đến cô gái đứng phía sau Mộ Tư Linh.

Cô đứng dậy đi về phía cô gái ấy hỏi: “Cô gái này là....”

Mộ Tư Linh không ngại nói: “cô ấy là cả cuộc đời của tôi”.

Bạch Hy Tranh à lên một tiếng như hiểu ra gì đó. Cô gái cất giọng nói ngọt ngào của mình: “Chào mọi người tôi tên là Tiêu Nhiễm, là vợ của Linh”.

Bạch Hy Tranh biểu lộ: “Đáng yêu quá đi à! Giọng nói lại dễ nghe như vậy”.

Tiêu Nhiễm không khỏi đỏ mặt trước lời nói này của cô chỉ biết núp sau lưng Mộ Tư Linh.

Mộ Nhiếp Chính đứng dậy, bật cười: “Tiểu Nhiễm không cần phải ngại, chúng ta đều là người nhà cả mà”.

Mộ Tư Linh ái ngại: “Con...”.

Mộ Nhiếp Chính ngắt ngang: “Con là con của Mộ Nhiếp Chính này, không cần bàm cãi gì nữa, tiểu Nhiễm con nói phải không?”.

Tiêu Nhiễm ngại ngần, bắt gặp sự ngại ngần đó, Mộ Tư Linh vội nói: “Cảm ơn ba đã thương con như con trai ruột của mình”.

Mộ Tư Linh đập tay lên vai cậu ta: “Đừng nói vậy, từ trước giờ ta đều như vậy, Linh ta có một công ty bên nước ngoài, và đó cũng là món quà ta muốn tặng con”.

Mộ Tư Linh ngạc nhiên: “Ba, người...”.

“Đừng nói gì cả, ta đã quyết định vậy thì con cứ tiếp nhận nó, ta mong muốn con sẽ làm cho nó lớn mạnh ”.

“Ba, người yên tâm,Mộ Tư Linh con sẽ cố gắng hết mình”.

Hứa Mỹ Lệ không khỏi ghen tị, chỉ là một đứa con riêng vậy mà lại được khối tài sản là một công ty...

Và rồi, họ quây quần ăn bữa cơm gia đình.Đang ăn, Mộ Tư Phàm đặt đũa xuống nhìn Mộ Nhiếp Chính,nghiêm túc nói:“Ba, ba thấy thế nào nếu mình có cháu”.

Mộ Nhiếp Chính nhìn con trai:“Ý con là Mỹ Lệ có thai”.

Mộ Tư Phàm khẽ nói:“Không phải, là con của Mục Lạc Anh sinh ra”.

“Vậy thằng bé vậy giờ đang ở đâu?”.

“Ở cùng con và Mỹ Lệ”.

”Là trai hay gái, có đáng yêu không....?”

“Trai, tên Kính Hiên”.

“Kính Hiên, Kính Hiên nghe cái tên quen nhỉ?”_Mộ Tư Linh chép chép miệng.

Bạch Hy Tranh nói thẳng:“Thằng bé là thiên tài đó, lúc ở Pháp không ai là không biết đến nó, một cậu bé thông minh hơn người, lại còn đẹp trai nữa.Ồi tôi cũng muốn có một đứa con như vậy”.

Tiêu Nhiễm dịu dàng:“A..con nhớ rồi, lúc con sống ở Pháp đã từng nghe, có một lần thằng bé có đến mua bánh ngọt ở tiệm của con”.

Mộ Nhiếp Chính không khinh miệt nói:“Con bán bánh”.

Tiêu Nhiễm mỉm cười:“Vâng ạ! Đó là sở thích của con”..

Mộ Tư Linh tiếp lời:“Thật ra cô ấy là con gái của Tiêu Đệ Vương, tổng thống nước A ”.

“Em và Tiêu Nhiễm làm sao gặp được nhau?”_Mộ Tư Phàm hỏi.

“Nơi kết duyên cho chúng em là tiệm bánh đó, lúc bị chị daah đuổi khỏi Phàm thị, em đã sang Pháp, không ngờ vô tình gặp được cô ấy, khi cô ấy đang làm bánh, hình ảnh người con gái dịu dàng trầm lặng như in sâu vào tâm trí em, rồi ngày ngày em đều đến ăn banha, nói vậy thôi chứ em đến cũng chỉ để ngắm nhìn cô ấy. Về sau, thì mọi người thấy rồi đó...”

“Ba của Tiêu Nhiễm là tổng thống, vậy ông ấy không ngăn cản con mình làm bánh, với việc lấy em sao?”.

Mộ Tư Linh biết anh muốn nói gì, chỉ cười trừ: “Chúng em chưa lấy nhau, nhưng cô ấy đã là người phụ nữ của em, cô ấy đã thuyết phục ba mình để lấy em ”.

Tiêu Nhiễm có chút đỏ mặt khi nghe Mộ Tư Linh nói đã là người phụ nữ của mình....

“Nào hôm nay ta rất vui cùng uống một ly rượu chúc mừng ”.

- Chính chính.

Tiếng ly va chạm vào nhau, hơi vui vẻ ăn bữa cơm, chỉ riêng Hứa Mỹ Lệ là bực bội.

Bị ba giao công ty bên nước ngoài vậy mà Tư Phàm chẳng nói tiếng nào. Cộng thêm việc thăng quỹ nhỏ Mục Kính Hiên kia nữa, anh ấy cứ nhiên lại nói ra.... Sau này Mộ Nhiếp Chính sẽ dành nhiều tài sản hơn cho đứa cháu đích tôn này....

- _____

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

98. Chương 98: Hứa Mỹ Lệ Tính Kế- Tiểu Hiên Phá Kế

Đã hai tuần trôi qua, và ngày mai cũng là ngày mà Hứa Mỹ Lệ và anh chính thức là vợ chồng.

Hứa Mỹ Lệ thì nôn nóng, còn anh vẫn vậy, vẫn tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt giống như người làm chú rể chẳng phải anh vậy.

Dù biết vậy, Hứa Mỹ Lệ cũng không quan tâm nữa, điều cô ta quan tâm đến nhất là làm được vợ anh, làm một Mộ phu nhân người người vị nể. Thật ra cô ta không yêu anh, cô ta chỉ yêu tiền, yêu địa vị. Dù biết cô ta nắm giữ Hứa gia với khối tài sản không thua gì Mộ gia, nhưng lòng tham thì vô đáy, cô ta muốn tài sản của Mộ gia sau này sẽ dành cho con cô ta. Nếu không muốn kẻ nào thay vào đó. Và tất nhiên Mục Kính Hiên phải biến mất.

Lòng rắn độc của cô ta lại một lần nữa hiện ra. Cô ta điện thoại cho Triệu Nặc Ân: “Alo, Ân”.

Thật ra hôn lễ này Hứa Mỹ Lệ đã giấu anh ta, vì không muốn anh ta phá đám. Nhưng giấy thỳ làm sao gói được lửa, toàn bộ Tây Đô gần như biết đến cái hôn lễ xa hoa này, trong đó có Triệu Nặc Ân.

Đầu dây, Triệu Nặc Ân hồ hững: “Chuyện gì?”.

Hứa Mỹ Lệ độc ác nói: “Em muốn anh giúp em giết một người”.

Triệu Nặc Ân đã khôn lường hơn trước, cuộc trò chuyện của họ đã được anh ta ghi âm lại...

Triệu Nặc Ân tiếp: “Ai?”.

“Con của Mộ Tư Phàm”.

Triệu Nặc Ân thầm mắng cô ta, người đàn bà mà hắn đã rất yêu nhưng nào ngờ cô ta lại lợi dụng cái tình yêu đó buộc anh ta làm những việc sai trái.

Triệu Nặc Ân từ tốn: “Anh không làm được”.

Hứa Mỹ Lệ chau mày, hôm nay cái tên Triệu Nặc Ân lại từ chối yêu cầu của cô ta, Hứa Mỹ Lệ vờ nói: “Nếu anh không làm được, cũng không sao, anh giúp em giữ thăng bằng một thời gian được không?”.

Triệu Nặc Ân cũng muốn nhìn thử xem con của Mộ Tư Phàm như nào, trực tiếp nói: “Được, anh giúp em, nhưng chỉ một thời gian”.

“Được được” __nói rồi cô ta cúp máy.

Nhìn vào không gian, thanh âm độc ác vang lên: “Một thời gian sao? Khi hôn lễ kết thúc cũng là lúc anh và thăng nhóc ranh ma đó biến mất khỏi thế giới này..hahaha...”

Hứa Mỹ Lệ nào hay biết, tiểu Hiên nhà ta đã biết rồi nha, bé đã đặt máy nghe lén thông minh dưới cái giường ngủ của anh và cô ta. Toàn bộ cuộc trò chuyện đã được tiểu Hiên nghe thấy không thiếu một chữ..

Muốn đấu với tôi, di còn thua xa. Di đã tính kế hoàn hảo như vậy, tôi cũng không ngại mà phá nó....

- _____

Sau khi anh biết bản thân hiểu lầm cô cũng là lúc nữ 9 của chúng ta ngược anh nam9....

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

99. Chương 99: Hợp Tác Vui Vẻ

Cũng may, hôm nay Mộ Tư Phàm chuẩn bị lễ cưới nên không về nhà. Hứa Mỹ Lệ càng thuận lợi ra tay hơn. Cô ta sang phòng tiểu Hiên.

Dịu dàng nói:“Kính Hiên, chúng ta cùng ra ngoài chơi nhé!”.

Tiểu Hiên nhếch môi nhỏ, vờ nói:“Vâng ạ! Kính Hiên rất thích đi chơi”.

Hứa Mỹ Lệ vuốt đầu bé:“Được vậy chúng ta cùng đi nhé!”.

“Còn baba?”.

“Baba con bận rồi, chỉ có hai người chúng ta thôi, con không thích sao?”.

Tiểu Hiên cười nham nhở, trào phúng nói:“Nào có, đi với di con ”càng” thích hơn”..

Và rồi Hứa Mỹ Lệ lái xe đưa bé đến một nơi chỉ toàn là cây và cỏ, lâu lâu lại xuất hiện vào căn nhà nhỏ. Nhìn nơi này âm u hoan tàn...

“Ân, mở cửa cho em”_Hứa Mỹ Lệ đứng bên ngoài gõ cửa, lời nói cũng rất gấp gáp.

- Cách....

Triệu Nặc Ân nhìn Hứa Mỹ Lệ, sau đó ánh mắt hướng vào cậu nhóc, đây chắc hẳn là con của Mộ Tư Phàm...

“Ân, chỉ một thời gian thôi, khi em lấy được toàn bộ Mộ gia, em sẽ cùng anh cao bay xa chạy, sống một cuộc sống chỉ có hai ta”.

Triệu Nặc Ân dựa lưng vào cánh cửa, không vui là mấy:“Nếu nói vậy, thằng nhóc này liên quan gì?”.

“Thằng nhóc này là cháu đích tôn của Mộ gia, ắc sau này cả Mộ gia đều thuộc về nó.”.

Triệu Nặc Ân ngắt lời: “Không lẽ em muốn sinh con cho Mộ Tư Phàm, để đứa con đó hưởng toàn bộ khi thắng nhóc này biến mất”.

“Bingo, Ân anh quả là thông minh” _Hứa Mỹ Lệ hôn vào má anh ta một cái. Tiểu Hiên nhìn thôi đã muốn nôn rồi#^_^#

Triệu Nặc Ân vờ ngạc nhiên: “Vậy em nói cùng anh cao bay xa chạy đều là giả, nếu em sinh con cho hần ta vậy thì hai người lúc đó đã thành vợ chồng”.

Hứa Mỹ Lệ khó giải thích: “Em..không có, em và anh ta sẽ không có hôn lễ nào cả, mà dù có em cũng chỉ muốn chú rể là anh thôi”.

Triệu Nặc Ân khinh bỉ, người đàn bà này nói dối đến không chớp mắt..

Triệu Nặc Ân chép miệng: “Được rồi, thằng bé giao cho anh, em cũng đừng làm anh thất vọng”.

“Ừm”.

Nói rồi, cô ta lái xe mất hút, tiểu Hiên không mời mà hiên ngang vào nhà. Bé tùy tiện ngồi lên ghế, ánh mắt lơ đãng nhìn Triệu Nặc Ân: “Chú có muốn cùng cháu hợp tác”.

Triệu Nặc Ân kinh ngạc nhìn bé, anh ta không ngờ từ lời nói đến tác phong đều giống Mộ Tư Phàm như vậy..

Triệu Nặc Ân thích thú: “Cháu muốn hợp tác, về chuyện gì?”.

Tiểu Hiên ngụ ý: “Cháu biết, chú và dì Lệ có mối quan hệ không rõ ràng, lại nói dì ấy sắp lấy baba rồi, không lẽ nào lại cùng chú cao bay xa chạy”.

Triệu Nặc Ân cảm thấy rất thích cậu bé này, vô tư nói: “Cháu rất thông minh, thật ra chú cũng muốn làm cho Hứa Mỹ Lệ trăm cay nghìn đắng”.

Đôi mắt tiểu Hiên nghiêm túc, đưa bàn tay nhỏ nhắn ra: “Cùng nhau hợp tác, chú thấy sao?”.

Triệu Nặc Ân mỉm cười, nắm lấy bàn tay bé: “Hợp tác vui vẻ”.

Tiểu Hiên giả hoạt nhìn lơ đãng. Di à!!!! Đến lúc kết thúc rồi.....

- - - - -

100. Chương 100: Hôn Lễ - Điều Bắc Ngờ

Hứa Mỹ Lệ đang ngồi trang điểm thỳ Mộ Tư Phàm đẩy cửa bước vào, anh nhìn cô ta qua tấm gương lớn: “Tiểu Hiên không đến cùng em à!”.

Hứa Mỹ Lệ vờ buồn bã: “Không có, nó cứ nặng nề không chịu đến đây, em buồn quá anh à! Hình như thằng bé không thích em”.

“Em đừng buồn, rồi thằng bé sẽ chấp nhận thôi”

Lúc đầu, tiểu Hiên cũng đã nói sẽ không đến hôn lễ này nên nghe cô ta nói vậy anh cũng không nghi ngờ gì. Không nói gì rồi đi....

Hôn lễ của họ có thể nói rất hoành tráng, có hơn khoảng mấy nghìn khách, và tất nhiên những người bạn của anh cũng có. Họ được anh chuẩn bị một chỗ ngồi đặc biệt, sang trọng. Chỗ họ ngồi lớn hơn những chỗ khác, nhìn bắc mắt.

Mộ Tư Phàm cùng họ nói chuyện một hồi lâu, giờ lành cũng đã đến..

Anh đứng nghiêm nghị trên bục lễ, khuôn mặt lạnh lùng áp chế người nhìn.

Cô dâu Hứa Mỹ Lệ khoát lên người bộ váy cô dâu rất ư là gợi cảm. Để lộ ra một nửa lưng, phía trước đôi gò bồng cũng lộ ra nửa phần, nhìn thôi đã khiến những người đàn ông không khỏi mụ mị. Gương mặt được trang điểm khá dày, môi tô đỏ chói...

Hứa Mỹ Lệ được ba anh dắt tay vào, cô ta trên môi nở một nụ cười tươi như hoa nhìn anh, đôi lại chỉ là sự lười biếng nhếch môi của anh.

Ba anh khoát tay cô ta vào tay anh, họ quay người lại nghe cha sứ đọc...

Cha sứ bắt đầu đọc: “Mộ Tư Phàm, con có đồng ý lấy Hứa Mỹ Lệ làm vợ không? Dù cho sau này...bla..bla..bla...”.

Trong thời gian chăm chú nghe họ đọc, Tiểu Hiên và Triệu Nặc Ân đã thành công đi vào nơi phát chiếu, ý nói nơi sẽ chiếu những kỉ niệm cùng với hình cưới của hai người họ...

Người đàn ông ngồi chờ để phát chiếu đã ngủ một giấc ngon lành bởi hương thảo, tiểu Hiên nhanh tay đổi

cái đĩa CD của anh và cô ta thành cái đĩa CD mà bé đã ghép cả hai đoạn video vào. Cộng thêm Triệu Nặc Ân gắn đoạn ghi âm của mình vào cái loa. Hai người ngồi đó, do hương thảo này là do tiểu Hiên chế ra, một loại hương khi hít phải sẽ ngủ li bì suốt 24h. Cứ vậy mà bé và anh ta ngồi đó cứ như người phát chiếu vậy..

- ——Quay lại hôn lễ——.

Mục Lạc Anh cũng có mặt trong buổi lễ này, nhưng không ai biết được. Cô ngồi đó nhìn hai người họ, cô không khỏi nghĩ,nếu ba năm trước cô không bị hiểu lầm liệu người đứng bên cạnh anh có phải là cô không?.

Cha sứ đọc xong,Mộ Tư Phàm khẽ nói:“Con đồng ý”.

Cha sứ tiếp tục nói:“Hứa Mỹ Lệ con có đồng ý lấy Mộ Tư Phàm làm chồng, dù cho sau này có nghèo khổ...bla..bla..bla”.

Hứa Mỹ Lệ nhìn sang anh:“Con đồng ý”.

“Hai con hãy trao nhẫn cho nhau”.

Sau đó, cô ta đeo nhẫn vào tay anh, và anh đeo vào tay cô ta. Cha sứ tiếp tục nghi vụ của mình:“Và bây giờ ta tuyên bố hai con...”.

Lời cha sứ bị áp chế bởi tiếng rên rĩ của phụ nữ, đồng loạt họ quay mắt về màn hình cực to.

Hình ảnh Hứa Mỹ Lệ trần trụi cùng người đàn ông đã bị che mặt đi mãnh liệt, cả hội trường bắt đầu bàn tán.

“Không ngờ Hứa Mỹ Lệ này ghê gớm thật”.

“Đúng vậy, nhìn cô ta kìa chắc lúc đó cô ta sung sướng lắm!!”.

.....Và nhiều lời khinh miệt khác...

Mạc Phong nhanh chóng cầm micro đồng dục nói:“Xin lỗi mọi người, hôn lễ tạm thời dừng ở đây, thành thật xin lỗi”.

Cứ thế từng người từng người rời đi, chốc sau cả hôn lễ chỉ còn những người bạn của anh, anh cô ta và có cả cô.

Hứa Mỹ Lệ thất sẩy, run sợ:“Phàm..anh phải tin em, đoạn phim vừa rồi là ghép đó, không phải em đâu?”.

Mộ Tư Phàm nhìn cô ta bằng ánh mắt lạnh thấu xương:“Vậy mà ba năm qua tôi cứ tưởng cô thật lòng thật dạ với tôi, nhưng không ngờ...”

“Tư Phàm, anh tin em đi,đó không phải sự thật đâu mà”.

Lời nói của cô ta không ai nghe được hết, bởi vì đoạn video kế tiếp lại bắt đầu. Từng lời nói đến hành động của cô ta khiến người ta khinh bỉ.

Mộ Tư Phàm không ngờ, lúc trước cô từng nói Hứa Mỹ Lệ có liên quan đến cái chết của Hứa Minh Trì lúc đó anh tin, nhưng ba năm qua chuyện đó dần chìm vào dĩ vãng..

Bây giờ từng hình ảnh, từng chi tiết đều cho thấy Hứa Mỹ Lệ tàn ác thế nào.

Mục Lạc Anh ngồi từ xa mà lại ngồi trong chỗ khuất nên khó ai nhìn thấy cô dù biết bây giờ hội trường không còn nhiều mấy...Từng hình ảnh đều làm cô vui hẳn lên. Bảo bối của cô chính tay tìm ra cái bằng chứng này..

- —————Còn———— -

Mai ra tiếp...

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

101. Chương 101: Liệu Rằng Em Còn Yêu Anh?

Hứa Mỹ Lệ nắm chặt cánh tay anh không buông, Mộ Tư Phàm vô tình hất mạnh một cái khiến cô ta ngã nhào về phía trước.

Đôi mắt sâu không nhìn thấy đáy của anh lạnh lẽo:“Hứa Mỹ Lệ,người đàn bà lẳng lơ, độc ác, biến khỏi mắt tôi”.

Hứa Mỹ Lệ quỳ, nước mắt chảy ra như suối:“Phàm, anh đừng đối xử như vậy với em mà, em yêu anh là thật anh tuyệt phải tin em...huhuhu”.

Mộ Tư Phàm chồm người xuống, bóp chặt cằm cô ta đến nhăn nhó:“Cô nói đúng, tôi có cái này cho cô chơi vui hơn nhiều”.

Hứa Mỹ Lệ rùng mình một cái. Không biết ạn định làm gì?.

Và tiếp đó lại xuất hiện theo đoạn video nữa, hình ảnh cô chỉ còn bộ đồ lót đã được che đi, từng chi tiết diễn ra khiến anh như tuyệt vọng.

Anh hiểu lắm cô sao?

Tàn nhẫn đuổi cô đi.

Không biết giờ cô ấy còn sống hay đã chết...

Liệu rằng cô còn yêu anh không?

Hàng loạt câu hỏi cứ xuất hiện, làm đầu óc anh rối cả lên.

- Chát chát

Hai bạt tay đau đớn dành cho Hứa Mỹ Lệ từ anh, anh sắc lạnh nói: “Ba năm trước, chuyện của Lạc Anh cũng do cô”.

Hứa Mỹ Lệ cứng họng: “Em...em”.

- Chát..

Cái tát thứ ba dành cho cô ta từ anh..

“Ba bạt tay này tôi trả cho Lạc Anh, còn cô thích chơi trò trên giường như vậy, được Mộ Tư Phàm tôi chấp thuận cho cô...”

Mộ Tư Phàm đưa ánh mắt về phía Nhất Chỉ Tư, băng lãnh nói: “Đưa cô ta cho những tên bị giam ở tổ chức, còn một điều nữa, tìm cho mỗi người một liều thuốc kích thích cực mạnh cho tôi”.

Nhất Chỉ Tư cung kính: “Vâng ạ!”.

Hứa Mỹ Lệ sợ hãi: “Phàm, đừng làm vậy em không muốn đâu”.

“Loài đàn bà chỉ biết lên giường như cô thỳ khi nghe ắc hản rất vui chứ!”.

“Không....”

Mộ Tư Phàm nhìn Nhất Chỉ Tư nói thêm:“Xong rồi,ném xác cô ta cho cá mập ăn”.

Chưa dừng lại ở đó, tiếp tục một đoạn đối thoại được vang lên, từng lời nói của cô ta đều chứng tỏ sự độc ác...

Mộ Tư Phàm siết chặt tay mình lại,hàng lên tia giận dữ:“Hứa Mỹ Lệ, một đứa trẻ cô cũng không tha, cô có phải chán cuộc sống hiện tại rồi phải không?”.

“Em..em, là ghép tiếng đó,không phải em nói”.

Mộ Tư Phàm giận dữ:“Lúc này là ghép ảnh bây giờ lại ghép tiếng, cô cũng biết cách nói lảm, mau dẫn cô ta đi khuất mắt tôi, để cô ta nói chuyện với những người đàn ông dâm dăng với cả cá mập đi ”.

Hứa Mỹ Lệ nghe xong, như muốn chết lặng.Lúc được kéo đi vô tình cô ta nhìn thấy cô.Cô cũng nhìn cô ta.

Hứa Mỹ Lệ tức giận giật mạnh tay Nhất Chỉ Tư ra, cầm lấy ly rượu trên bàn đập thật mạnh, giờ ly rượu trở nên biến dạng mà sắc bén...

Hứa Mỹ Lệ lao thẳng vào người cô, nhưng Mục Lạc Anh làm sao lại để cô ta làm hại mình được, trực tiếp dùng bàn tay trắng nõn có chút chai sần nắm lại, máu vì thế cũng rơi ra từng giọt, trên môi cô hiện ra nụ cười sâu thẳm:“Hứa Mỹ Lệ, ba năm trước cô hại tôi mất đi thanh danh,và bây giờ cũng chính là lúc cô trả giá rồi”.

Mục Lạc Anh xoay chuyển tình hình, dùng cây súng đã được chuẩn bị từ trước.

- Đùng...

Một phát súng nhắm ngay giữa trán, Hứa Mỹ Lệ từ từ ngã xuống, đôi mắt chết rồi vẫn không nhắm như đang muốn nói tôi hận cô...

Nhất Chỉ Tư có chút bất ngờ với sự xuất hiện của cô, cộng thêm cách sử dụng súng thành thạo như vậy..Thật đáng sợ...

Nhất Chỉ Tư chào cô một cái, sau đó lôi xác Hứa Mỹ Lệ đi đến cho các mập ăn..

Mộ Tư Phàm nhìn thaya cô, thấy người con gái bị anh đuổi đi một cách vô tình, anh muốn bước đến nói xin lỗi. Nhưng lại sợ cô rất hận anh..

Đúng lúc đó, tiểu Hiên cùng Triệu Nặc Ân bước ra, bé đưa ánh mắt nhìn mẹ mình, miệng nhỏ khê nói:“Mami, tiểu Hiên rất nhớ người”.

Đôi mắt cô hiện lên sự yêu thương vô đối, bé tiểu Hiên lên: “Bảo bối mẹ cũng rất nhớ con”.

Tiểu Hiên hôn vào má cô: “Đó là món quà con tặng mẹ, mẹ thấy vui không?”.

Mục Lạc Anh nở nụ cười đẹp tuyệt sắc: “Rất vui, cảm ơn con tiểu Hiên”.

Những người có mặt nhìn một màn mẹ con có chút đau lòng, anh cũng vậy..

Tiểu Hiên trượt xuống khỏi vòng tay cô đi lại chỗ anh, lấy lấy tay anh: “Baba, mau xin lỗi mamai đi”.

Mộ Tư Phàm nhìn con trai, rồi lại nhìn cô, đôi chân thon dài dừng cảm bước lại, bốn mắt chạm nhau nhưng lại xa cách quá.

Mộ Tư Phàm hối hận: “Lạc Anh, anh xin lỗi vì chuyện của ba năm trước. Trở về bên anh được không?”.

Mục Lạc Anh lạnh nhạt: “Tình đã phai, người đã nhạt, trái tim này khóa chặt rồi”.

Mục Lạc Anh quay gót rời đi, Mộ Tư Phàm nhìn theo nói to: “Mục Lạc Anh, anh nhất định sẽ theo đuổi em, và anh sẽ là chiếc chìa khóa mở trái tim em”.

Mục Lạc Anh nói vọng lại: “Muốn mở được nó, anh đừng hòng có cơ hội”.

Tiểu Hiên nhìn baba mình, buồn bã: “Không sao? Con giúp người mà”.

Mộ Tư Phàm cười miễng cưỡng: “Cảm ơn con ”.

- _____

MÌNH SẼ ĐỔI TÊN TRUYỆN LẠI NHA! CHO HỢP VỚI CỐT TRUYỆN....

Tên truyện:.

TỔNG TÀI BABA: MAMI GIẬN THẬT RỒI!

^O^ TÌ BÀ PHIÊU BẠC

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-baba-mami-gian-that-roi>